CHLOE LIESE
Ökse
Otunun
Altında

BİR NOEL MUCİZESİNE Mİ İHTİYACINIZ VAR? KÜÇÜK BİR REKABETİN AŞKI NASIL ALEVLENDİRDİĞİNE ŞAHİT OLMAYA NE DERSİNİZ? İKİ YANLIŞ BİR DOĞRU'NUN YAZARINDAN, NOEL TEMALI MÜKEMMEL BİR DÜŞMANDAN AŞKA KİTABI!

Jonathan, Noel'den nefret ediyor. Gabriella, Noel'e bayılıyor. Gabriella, coşkulu bir neşeyle dolu. Oysa bu bayram, Jonathan'ın en saçma bulduğu bayram...

Jonathan ve Gabriella'nın tek ortak noktası sağlıklı bir dozda karşılıklı nefret. Bir de şehrin en sevilen bağımsız kitapçısı Bailey Kitabevi'nde birlikte çalışıyor olmaları. Ancak dükkânın sahipleri korkunç mali tabloyu açıkladığında Jonathan ve Gabby'nin talihsiz bir ortak noktaları daha ortaya çıkıyor: yaklaşan işsiz kalma tehdidi.

Kitabevinde giderler iyice kısılırken ve Baileylerin talepleri kafalarını meşgul ederken Jonathan ve Gabby, bir mucize olmadığı müddetçe aralarından birinin yakında maaş bordrosundan çıkarılacağını fark eder. İkisinin de istifa etmek gibi bir niyeti yoktur. Bu yüzden bir anlaşma yaparlar: Aralık ayında daha fazla satışı yapan kalacak, kaybeden istifa edecektir.

Durum yeterince kötü değilmiş gibi sinsi eski sevgilisi Gabby'nin peşini bırakmaz ve anonim çevrim içi arkadaşı da görüşmeye bir süre ara vermelerini önerir. Daha da beteri, kitabevini ve işini kurtarma baskısı artarken Gabby, Jonathan'ın yeni ve şefkatli tarafıyla tanışır. Bu adam gerçekten de onun buzdan kalpli düşmanıyla aynı kişi midir?

Belki de Jonathan ve Gabby birbirlerini zaten tanıyor ve mümkün olduğunu hiç düşünmedikleri şekillerde seviyorlardır...

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

9 786256 205253

CHLOE LIESE

Ökse Otunun Altında

İngilizceden Çeviren: Yelda Rasenfos

ARTEMİS YAYINLARI

Ninova

İçindekiler

Yazarın Notu
Çalma Listesi Notu

BİRİNCİ BÖLÜM
Let It Snow! Let It Snow! Let It Snow! - Ella Fitzgerald

İKİNCİ BÖLÜM
Greensleeves - Mountain Man

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
You're a Mean One, Mr. Grinch - Lindsey Stirling, Sabrina Carpenter

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Little Jack Frost, Get Lost - Bing Crosby & Peggy Lee

BEŞİNCİ BÖLÜM
Happy Holidaze - Dana Williams zm

ALTINCI BÖLÜM
Winter Wonderland - She & Him

YEDİNCİ BÖLÜM Duzenleme
Santa Baby - Haley Reinhart Ny.ozlem

SEKİZİNCİ BÖLÜM
Mille Cherubini in Coro - Andrew Bird

DOKUZUNCU BÖLÜM
Merry Christmas (I Don't Want to Fight Tonight) - Alex Lahey

ONUNCU BÖLÜM
Make Way for the Holidays - Le Bon

ON BİRİNCİ BÖLÜM
The Holidays with You - Sara Watkins

ON İKİNCİ BÖLÜM
Have Yourself a Merry Little Christmas - Birdy

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
You and Me at Christmas - Why Don't We

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
Under the Christmas Lights - Gwen Stefani

ON BEŞİNCİ BÖLÜM
Merry Christmas, Marry Me - Crofts Family

Teşekkür
Yazar Hakkında
Chloe Liese'nin Diğer Kitapları

Birinci Bölüm

Let It Snow! Let It Snow! Let It Snow!

▲ Ella Fitzgerald

Dünya bir kar küresiydi. Kalın, buzdan taneler gümüş simli gökyüzünden dökülerek etrafımda dönüyordu. Soğuk esinti yanaklarımı acıtıyor, giysilerimi kırbaçlıyordu. Ortak yöneticisi ve kadrolu Noel tutkunu olduğum Bailey Kitabevi'ne doğru sabah yürüyüşümü yaparken yıllardır olduğu gibi aralık ayını resmen getirmiştim: eldivenli ellerim, üzerine çikolata sosu gezdirilmiş ve ekstra kremalı naneli sıcak çikolata bardağını sıkıca kavrarken Ella Fitzgerald'ın boğuk ve tatlı sesi kulaklıklarımda yankılanıyordu.

Let it snow! Let it snow! Let it snow!

Şarkı bitip Ella'nın sesi azalırken kitabevinin kapısını açmak için mücadele etmeye başladım. Bir yandan da yumuşak, kış beyazı suni kürkü ve aynı zamanda kulak ısıtıcısı olarak da iş gören gürültü önleyici kulaklığımı çıkardım. Gerçekle yüzleşme zamanıydı: Noel şarkılarının, tablo gibi bir kar yağışının ve Bailey Kitabevi'ni işletmenin yer aldığı bu harika hayat, küçük bir detay dışında rüyalarımın gerçekleşmiş hâli gibiydi...

Bakışlarım deve gibi boyu, geniş omuzları olan ve kolalı, kar gibi pamuklu kumaşla kaplı tanıdık bölgeye takıldı.

Tamam. Pek de *küçük* bir detay sayılmazdı.

"Bayan Di Natale." Düşmanımın sesinin soğukluğu, buz sarkıtından yeni çözülen bir su damlası gibi omurgamın ürpermesine sebep oldu.

Kapıyı popomla kapadım, sonra dirseğimi kullanarak sürgüyü çektim ve dükkânın açılmasına daha bir saat olduğu için bizi içeri kilitledim. Sıcak çikolatamı ve coşkulu kutlama için getirdiğim ev yapımı Noel süsleriyle dolu bez çantamı sıkı sıkı tutarak sahte bir neşeyle karşılık verdim. "Bay Frost."

Soyadı manidar olan baş düşmanım, profilini sergileyerek antika duvar saatine anlamlı bir bakış attı. Güçlü bir burnu, buzu kesebilecek keskinlikte elmacık kemikleri, kristalden yapılmış gibi duran bir çenesi vardı. Bana döndüğünde koyu renk kaşlarından biri kalktı ve kış yeşili gözleriyle beni yerime mıhladı. "Bize katılman ne iyi oldu... Üç dakika gecikmeyle."

Ondan nefret ediyordum. O, hayatımın Fraser köknarı çelengindeki çobanpüskülü dikeniydi.

Şehrin en uzun süre ayakta kalmayı başarmış bağımsız kitabevini işkence gibi geçen son on iki aydır Jonathan Frost'la birlikte yönetmeye katlanıyordum. Adam tam bir Varyemez Amca

karakteriydi ve açıkçası pes etmeden bu kadar uzun süre dayanmamı ancak mucize olarak değerlendirebilirdim.

Gözlerimi kaçırmadan sıcak çikolatamın çırpılmış kremasından büyük ve gürültülü bir yudum aldım ve sonra dudaklarımı yaladım, çünkü bu onu uyuz ediyordu ve "üç dakika gecikmeyle" uyarısından sonra bunu kesinlikle hak etmişti.

Bakışları dudaklarıma kaydı. Çenesi seğirdi. Sonra arkasını döndü.

"Tahmin edeyim." Sesi boğuktu, gözleriyse henüz açılmamış yeni çıkan kitaplar kolisindeydi. Maket bıçağının keskin ucunu çıkarıp kutuyu bantlandığı kısımdan balık karnı yarar gibi tek hamlede, temiz bir şekilde açtı. "Gereksiz pahalı çikolatalı sütünü yanlış hazırladılar."

Vitrinin önünden geçerken azı dişlerimi sıktım. "*Sıcak çikolata*. Ve naneyi unuttular. Noel sezonuna onsuz başlayamam."

Ben yanından geçtikten sonra diğer kolinin karnını da soğukkanlı bir katilin zarafetiyle yardı. Bıçağı kapatıp tezgâhın kenarına dik gelecek şekilde yerleştirmesini ve ardından koliyi, gömleğinin altında gerilen kaslarını gözüme sokarak açmasını izledim.

Noel'de yaramaz çocuklara hediye yerine verilen kömür parçası gibi bir kişiliğin, böyle bir vücuda sahip olması trajediydi.

"Gözlerine hâkim ol, Gabriella."

"Maket bıçağını izliyorum."

"Eminim öyledir."

Yanaklarım ısındı. Noel süslerini, huzursuzluğun verdiği bir hırsla tezgâha bırakınca içlerinden birinin çatladığını duydum. "Kaç tane sapık katil kitabı okuduğunuzu bilen biri, gözünü elindeki maket bıçağından ayırmaz, Bay Frost."

"Demek birileri yalnızca kaslarımı değil, özel kitap alışverişimi de gözetliyormuş."

"Ben–" İçimden öfkeli bir homurtu yükseldi. Ancak ondan uzaklaşmak için hışımla arkamı döndüğüm anda donup kaldım. Tezgâhın üzerinde duran leziz, şekerli kurabiye tabağını fark edince öfkem eriyip gitti. Noel temasını yansıtacak şekillerde kesilmiş kurabiyelerin üsderine serpiştirilen şeker kristalleri elmas gibi parlıyordu. Daha yakından bakmak için eğilerek kurabiyelerin kokusunu içime çektim. Yoğun, tereyağlı ve tatlı bir kokuydu. Neredeyse bu tadın dilimde erdiğini hissedebiliyordum. "Bunlar nereden çıktı?"

"Tek tahmin hakkın var." Jonathan iki koliyi birden omzuna atınca gömleğinin altındaki kaslar dikkatimi dağıtarak hareketlendi.

Gizemli kurabiyelere geri döndüm. Çünkü o, yeni çıkan kitaplara ayrılmış raflara yürürken kıçına dik dik bakmakla suçlanmanın anlamı yoktu. Beynimi zorlarken sıcak çikolatamı bıraktım ve sonra eldivenimi, atkımı ve paltomu çıkarıp her zamanki yerlerine astım. Tabaktaki kurabiyelerden birini alıp inceledim. "Baileylerden mi?"

Jonathan bitkince iç çekti.

"Ne? Gayet mantıklı bir tahmindi!"

Sık gelmeseler de kitabevinin sahipleri olan Bay ve Bayan Bailey düşünceli insanlardı ve benim için bir büyükanne ve büyükbaba gibilerdi. Altı yıldır onlar için çalışıyordum. Önce üniversitedeyken yarı zamanlı olarak başlamıştım, mezun olduktan sonra yani iki yıldan beri de müdür olarak çalışıyordum. Aralık ayını, Noel'le ilgili her şeyi ve tabii ki tatlıyı ne kadar sevdiğimi bilirlerdi. Bizim için dükkâna kurabiye göndermiş olmaları muhtemeldi, nedense Jonathan'ı da çok seviyorlardı.

Peki, kurabiyeleri *onlar* göndermediyse, kim göndermişti? Bu yıl bütçemiz ekstra kısıtlıydı ve tek yardımcımız olarak yarı zamanlı çalışan üniversite öğrencisi de geçen hafta istifa ettiği için artık bizden başka kimse yoktu. Sonradan duyduğumuza göre Clark, Jonathan'la aramdaki ilişkiyi "toksik derecede düşmanca" bulmuştu.

Zamane çocukları. Çatışma ortamına tahammülleri yoktu.

"Peki, Bay Frost." Kurabiyeyi inceledim. "Baileylerden değilse, *nereden* çıktılar?"

Kitapları rafa mükemmel bir düzenle sıralayan Jonathan cık cıkladı. "'Tek tahmin hakkın var,' Gabriella, 'tek tahmin.'"

Şaşırsam da cennetten çıkma duran şekerli kurabiyelerin kokusuna kapıldığım için neredeyse bir ısırık almak üzereydim. Sonra durdum. Başımın üzerinde bir ampul yandı. Kurabiyeyi ona doğrultarak Jonathan'a kuşkulu bir bakış attım. "Sen."

Duraksadı, elinde tuttuğu kitap donmuş gibi havada asılı kaldı. Yavaşça omzunun üzerinden baktı ve göz göze geldik. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

İnsanların ifadelerini yorumlamak benim için kolay olmasa da onları tanıdıkça tavırlarını daha iyi gözlemleyebiliyor ve ifadelerinin anlamlarını ezberleyebiliyordum. Buzdan yontulmuş yüz hatlarındaki birçok ufak değişimi gözlemlediğim on iki sefil ayın ardından, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla Jonathan Frost ifadesi biliyordum. Bu ise yeniydi.

Huzursuz hayretimi bastırmak için alt dudağımı ısırdım. Bakışlarının dudaklarıma indiğini, gözlerinin kararduğını gördüm.

Birden zümrüt yeşili kazak elbisemin içinde kavrulmaya başladım. Birden sıcaklık mı artmıştı?

"Bu kurabiyeleri *sen* getirdiysen..." Üstünlüğü tekrar ele geçirmeye çalışıyordum ama sesim tuhaf bir şekilde boğuktu. "Soru şu... Neden?"

Jonathan'ın bakışları yukarı çıkıp gözlerimle buluştu. İşte tanımadığım bir ifade daha... Midem altüst olmuştu.

Dükkânın kapısı tıklatıldığında, dudakları bana yanıt verecekmiş gibi aralıktı. Jonathan kaşlarını çatarak kapıya baktı ve "Saat ona kadar kapalıyız!" diye bağırdı.

İçerisi serinlemiş gibiydi ve Jonathan'ın bakışlarıyla yaptığı zihin oyunlarının etkisi de geçmişti. Aklım başıma geldi. Kendimi topladım, kurabiyeyi sanki sıcak bir patatesi tutuyormuşum gibi elimden bıraktım, bulaşan kırıntıları silkeledim ve kapıya yöneldim.

"Tadına bakamayacak kadar mı korktun?" diye söylendi.

Kurabiyeleri o getirmiş olmalıydı. Muhtemelen hamuruna müshil koyabilmek için kendisi yapmıştı.

"Senin yaptığın bir şeyi ancak cehennem buz tuttuğunda yerim, Bay Frost. Ve belirteyim, birini zehirlemek büyük bir suçtur."

Raflara dönmüş, kitapları titizlikle diziyordu. "Zehir kimseyi öldürmezse birkaç yıl yatmam yeterli olur."

Kapıya giderken tökezleyerek bağırdım, "Biliyordum!"

"Pardon da Gabriella," dedi gözlerini devirerek. "Gerilim romanı *okuyorum*. Bu, birinde yer almak istediğim anlamına gelmiyor."

"Ben yine de maket bıçaklarını saklayacağım."

Kapıyı açmak üzereyken buzlu camdaki yansımamla karşılaştım. Sabah işe gelirken rüzgârda yürüdüğüm için ve Jonathan'ın akıl oyunlarına maruz kaldığım için kasırgadan çıkmış gibi görünüyordum. Yanaklarım da dudaklarım kadar pembeydi, ela

gözlerim irileşmişti ve çılgınca gözlerimi kırpıyordum, normalde omzuma bukle bukle dökülen bal rengi saçlarım elektriklenmiş gibiydi.

"Iyy." Saçlarımla uğraşıp göze daha az çılgın görünmelerini sağlamaya çalışırken farkındalık dolu bir his ensemin ürpermesine sebep oldu. Jonathan'ın gözleri camdaki yansımada benimkilerle buluştu. Yeni soğuk ifadesiyle tek kaşını kaldırdı. Ben de dilimi çıkardım.

"Ne kadar da olgunca," dedi.

"Bunu, zavallı bir kargocuyu kaldırımda donmaya terk eden adam söylüyor."

Çok *şaşırtıcı* ama Jonathan, açılış saatine kadar kapıyı açmayan uyuz bir herifti. Ancak bazen kapıdan dönen kargocular arka girişi bulamıyordu. Onlara yardım eden anlayışlı kişiyse bendim.

Sürgüyü çekip kapıyı açınca, üst bedenini yokmuş gibi gösteren bir buketin ağırlığıyla sendeleyen bir kargocuyla, daha doğrusu bir çift bacakla karşılaştım.

Buketin arkasından bir ses duyuldu. "Bayan Gabriella Di Natale için teslimat var."

Ağzım açık bir hâlde bakakaldım. Bu yüzlerce dolarlık bir çiçekti. Kıpkırmızı güllerle kadife gibi yılbaşı çiçekleri, neşe saçan çam ve kokina dalları, yemek tabağı büyüklüğünde kar beyazı zambaklar. Yoğun kokuları burnuma dolunca bir hapşırıkla iki büklüm oldum.

Başka bir hapşırık bedenimi sarsarken at büyüklüğünde sıcak bir gövde üzerimden uzandı. Jonathan, koni şeklindeki vazoyu sanki içinde elli kiloluk çiçekten ziyade ince bir dal parçası varmış gibi kavradı ve doğruca arasına iliştirilmiş nota yöneldi. Ben de kimden olduğunu merak ediyordum, onun gibi benim de bir tahminim yoktu.

"Şey, ama..." Kargocu sonunda buketin yanından başını uzattı. "Alıcı Bayan Gabriella Di—" Sözü, Jonathan'ın buz gibi bakışıyla kesildi. "İmza almam gerekiyor."

"İmza atabilecek gibi görünüyor mu?" dedi Jonathan başıyla bir kez daha hapşıran beni işaret ederek, sonra havalı bir tavırla kâğıdı imzaladı. "Gabriella, ona çiçeklerini çalmadığımı söyle."

"Çalmıyor. Sorun yok. Teşekkür ede- Ha- Ha- Ha- HAPŞU."

"Şimdiden mutlu Noeller," dedi Jonathan kapıyı adamın yüzüne kaparken. "Ben 1 Aralık'ta fırından yeni çıkmış lezzetli bir zeytin dalıyla geliyorum ve asıl sevgilin sana biyolojik tehlike hediye etmişken *beni,* seni kurabiyeyle zehirlemekle suçluyorsun." Dükkânın arka tarafına yürürken Jonathan, sistematik olarak buketteki bütün zambakları yolmuştu. "Harika birini bulmuşsun."

Sinüslerimi sarsan bir hapşırıkla iki büklüm olmuştum. "N- Ne?"

"Seni Noel temalı bir buket gönderecek kadar iyi tanıyor ama ağır kokmamasına dikkat edecek kadar iyi tanımıyor. Güçlü kokular hapşırmana ve baş ağrının tetiklenmesine neden oluyor."

"Bir kere o benim– Bir dakika. *Sen* bunu nereden biliyorsun?"

"On iki ay, Bayan Di Natale." Jonathan buketi tezgâha koydu, arka sokağa bakan kapıyı hızla açıp yüzlerce dolarlık zambağı haşereymiş gibi çöp kutusuna fırlattı.

"*Ne* on iki ay?" diye sordum.

Kapıyı kapattıktan sonra hem mola odamız hem de küçük mutfağımız olan odaya girdi. Odada bir kahve makinesiyle kupaların yanı sıra, sanki kan davalı ülkelermişiz ve düşman topraklarını işgal eden bir Triscuit kutusu savaş sebebi olabilirmişçesine rafları bantlarla bölünmüş bir atıştırmalık dolabı vardı.

Jonathan lavabonun musluğunu hafifçe açtı ve kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Beyaz pamuklu kumaşı her katlayışında

ikişer santimlik kas ve koyu renk tüyle kaplı teni ortaya çıkıyordu. Kendime bakmaya son vermem gerektiğini söyledim ama yapamadım.

Aynı zamanda ev arkadaşım olan en yakın iki arkadaşım dışında bu kadar zaman geçirdiğim tek kişinin Jonathan Donuk Frost olmasının beynimi saptırdığını düşünüyordum. Her gün onunla dip dibe, geçmek bilmeyen sekiz saat. Dükkânda birbirimizin yanından geçerken dirseklerimiz sürtünüyordu. Kolileri açarken ve rafları doldururken homurdanmasını ve bütün kaslarının gerilmesini izliyordum. Kuralları çiğneyip, okumak için bir kitap açarak küçük bir müşteriyle yere oturduğumda bana gözlerini kısarak baktığını fark ediyordum.

O konuşulmayan anlarda bazen böyle şeyler oluyordu. Zihnim, elli iki haftalık günlük çekişmeleri ve önemsiz güç savaşlarını silip kollarına odaklanmamı, suyun altında kayarak ovuşturduğu ellerini izlememi söylemek gibi açıklanamaz bir tepki veriyordu. Sonra kol kaslarının gerildiği, ellerinin ıslandığı başka zamanları düşünmeye başladım. Parmaklarının bükülüşünü düşündüm ve avucundaki mürekkep lekesini ovuşturan başparmağının *başka* şeyleri okşadığını hayal ettim–

"On iki ay." Sesi yankılanınca omurgama yıldırım düşmüş gibi doğruldum. "Elli iki hafta. Haftada altı gün. Günde sekiz saat. İki bin dört yüz doksan altı saat." Görevine odaklanarak ellerini silkeledi, stanttan sertçe bir kâğıt havlu çekip aldı, sonra ellerini kuruladı. "İster inan ister inanma, bu sürede birkaç şey kaptım."

Dimdik durarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Anladım. Dostunu yakın, düşmanını daha da yakın tut. Böyle bir söz vardı, değil mi?"

Jonathan başını kaldırıp gözlerime baktı, bakışları benim bilmediğim şifreli bir dilde konuşuyordu.

Bu histen *nefret* ediyordum. Eski ve tanıdık bir histi. Her seferinde, yaşadığım sosyal zorlukların yaralarının kabuklarını koparıyordu. Nörotipik bir dünyada yaşayan nöroçeşitliliği olan bir kızdım ve otistik beynim insanları Taktik Dehası Jonathan Frost'unki gibi okuyamıyordu. Ondan hoşlanmamamın başlıca nedenlerinden biri buydu: Kurnazlığını, soğuk; hesapçı zihnini *hissedebiliyordum*. Bende olmayan bir şeye sahipti, benim göremediklerimi görüyor ve bu silahları acımasızca kullanıyordu. Baileylerin onu işe alma sebebi tam olarak buydu.

Çünkü bende olmayan her şey onda vardı.

Ve bu, kötü anlarımda bana yetersiz *olduğumu* hissettiriyordu.

Bayan Bailey yöneticilikten emekli olup da beni terfi ettirdiklerinde, Baileylerin ihtiyaç duyacağı her şey olmak istemiştim. Baileyler de bunu istemişti. Beni severlerdi. Kitabevini bu kadar sevmemi de severlerdi. Ve bağımsız kitabevlerinin hızla yok olduğu günümüzde tek bir yöneticiyle kârları kesinlikle daha iyi olurdu.

Ancak tek başıma geçirdiğim ilk yılın ardından yönetimsel görevlerin selinde boğulduğumu görünce Baileyler, oturup benimle çay içmiş ve bu işin bir kişiden istenmeyecek kadar ağır olduğunu, bir yönetici daha olmasını hak ettiğimi söylemişlerdi.

Böylece tam bir yıl önce bugün, Jonathan işe alınmıştı. Yaklaşan Noel'in heyecanıyla içeri girmiş ve karşımda onu Bay Bailey'yle şakalaşırken bulmuştum. Jonathan onu gülümseten bir şey söyleyince Bayan Bailey'nin yanaklarında güller açmıştı. Tahtımdan olmuştum. Bu, karın boşluğuma kartopu misali çarpmıştı.

O zamandan beri buradaydı. Baileyleri kendine âşık etmiş, vazgeçilmez olduğunu kanıtlamıştı. Kendinden emindi, kayıtsız bir verimliliği vardı ve onun etkisi altında geçen bir yılın ardından Bailey Kitabevi iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyordu.

Jonathan buranın beyniydi. Bunu kabul ediyordum.

Peki ya ben? Ben *ruhuydum.*

Ben vitrindeki muzip dokunuşlar, rahat köşelere yerleştirilen düşünceli pelüş koltuk ilavesiydim. Ben sizi karşılayan sıcak gülümseme, sizi içeri çeken sanatsal teşhir masasıydım. Jonathan da bunu biliyordu. Ben olmasam buranın ticari ama kişiliksiz, düzenli ama sıkıcı olacağının farkındaydı.

Kısacası: Benim ona olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

Bunun güçlerimizi birleştirip farklılıkları bir kenara bırakmak için harika bir sebep gibi göründüğünün farkındaydım. Fakat Lanet Kitabevi Zinciri, diğer adıyla Potter's Pages, iki sene önce mahalleye geldiğinden ve kârımız düştüğünden beri Baileylerin artık ikimizi birden tutamayacakları haberini vermelerinin an meselesi olduğunu biliyordum. Benim de öylece pes edip Jonathan Frost'un, Baileylerin seçimini çok kolaylaştıracak baskın güç olmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Yani kavgamız kişilik çatışması olarak başlamış olsa da artık ölümüne bir düelloydu.

Şey. Yani mesleki anlamda ölümüne.

Musluktan *şıp* sesiyle damlayan bir damla su zihnimi dolambaçlı yolundan çekip çıkardı.

Jonathan'a baktığımı fark ettim.

Jonathan da bana bakıyordu.

Dünyanın bulanıklaşmasına ve gözlerimin bana onları kırpmam için haykırmasına bakılırsa galiba buna bir süredir devam ediyorduk.

Elbette Jonathan, kriyojenik bir uzaylı maddesinden yapıldığı için kollarını göğsünde kavuşturarak kapıya yaslanırken oldukça rahat görünüyordu. Bunu bütün gün yapabilirdi. Göz kırpmak zayıflar içindi.

Gözbebeklerimin merhamet etmem için bana yakarışını görmezden gelemeyip devasa çiçek buketine doğru döndüm ve hızla gözlerimi kırpıştırdım. Vazoyu çevirerek incelerken rahatlamanın verdiği keyifli iniltimi zor bastırmıştım. İşte o zaman, çiçeklerin arasına sıkıştırılmış küçük kartı gördüm. Jonathan beni o kadar yormuştu ki buketin kimden geldiğini gösteren nota bakmayı unutmuştum.

Elim karta uzanmak üzereyken Jonathan, "Bekle," dedi.

Olduğum yerde donup kalırken onu arkamda hissettim. Uygunsuz sayılabilecek veya rahatsız edecek kadar değil, yalnızca arkamda somut sıcaklığını hissedebileceğim ve hafif kış ormanı kokusunu içime çekebileceğim kadar yakındı. Ağır kokuların başımı ağrıtmasından nefret ediyordum ama Jonathan'ınki yadsınamaz derecede hoştu.

Yanımdan uzanıp kartı tutan plastik klipsin takılı olduğu yılbaşı çiçeğini çekti. "Dikkatli ol."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Gözleri koyu orman yeşiliydi, çenesi kasılmıştı. Dükkânın sıcak ışıklandırmasının altında, saçlarının bitter çikolata rengi dalgalarında kızılımsı bir parıltı yakaladım. "Neye dikkat edeyim?" diye sordum.

"Yılbaşı çiçeği. Tahrişe neden olabilir."

Alayla güldüm. "Demek tahrişe neden olabilir."

"Tahrişe, Gabriella, evet." Çenesiyle notu işaret etti. "Söylemiştim, endişe etmen gereken kişi ben değilim. Sevgilin, sinüslerinin en kötü kâbusuyla birlikte zehirli bitkiler göndermiş."

İşte yine aynı şey. *Sevgilim.*

Trey'le henüz altı aydır bile birlikte değildik ve öncesinde de "birlikte" olduğumuzu iddia etmek biraz abartılı olurdu. Ben, çekim hissetmek için zamana ihtiyaç duyan biriydim ve bir sabah *latte* siparişi verdiği kahve dükkânında gördüğüm ve bana sıcak çikolata ısmarlayan güler yüzlü, altın saçlı Trey'den kesinlikle etkilenmiş olsam da onunla çıkmakla ilgili hislerimden emin değildim. Ama Trey ısrarcıydı ve çok geçmeden her sabah içeceğimi almaya, bana bütün gün mesaj atmaya, işten sonra beni şarap ve yemek ısmarlayacağı yere götürmek üzere kitabevinin önünde bekleyen özel bir araba göndermeye başlamıştı.

Geriye dönüp baktığımda, bu bir uyarı işaretiydi. Nasıl hissettiğimi anlamak için zamana ihtiyacım olduğunu belirtmiştim. Trey yalnızca daha da üstüme düşmüştü. İki ay boyunca dışarıda yediğimiz yemeklerin, sohbetlerin, mesajların ve hatır sormaların yarattığı bu çekici rutinin, beynimde yankılanan uyarı sinyallerini köreltmesine izin vermiştim. Kendimi ikna etmiştim. Sonuçta iyi gidiyorduk, öyle değil mi? Tabii bana karşı biraz fazla ısrarcı davranıyordu ama tanıdığım çoğu insan da benim kadar zamana ihtiyaç duymuyordu.

Demiseksüel olduğumdan, çekimi diğer insanların çoğundan daha nadir ve farklı bir şekilde deneyimliyordum. Birini çekici bulup bulmadığımı, onu cinsel yönden arzulayıp arzulamadığımı, teninin kokusundan veya elinin benimkine temas etmesinden ya da fiziksel olarak yakınlaşma fikrinden hoşlanıp hoşlanmadığımı anlamam biraz zaman alıyordu. Bu tür bir arzuyu o

kişiyle yakınlaştıktan, bir bağ kurup iyice tanıdıktan sonra deneyimleyebiliyordum. Ve bunu çözmek zaman alıyordu.

Trey bunu kesinlikle anlamıyordu, ben de kendimi açıklamak konusunda yeterince başarılı değildim. En azından o zamanlar öyle düşünüyordum. Ama artık biliyordum, ona söylediklerim yeterli olmalıydı. İyi bir partner sınırlarıma saygı gösterir, onları ezip geçmezdi.

Jonathan biriyle görüştüğümü anlamıştı. Gerçi Trey dükkâna hiç gelmemişti ki bu da beni biraz üzüyordu çünkü Bailey benim gurur ve neşe kaynağımdı. Ancak meşgul olduğunu, şehrin diğer tarafında finans sektöründe çalıştığını, yerel kahvecimden o sabah kahve almasının nedeninin müşterilerle yapacağı bir toplantı olduğunu ama artık her sabah kahve almak için şehrin öbür ucuna gelmesine değdiğimi söylüyordu.

Romantik şiirlerin olduğu notlarla çiçek gönderirdi ve evet, çiçekler beni her seferinde hapşırtırdı. Bana mesaj atar ve hayatımda biri olduğu fark edilecek kadar sık ararda.

Ancak yaz indirimimize kadar, yani ben etrafta koşuştururken telefonumda Trey'in adını görünceye kadar Jonathan onun kim olduğunu bilmiyordu.

Cep telefonumu işaret etmiş, sonra soğuk bakışlarını üzerime dikmişti. "Bu kim?"

"Seni ilgilendirmez ama..." Telefonumu tezgâhtan kapmıştım. "Görüştüğüm kişi."

"Demek *onunla* birliktesin," derken küçümseme dolu sesi sertti. "Trey Potter. Potter's Pages'in oğlu ve varisi, bizi satın almaya çalışan bir numaralı rakibimiz."

Kalbimin kulaklarımda gürlediğini, dünya ayaklarımın altından kayarken küçük düşürüldüğümü hatırlıyordum. Trey bana Potterlarla akraba olduğundan söz etmişti ama sahibinin oğlu

olduğuna ve bizi satın alma planları yaptıklarına dair hiçbir şey söylememişti. Artık Jonathan'a benden çok daha fazla güvenen Baileyler de hiçbir şey söylememişti.

Jonathan Frost'un onaylamayan bakışları altında zihnimdeki parçalar yerine otururken sarsılmıştım. Trey'in kitabeviyle ve Baileylerle olan ilişkimle ilgili soruları, burada görünme konusundaki isteksizliği, ilişkimizi gizli tutmamız yönündeki ısrarı... Şok içinde ve gururum incinmiş bir hâlde çenemi meydan okurcasına kaldırmış ve Jonathan'a tavrımı onunla konuşmayarak belli ederken ağlamamak için bütün irademi kullanarak yanından geçip gitmiştim.

O gece Trey'le yüzleşip ilişkimi bitirmiştim. Beni sevdiğine inanmam için bana yalvarmıştı, kendisine "stratejik fırsatlar nedeniyle benimle bir ilişki deneme" görevi verilmişken bu süreçte bana âşık olduğunu söylemişti. En yakın arkadaşlarımla konuştuktan sonra bunun, "Bakalım Potterların tarafına geçip Baileyleri satışa ikna etmemi sağlayabilecek mi?" anlamına geldiğini çözmüştüm.

Sensiz yaşayamam, demişti. *Beni terk edemezsin. Seni asla unutamam.*

Romantik kitaplar okumanın olayı şuydu: Bana, dizlere kapanılmasını takdir etmeyi öğrettikleri kadar karşıma çıkacak toksik karakterleri tanımayı da öğretmişlerdi. Trey'in her tarafında toksik uyarısı olduğunu fark etmiştim.

Sonrasında Jonathan'a, o gün benim ne kadarını bilip ne kadarını bilmediğimi bile bilmeden hakkımda en kötüsünü düşündüğünü söyleyerek kendimi savunmayı sayısız kez düşünmüştüm. Bana söyleyiş şeklinden nefret etmiş olsam da o bombayı patlattığı için minnettardım. Acımasız dürüstlüğü sayesinde Trey'in gerçek niyetini anlamış, onunla ilişkimi bitirmiş

ve yalnızca onlara ve buraya sadık olduğumu bilmeleri için Baileylere neler olduğunu tam olarak anlatmıştım.

Ancak beni her seferinde durduran şey şuydu: Kitabevi için verilen bu mücadelede kişisel hayatlarımızı tartışmaya bile yer yokken, savunmasız duyguları itiraf etmek söz konusu bile olamazdı. Bunun için gardımızı indirmemiz gerekirdi. Üstünlük için verdiğimiz bitmeyen mücadelede bu, kesinlikle alamayacağım bir riskti.

Jonathan'a karşı en iyi niyetli anlarımda, belki de o anlar benim hakkımda iyi şeyler düşünmesine *biraz olsun* önem verdiğim anlardı, ikiyle ikiyi bir araya getireceğini ummuştum. Jonathan'ın aylar geçip de hiçbir satın alma girişimi olmadığını, Baileylerle olan ilişkimin sıcak ve aile gibi kaldığını, eski sevgilimden hiç iz kalmadığını görünce Trey'in tarih olduğunu fark edeceğini ummuştum. Anlaşılan bu beklenti fazlaydı.

Artık nedenini biliyordum. Jonathan Frost benim hakkımda hep en kötüsünü düşünüyordu. Belki de içten içe bunun hep farkındaydım. Ama şimdi apaçık ortada, gözlerimin önündeydi. Yanıldığını kanıtlamaktan alacağım sapkın zevk, itiraf etmek üzere olduğum şeyin mutlak kırılganlığına ağır basıyordu. Bunu daha fazla sürdüremezdim, bir saniye daha dayanamazdım. Onun bu kadar kendini beğenmiş olmasına ve tam olarak ne tür bir insan olduğuma karar vermesine izin veremezdim.

Bu yüzden Jonathan'a döndüm. "Bu kesin Trey'in işi. Ancak altı ay önce ondan ayrıldığımdan beri sevgilim değil. Aslında beni aydınlatan sendin Jonathan ama tabii sen, buraya geldiğinden beri benim önemli mali toplantılara dâhil edilmediğimi ve toplantılardan hiç haberim olmadığını düşünmek yerine, olan her şeyin çoktan farkında olduğumu varsaydın. Trey'in benimle Baileylerin üzerindeki etkim için birlikte olduğunu, beni kendi

tarafına çekerek Potterları satın alma teklifini kabul etmeleri için onları ikna edebileceğini umduğunu senin sayende fark ettim."

Az önce söylediklerim yüzünden duyduğum utancın acısı, Jonathan'ın yüzündeki rengin kaçmasını izlerken hissettiğim mutluluk tarafından yutuldu. Dudakları aralandı. Eli şaşkınlıkla çiçeklerin üzerinden gürültüyle tezgâha indi. Jonathan Frost'u lal etmiştim.

Keyfim yerine gelirken ona tatmin dolu bir ifadeyle gülümsedim. "Belki de polisiye türüne geçmenin vakti gelmiştir, Bay Frost. Dedektiflik becerilerin zayıflamış."

Bu zafer dolu cümleyle arkamı dönerek tezgâhtan uzaklaştım ve ev yapımı süslemelerimi kaptım.

Şimdi, burayı kış harikalar diyarı yapma zamanıydı.

İkinci Bölüm

Greensleeves

▲ Mountain Man

Sekiz saat sonra kapıyı arkamdan kaparken, "Eve hoş geldin!" diye bağıran iki kişi tarafından karşılandım.

Hem en yakın hem de ev arkadaşlarım olan June ve Eli, boş akşamlarımız denk geldiğinde olduğu gibi yerlerini almışlardı. Eli kanepede, pofuduk battaniyeyi paylaşmayı bekliyordu. June'sa televizyon koltuğunda yalnız hükümdarlığını sürdürüyordu. Michael Cain ekrana Varyemez Amca olarak girdiğinde June televizyona bir şekerleme fırlatarak onu yuhaladı. Noel filmleri maratonu başlamıştı.

"Yemek," diye söylendim botlarımı çıkarırken bitkin bir hâlde. Dairemizin girişinde kışlık giysilerimden kurtulurken arkamda ıslak bir iz bırakmıştım.

Ninova

"Çorba sıcak," dedi Eli.

"Güzel. Çözülmem gerekiyor."

Mutfağa girip beni hazırlıksız yakalayan bir melankoli sancısıyla savaşarak Eli'ın muhteşem tavuk çorbasından bir kâse aldım. June'un yıkanmamış kahve termosları, tezgâhta Eli'ın yemek kitaplarının yanında duruyordu. Eli filme kahkahalarla gülerken June, Varyemez Amca'ya içten bir el hareketi çekti. Gözlerimi kapayıp tadını çıkardığım bu ânı anılarıma kaydettim, çünkü bu ev arkadaşlığı düzeninin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum.

Üçümüz üniversiteden beri birlikte yaşıyorduk, çünkü bu sayede pahalı bir şehirde para biriktirebiliyor ve tek başımıza kiralayabileceğimizden çok daha güzel bir yerde kalabiliyorduk. Ama ne olacağını biliyordum. Yakında Eli, erkek arkadaşı Luke'la birlikte bir ev tutacaktı; yolun uzunluğundan yorulan June sonunda hastaneye daha yakın bir yere taşınacaktı.

Ben de kedisi Gingerbread ve yerden tavana kadar uzanan romantik kitap yığınlarıyla yaşayan yalnız Gabriella olacaktım. Kötü bir hayat değildi, yalnızca... Onları özleyecektim ve değişime uyum sağlamak konusunda berbattım. İşin aslı Noel, yılın en sevdiğim zamanı olsa da nedeni yalnızca karı, naneli çikolatalı her şeyi, tatlı kurabiyeleri ve kutlama geleneklerini sevmem değildi. Benim için yılın bu dönemine anlam kazandıran, bu dönemi paylaştığım *insanlardı*. Noel filmleri maratonumuz ve Eli'ın pişirdiği *sufganiyot*un yanma ailemin *pizzelle* tarifini yapmaktı. Termoslarımızda alkollü elma şarabıyla üçümüzün seradaki Kış Harikalar Diyarı sergisinde yıllık yürüyüşümüze çıkmamız ve June'un eve yürürken çakırkeyif bir kartopu savaşı başlatmasıydı.

Ya bu, birlikte yaşadığımız son Noel'se?

June beni duygusal düşüncelerimde kaybolmuş hâlde yakalayınca kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Somurttuğumu görmemesi için başımı çevirdim. "İşleriniz nasıl geçti?"

"Yoğun," diye yanıtladı ikisi de.

İş hakkında soru sorduğumda onlardan aldığım tek yanıt bu oluyordu, çünkü hasta mahremiyeti söz konusuydu. June yoğun bakım hemşiresiydi, Eli ise çocuk terapistiydi.

"Senin?" diye seslendi June. O sırada kendime bir dilim ekmek kızartıyordum.

"Yorucu," dedim. Bir yandan da televizyonda *The Muppet Christmas Carol*'un açılışını izliyordum. "Bütün gün kendi Varyemez Amcamla uğraştım."

Kitapçıyı dekore ederken ve Noel şarkı listeme mırıldanarak eşlik ederken Jonathan normalden daha suratsızdı. Koridorları kil ve kâğıt hamurundan yaptığım pırıltılı kar taneleri, dört kenarlı topaçlar, renkli şamdanlar, Noel ağaçları, yedi yıldızlı *piñata*lar, menoralar ve gün dönümünün ateş ve ışık sembolleriyle süslerken onu defalarca yüzündeki yeni, çatık kaşlı, gizemli ifadeyle bana bakarken yakalamıştım. Dükkânı kapatmak için sırayla saat yediye kadar kalıyorduk ve bugün benim sıramdı. Onun çıkma vakti geldiğindeyse her zamanki suratsızlığıyla, "İyi geceler," bile demeden fırtına gibi çıkıp gitmişti.

Oturma odasına geçtiğimde, Eli kanepede battaniyeyi iterek benim için yer açtı. Kendimi beceriksizce koltuğa bırakırken çorbayı üzerimize sıçratmamayı başardım.

"Demek Varyemez Amca'yla uğraştın," dedi, "*ve* bugün 1 Aralık'tı. Yani kitabevini süsledin. Bu herkesi yorar. Tek başına nasıl yapabildiğini aklım almıyor. Yardım etmesi için birilerini tutmalısın."

"Bunun için para yok, El."

"Birlikte çalıştığı o pislik ona yardım edebilir," diye söylendi June çorbasına doğru.

"Hah." Alayla güldüm. "Çok beklersin. Jonathan tam bir mızıkçı Noel düşmanı."

Filmi durduran Eli, "Belki de Noeller onun için zordur," dedi diplomatik bir tavırla.

June'la ona ters ters baktık.

Boştaki elini teslim olurcasına kaldırdı. "Yalnızca herkesin Noel'i sevmediğini, geçerli sebepleri olabileceğini söylüyorum."

"Sevmeyecek ne var ki? Bailey'ye gelen herkesin hoş karşılandığını ve anlaşıldığını hissetmesi adına Noel'e dair bütün özel günleri dâhil ve temsil etmek için çok uğraşıyorum."

Eli battaniyeyi kucağıma yerleştirdi. "Ve bunu çok güzel yapıyorsun. Ama senin mantığına göre, herkesin Noel'i kendi tarzında kutlamasını hoşgörüyle karşılıyorsak bu bayramı kutlama olarak görmeyenleri de hoşgörüyle karşılamak gerekir."

Burnumu kırıştırdım. "Mantıklı konuşmandan hiç hoşlanmıyorum."

"Terapist yanını ofiste bırakıp bu kadar şefkatli olmayı keser misin?" June televizyon koltuğundan uzanarak kumandayı onun kucağından çekip aldı. "Bana da bulaşacak."

"Evet, El." Şakacı bir şekilde onu ayağımla dürttüm. "Hem sen kimin tarafındasın? Jonathan Frost'la çalışmanın ömrümü kısalttığını hatırlatabilir miyim? O dükkâna geldiğinden beri midemin yandığını da?"

"Tamam," dedi June. "İçimdeki hemşirenin, sertifikalı bir çikolata bağımlısı olmasan mide yanmanın çok daha kolay kontrol altına alınacağını söylemesi gerekiyor. Bir de beslenmenin yüzde doksanı domatesten oluşmasa."

"Ben yarı İtalyanım! Bunun faydası olmaz."

June keyifle iç çekerek televizyon koltuğunda tekrar arkasına yaslandı. "Beslenme tercihlerini bir kenara bırakırsak, adam yine de pisliğin teki ve kesinlikle reflüne iyi gelmiyor."

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Eli.

"Sor," diye homurdandım. "Ama çabuk ol. Viktorya Dönemi kıyafetleri giymiş *Muppetlar*'ı izlemek ve gerçekliği unutmak istiyorum."

"Jonathan senin aseksüel olduğunu biliyor mu?"

Kıpırdanıp çorbamı karıştırdım. "Hayır."

"Ama Baileyler biliyor," dedi.

"Evet."

"Yani?" diye sordu June ona sert, korkutucu bakışlarından biriyle karşılık vererek.

"Yani Baileylerle birlikteyken tamamen kendin gibisin, Gabby, öyle değil mi?"

Başımla onayladım.

"İnsanların yanında kendin gibi olmak için kendini etiketlemen gerektiğini düşündüğümden değil," diye devam etti. "Ama Baileylerin bilmesinin ve Jonathan'ın bilmemesinin bir nedeni olup olmadığını merak ettim. *Onun* yanında kendin gibi davranıyor musun?"

Eli'ın bakışlarından kaçınıp buharı tüten çorbama baktım. "Bilmiyorum. Çoğunlukla? Duyusal şeylerimi gizlemiyorum ve olduğumdan farklı biri gibi davranmıyorum..."

"Ama," dedi Eli nazikçe.

"Ama sosyal olarak zorlandığım konuları ya da biriyle arkadaşlık veya ilişki kurmaya çalışırken paylaştığım hiçbir şeyi açıklamadım çünkü... Yani onunla arkadaş olmak veya başka bir şey yapmak gibi bir planım yoktu."

"Neden?" diye sordu Eli.

"O her zaman çok... Korkutucu ve kibirliydi ve..."

Ve tanıştığınız günden beri onunla soğuk savaş hâlindesin, diye azarladı beni omzumdaki melek. *Onu, sana kendini yetersiz hissettiren bütün yeteneklerin insan biçiminde var oluşu olarak gördüğün için.*

Diğer tarafımdaki şeytan hiçbir şey söylemedi, yalnızca tırmığını çevirip meleği çığlık atarak omzumdan yuvarlamaya yetecek şekilde ittirdi.

Galiba kontrolden çıkıyordum.

"Gabby?" Eli'ın sesi beni melek-şeytan ikileminden çıkardı. "Mantığını anlıyorum ve bu konudaki kararma her zaman saygı duyacağımı biliyorsun. Yine de kafanı karıştıran, iletişim kurmanı zorlaştıran ve sinirlerini bozan şeyleri bilse aranızın daha iyi olabileceğini düşündün mü?"

"Ama o zaman..." Gergince yutkunup dudaklarımı yaladım. "O zaman zayıf noktalarımı öğrenmiş olur. Ben onunkileri bilmezken hem de."

Omzumdaki şeytan başını sallayarak onayladı.

"Ya da o da aynısını yapıp zayıf noktalarını sana gösterebilir," diye belirtti Eli. "Böylece zaaflarınızı paylaşmış olursunuz. Hatta arkadaş bile olabilirsiniz."

June ona bir kez daha ters bir bakış attı. Aralarında nörotipiklere özgü sözsüz bir tür sohbet gerçekleşti.

"Hey." Parmaklarımı şıklattım. "Arkamdan konuşmayı bırakın."

"Eli çok fazla aşk romanı okuyor," dedi June.

Kaşlarımı çattım. Aşk romanı okuyup satarak geçimini sağlayan ben olduğum hâlde aradaki bağlantıyı kuramamıştım. "Ha?"

"Yalnızca acaba senden hoşlanıyor mu diye düşündüm," dedi Eli dikkatle. "Beyninin nasıl çalıştığını bilmediği için sana ilgi göstermek konusunda şimdiye dek berbat bir iş çıkarmış olabilir."

Ona afallamış hâlde baktım ve sonra odada oluşan sessizliği kahkahalarla böldüm. Karnım ağrıyana, gözyaşlarım yüzümden süzülene kadar güldüm. "Aman Tanrım. Bu iyiydi."

Eli gülmüyordu. "Ben ciddiyim."

"Ben nötrüm," dedi June. "Ondan *hoşlanıyor olsa* bile, pislik gibi davranmak bunu göstermenin tam tersi. Kadın düşmanlığı gibi gerici bir yol."

"Bu olanaksız," dedim onlara. "Özellikle de bugüne kadar hâlâ düşmanla çıktığımı sandığını düşünürsek."

"Ama sen Trey'in aslında kim olduğunu öğrendiğin anda ondan ayrılmıştın," dedi Eli.

June hayretle gözlerini kırpıştırdı. "O pislik neden hâlâ çıktığınızı sanıyordu?"

"Ona ilişki raporu vermiyordum ve Trey'in artık hayatımda olmadığının çok bariz olduğunu düşünmeme rağmen galiba Jonathan hâlâ birlikte olduğumuzu, benim yalnızca bu konuda daha ihtiyatlı davrandığımı varsaymış."

Eli kanepede bana daha da yaklaştı. "Tamam ama ayrıldığınızı nasıl öğrendi?"

Ekrandaki durdurulmuş filme özlemle baktım. "Bir hayaletin Michael Cain'i korkutmasını izleyebilecek miyiz acaba?"

"Bunu netleştirdikten sonra," dedi Eli.

İçimi çekip çorbamı bırakarak tekrar kanepeye yaslandım. "Trey bu sabah dükkâna saçma derecede pahalı bir Noel buketi gönderdi ve aynen tekrar edeceğim, üzerinde 'Noel'de tek istediğim sensin,' yazan bir not vardı."

"Iyy." June yüzünü buruşturdu. "Ne kadar sapıkça. Kaç farklı numarasını engelledin?"

"Beş. Kendimi yeterince net ifade ettiğimi sanıyordum. Neyse, buket geldi," dedim. "Jonathan notu gördü, sonra sevgilimin bana kokusu ağır olmayan bir buket gönderecek kadar düşünceli olmadığını söyleyerek laf soktu. İşte o zaman ona, onun artık sevgilim olmadığını söyledim."

Eli arkasına yaslanıp çenesini ovuşturdu. "Peki, Jonathan buna nasıl bir tepki verdi?"

June'un koltuğuna doğru uzandım ve elindeki kumandanın oynat tuşuna bastım. "Yoğun trafikli uzun bir günün ardından yol kenarlarındaki erimiş karın rengine büründü ve ağzı, bozuk bir fındıkkıran gibi açık kaldı. Çok *keyifliydi*."

June'un gözleri kocaman oldu. Eli ona yavaşça, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktı ama ben fark etmedim bile.

"Artık lütfen *The Muppet Christmas Carol*'u izleyebilir miyiz?" diye sordum ayaklarımı Eli'ın kucağına koyarak. "Hayatımdaki en azından bir Varyemez'in layığını bulmasını izlemem lazım."

Filmden sonra duş alıp en sevdiğim kar tanesi desenli pijamamı giydim. Buklelerimi kurutmak için saçlarımı bir tişörte sarıp *Greensleeves*'i mırıldanıp dans ederek yatak odama doğru ilerledim. Turuncu tekir kedim Gingerbread, zıplayan top formundaki berjerimde sere serpe uyuyakalmıştı. Yerini kapmadan önce onu kucağıma aldım.

Tekrar uykuya dalarken çıkardığı mırıldanma sesi ve titreşim karşısında gülümseyerek dizüstü bilgisayarımı açtım.

June, Eli ve benim birbirimize sokulduğumuz fotoğrafımız ekranı doldurdu. Eli sırıtıyor, kızılımsı kumral bukleleri gözlerine düşüyordu. Bu adam fotoğraf çekilirken gözlerini kırpmadan duramıyordu resmen. Çene hizasında parlak siyah saçları, kırıştırdığı burnu ve kocaman gülümsemesiyle June kollarını boynumuza atmıştı, yanak yanağaydık. Yağan kar pudra şekeri gibi başımıza serpiliyor, seradaki Kış Harikalar Diyarı arkamızda titrek ışıklardan oluşan karmaşık bir gösteri sergiliyordu.

Fotoğrafa bakınca minnetle doldum. Bu minnet, iyi birer insan olan sevgi dolu ebeveynlere, hiç sahip olmadığım kardeşlerim gibi olan arkadaşlara, evcil hayvanım olan sadık bir kediye, evim gibi hissettiren bir şehre, daha da çok sevdiğim insanlar tarafından yönetilen çok sevdiğim işime karşı bir minnetti. Şükredecek çok şeyim vardı. Ve bu hayattaki tek gerçek derdim, çok büyük ve suratsız bir dert olsa da Jonathan Frost'sa sanırım buna katlanabilirdim.

"Selam."

Dönüp odamın kapısında duran June'a baktım.

"İyi misin?" diye sordu. "İş düşmanı durumunu konuşurken biraz gerildiğimizin farkındayım. Yalnızca sana karşı korumacı davranıyorum. Eli da umutsuz bir romantik."

"Biliyorum." Gülümsedim. "Bu yüzden ikinizi de seviyorum. Ben iyiyim. Sadece yorgunum."

Başıyla onayladı. "Tamam. Bay Reddit'le konuşup geç saatlere kadar ayakta kalma."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, anne."

Eli'la June hiç tanışmadığım, gerçek adını bilmediğim, kişisel hayatı hakkında da pek bilgi sahibi olmadığım, yalnızca bu küçük dünyada aynı şehirde yaşadığımızı fark ettiğim biriyle

neden her gün konuştuğumu tam olarak anlamadıklarını itiraf etmişlerdi.

June'la Eli'ın ona taktığı ismi kullanacak olursam *Bay Reddit*'le olan ilişkimi onlara açıklamaya çalışabilirdim ama onunla konuşmanın bana ne kadar iyi geldiğini kendime saklamak istiyordum. Güvenli bir ekranın ardındayken en gelişmiş hâlimde oluyordum: açık sözlü, esprili, zeki. Bay Reddit yüz ifadelerini okumakta zorlandığımı görmüyor, gürültü önleyici kulaklıklarımı ne kadar sık taktığıma tanık olmuyor, hayatım rutinimden saptığında ne kadar kaygılandığımı bilmiyordu. Kendimi olduğum gibi, bu dünyaya kolayca uyan ve uymayan tüm parçalarımla seviyordum ama bir *başkasından* beni bütün bu parçalarla sevmesini istemek bambaşka bir şeydi.

Bay Reddit'e pek uyumlu olmayan kısımlarımı göstermiyor ve böyle yaparak onları reddetmesi riskine de girmiyordum.

June ve Eli'a daha fazlasını söylememenin nedeni buydu. Onların bunu nasıl göreceğini biliyordum. Eli beni kırılganlığımı benimsemeye teşvik edecekti. June, beni hak eden kişinin *bana* deli olması gerektiğini, aksi takdirde siktirip gidebileceğini söyleyecekti.

Ve arkadaşlarım haklı olacaktı. Yine de onlar için bunu söylemek kolaydı. Arkadaşlık ve romantizm peşinde koşmanın benim için nasıl bir şey olduğunu, otistik ve demiseksüel olduğum için bunun insanlarla tanışıp bağ kurmaya çalışan herkeste olduğu gibi yalnızca kendimi ifşa etmek anlamına gelmediğini, aynı zamanda başka birine herkes tarafından kabul edilmeyen ya da anlayışla karşılanmayan özelliklerimi ve gerçek kimliğimi ne zaman ve nasıl açıklayacağıma karar vermek anlamına geldiğini anlamıyorlardı.

•

Bu yüzden bir yıl kadar önce kitapla ilgili bir Reddit başlığında, bir adam George Orwell'in *1984*'ünü kadınları aşağılar gibi açıklamaya başladığında ve başka biri de, ki bu kişi bendim, ona sabır ve mantıkla ne kadar yanıldığını gösterirken ortam çok gerildiği an Bay Reddit'le tanıştığımdan beri onu kendime saklamıştım.

Durum hızla kötüye gitmişti. Adam bana hakaret etmeye başlamıştı.

Sonra What_The_Charles_Dickens isimli kullanıcı çok esaslı biri gibi araya girip o adamın retorik kellesini kesip atmıştı. Zırhlı bir Reddit şövalyesine *ihtiyacım* olduğundan değil ama itirazım da yoktu. Çevrim içi kitap kurdu dostluğumuz böylece başlamış oldu.

Sözsüz bir anlaşmayla, What_The_Charles_Dickens, yani namıdiğer Bay Reddit ve ben yalnızca akşamları, telefon numarasıyla kaydolmayı gerektiren ancak yalnızca kullanıcı adınızı gösteren bir sohbet platformu olan Telegram uygulamasından konuşuyorduk. Saplantı sınırındaki aşırı odaklanma eğilimimi bildiğim için Telegram uygulamasını özellikle telefonuma indirmemiştim. Bu da onunla yalnızca evde, bilgisayarımdan sohbet edebileceğim anlamına geliyordu.

Her gece, iş programlarına bağlı olarak June veya Eli'la zaman geçirdikten, ardından akşam yemeği yedikten ve duş aldıktan sonra masama yerleşiyor, Gingerbread'i kucağıma alıp Bay Reddit'le konuşarak günümü sonlandırıyordum. Ben alışkanlıklarına bağlı biriydim ve o, rutinimin önemli bir parçası hâline gelmişti. Bu yüzden ekrana dönüp masaüstü Telegram sohbetimi açtığımda kalbim sıkıştı. Yeni mesaj yoktu.

Bay Reddit'in bana mesaj bırakmaması nadir yaşanan bir durumdu. Konuşmaya başladığımızdan beri yalnızca iki kere

olmuştu ve sonradan ikisinde de yazamayacak kadar hasta olduğunu açıklamıştı.

Derin bir soluk alıp vererek hayal kırıklığımı üstümden atmaya çalıştım. Kullanıcı adı eskiden What_The_Charles_Dickens olan ve dün geceki sohbette, ev arkadaşımın taktığı ismi ağzımdan kaçırdığım için kullanıcı adını değiştiren Bay Reddit'le MargaretCATwood'un ya da Bay Reddit'in taktığı lakapla MCAT'in sohbetinde gezindim. Dün gece bilgisayarın başına geçtiğimde beni bekleyen mesajına döndüm.

BAY REDDIT: Marianne Dashwood'un biraz nefes çalışması yapması gerektiğini söyleyebilir miyiz?

MCAT: O iflah olmaz bir romantik. Göze biraz dramatik gelmesi normal.

Jane Austen'ın *Akıl ve Tutku* kitabını okuyordu çünkü yalnızca *Gurur ve Önyargı*'yı okuduğu için ona cehennem azabı çektirmiştim.

BAY REDDIT: *Biraz* mı dramatik? *"Yakınlığı belirleyen şey zaman ya da imkân değildir; sadece karakterdir. Bazen yedi yıl yetmez bazı insanların birbirini tanımasına ama bazılarına da yedi gün rahat rahat yeter."* Daha neler? "Yakınlığı belirlemek için" yedi gün mü? Yalan söyleyemeyeceğim, romantik hayatını bu bilgelikle yönlendiriyorsa Marianne'in bir pisliğe âşık olacağını tahmin ediyorum.

MCAT: Yani evet, aşağılığın teki çıkan birine âşık oluyor. Ama hepsi onun suçu değil! Adam onun ayaklarını yerden kesiyor ve iflas ettiğini, mirasına konabileceği biriyle evlenmesi gerektiğini ona söylemeyi özellikle ihmal ediyor, ki Marianne kesinlikle öyle biri değil. Kızın kalbi kırılıyor, bu yüzden ona iyi davran.

BAY REDDIT: SPOILER!

MCAT: Hadi canım, o kadın romandaki iflah olmaz romantik. Austen'ın onun ruhunu ezeceğini tahmin etmiş olman lazım.

BAY REDDIT: SPOILER, CATWOOD.

MCAT: Üzgünüm!

BAY REDDIT: Eminim öylesindir!

MCAT: Öyleyim! Spoiler olacağı aklıma gelmedi. Çok bariz olduğunu düşünmüştüm.

BAY REDDIT: Kesinlikle bariz filan değil! Aşk romanı okuyorum ve kızın âşık olduğu adamın kalp kıran biri değil, sonsuza dek kalacak biri olmasını bekliyorum.

Mesajı ikinci kez okuyor olmama rağmen yine şaşırdım. Gingerbread bana uykulu uykulu göz kırpıp sırt üstü döndü. Karnını okşayarak dramatik bir şekilde iç çektim ve başımı salladım. "Merak etme, Gingerbread, ona ne kadar yanlış düşündüğünü gösterdim."

MCAT: Bay Reddit. Austen'ın kitapları genelde romantik olsa da modern anlamda tam olarak aşk romanı değildir. Öncelikle görgüyle ilgili romanlardır.

BAY REDDIT: Vay canına. Austen'ın en eski ve en etkili aşk romanı yazarlarından olduğunu sanıyordum.

MCAT: Popüler kültür onun eserlerini romantikleştirdi ve romantik yönlerini vurgulayan filmlere dönüştürdü. *Gurur ve Önyargı* inanılmaz bayıyor, buna itirazım yok. Diğer romanlarında da aşırı romantik hikâyeler ve anlar var. O yalnızca... Bu türü tam olarak temsil eden bir aşk romanı yazarı değil. Austen'a hayran olsam da romantizmde çok daha fazlası var ve daha fazla insanın bunu bilmesini isterdim.

BAY REDDIT: Keşke ben de bilseydim. Çünkü aptal gibi MUTLU SON bekliyordum.

MCAT: En azından romantizmin "şu" kriterini biliyorsun: mutlu son.

BAY REDDIT: Farklı kitaplardan söz ettiğimizin farkındayım ama romantizmin en sevdiğin tür olduğunu hissediyorum. Haklı mıyım?

MCAT: Kesinlikle. Son zamanlarda okuyabildiğim tek şey bu. Yani seninle Austen'ı tekrar okumak dışında.

Eskiden çeşitli türde kurgular okurdum ama son birkaç aydır yalnızca aşk romanı okuyordum. Jonathan Keyif Kaçıran Frost'la bütün gün düello yaptıktan sonra, pisliklerin hak ettikleri cezayı almasını ve yalnızca mutlu sonların olmasını istiyordum. Ayrıca kitabevinde tonlarca aşk romanı satıyordum. İnsanların bu türün acımasız klişelerine meydan okumasını ve bu türe bir şans vermesini sağlamak konusunda çok tutkuluydum. Bay Reddit'in de bu ön yargılardan bazılarında ısrarcı olmasına hazırlıklıydım.

Ama ısrar etmemişti.

Yanıtını okurken yüzümde bir gülümseme belirdi. Dün gece, babamın eline geçirdiği bütün ışıklarla donattığı aile evimizdeki Noel ağacı gibi aydınlanmıştım. Ve bu gece, yeniden ışıldıyordum.

BAY REDDIT: Tamam, o zaman CATwood.
Bana ne okuyacağımı söyle.

MCAT: Gerçekten mi? Aşk romanı mı okuyacaksın?

BAY REDDIT: Okuyacağım. Nereden başlamalıyım?

Ona verdiğim tavsiye listesini kaydırdım, biraz abartmış ve bütün sevdiklerimi sıralamış olabilirdim ama ben kitapçıydım ve kitap tavsiye etmek beni mutlu ediyordu. Bay Reddit'in her zamanki İyi uykular, MCAT mesajıyla sohbetimizin sonuna geldiğimde dudağımı ısırıp kendimle savaştım. Parmaklarım tuşların üzerinde gezindi, son birkaç aydır defalarca kez yazmayı düşündüğüm şeyi yazmak için can atıyordum. Çünkü zihnim, "*Acaba?*" diye düşünmeye başlamıştı.

Acaba Bay Reddit'le olan çevrim içi arkadaşlığım gerçek hayatta bir arkadaşlığa dönüşse nasıl olurdu? Bir gün daha fazlası olsa? O umut, onunla daha fazlasını yaşama olasılığı, Trey'den ayrıldığımdan beri içimde yavaş yavaş belirmeye başlamıştı.

Beynimin çalışma tarzını bildiğim için Bay Reddit'le bir yıl boyunca her gün konuşup bu kadar yakınlaştıktan sonra bazı geceler, üzerime o nadir özlem dalgası çöktüğünde; onun hayalinin, sesine yayıldığını tahmin ettiğim sıcaklığın, bütün sorularını ve merak ettiği yanıtlarımı yönlendiren düşünceli tavrının beni etkilemesi hiç şaşırtıcı değildi.

Her seferinde, kendimi bunu ona sormaya biraz daha hazır hissediyordum: *Acaba artık buluşsak mı?*

Ama ekranıma bakarken, özellikle de bu geceki sessizliğinin ışığında cesaretim beni yarı yolda bıraktı. Potansiyelimizi daha

fazlasına dönüştürmeyi isterken bu iyi, güvenli, rahatlatıcı bağı mahvedersem ne olacaktı?

Bu yüzden sonuç olarak istediğim şeyi yazmadım. Marianne'in yaptığı gibi; o zavallı, iflah olmaz romantik gibi bir itirafta bulunma riskine giremedim:

"Kalbini bilseydim, her şey kolaylaşırdı."

Üçüncü Bölüm

You Are a Mean One, Mr. Grinch

▲ Lindsey Stirling, Sabrina Carpenter

İşe yürürken olumlu bir tutum sergilemeyi kafama koymuştum. Bugün daha iyi olacaktı. Bay Reddit ve neden mesaj yazmadığı konusunda yatağımda endişelenerek dönüp durduktan sonra, uykumu getirmesi için her zamanki gibi sesli bir tarihî aşk romanına başvurunca karakterin Jonathan Frost'un birebir aynısı çıkmasının rahatsız edici olduğunu deneyimlemek zorunda kalmıştım.

Romanı, karakterin bakış açısından dinlerken hayal gücüm onun dışında birini hayal etmeyi reddediyordu. Zihnim bir

türlü suratsız, gülümsemeyen, kış ormanı gibi kokan Jonathan; huysuz ve ters konuşan Jonathan; iri ve kaslı görünen Jonathan dışında bir karakter canlandırmıyordu.

Daha da kötüsü, aşk temalı sesli kitabımı dinlemeye devam ederken sonunda uyuyakalmamdı. Çünkü o zaman rüyalarım devreye girmişti.

Kulaklıklarıma dolan, İngiltere'de Prens George Dönemi'nde geçen aşk romanıyla bilinçaltımın yaramazlığı arasında sıkıştığım için rüyamda, kalabalık balo salonundan elinde popüler bir polisiyeyle ailesinin kütüphanesine kaçan eğitimli ve özgüvenli bir kadındım. Jonathan ise tarımsal zenginlikleri hızla ölmekte olmasına rağmen sanayileşmeye dair radikal olumlu görüşleriyle diğer soyluları dehşete düşüren ciddi, somurtkan bir düktü. Uzlaşmaz aristokrat ortamdan kaçmak ve babamın en iyi malt viskisinden bir yudum almak için saklandığı kütüphaneyse benim de kaçtığım yerdi.

Aradığı şeyin yerine karşısında beni bulmuştu. Ve ne okuduğumu sormuştu. Benimle kitaplar hakkında konuşması, bana kalırsa birkaç kelimeyle dostluğa giden otoyolda hızlı şeride dalmanın formülüydü. Konu konuyu açmıştı. Şakalar birbirini izlemişti. Kültürlü Gabby huysuz olmaktan çok keyifliydi. Dük Jonathan geçimsiz olmaktan ziyade meraklıydı. Gerçek hayattaki düşmancıl dinamiğimiz yerine *alev* gibiydik.

Kravat ve korse, iç etekler ve jüpon çıkmıştı. Bir an sonraysa onun iri, güçlü, ağır vücudu benimkinin üzerindeydi. Haşin dudakları kulağıma pis şeyler fısıldarken beni altında kıvrandırarak soluk soluğa bırakmıştı. Her şey çok canlıydı. Yükselen sıcaklık, arkama fırlatılmış yumuşak giysiler... O içimi doldurup bana dokunurken ve her santimimin haritasını çıkarmışçasına beni

nasıl çılgına çevireceğini tam olarak biliyormuş gibi ustaca zevke yönlendirirken–

Bir korna sesi beni düşüncelerimden kopardı. Yeşil ışığın yandığı, harekete geçen trafiğe doğru yürüyordum.

"Önüne baksana!" diye bağırdı bir taksi şoförü.

Neyse ki onun sesi de aralara serpiştirilen korna sesleri de gürültü önleyici kulaklığım tarafından bastırıldı. Bu tür yüksek sesler beynimi acıtıyordu. Aceleyle karşıdan karşıya geçerken özür dilemek için elimi kaldırdım. "Pardon!"

Kaldırımda telaşla ilerledim. *Yine* geç kalıyordum çünkü gördüğüm rüya yüzünden o kadar dağılmış ve tahrik olarak uyanmıştım ki doğru düzgün giyinememiştim. Sonra çantamı almadan kapıdan fırlamış ve botlarımı giymediğimi fark etmiştim. Felaket hâldeydim.

Ve bir kriz geçiriyordum. Çünkü çekim bende bu şekilde işlemiyordu. Ben yakınlık hissettiğim, bağ kurduğum insanları arzulardım. Hoşlandığım insanları. Jonathan'dan *hoşlanmıyordum.*

Ama gerçekten ihtiyacın olan şey "hoşlanmak" mı? diye fısıldadı omzumdaki şeytan. *Yoksa yakınlık mı? Bağ mı? Onunla bir bağın var, öyle değil mi?*

Daha çok tuzağa düşmüş gibi, diye hatırlattı diğer tarafımdaki melek. *Karmakarışık. Kapana kısılmış gibi. Bunlar iyi şeyler değil.*

Melek haklıydı ama şeytan da haksız değildi. Jonathan'la bir *bağımız* vardı. Evet, bu bağ karmaşıktı, kitabevine olan sevgimizle birleşiyor ama orayı nasıl yöneteceğimiz konusunda ayrılıyorduk, birbirine tahammül edemese de birçok yönden birbirini çok iyi tanıyan zıt kişiliklerdik ama bu yine de bir bağımız olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ve Tanrım, kitabevinde baş başayken didişerek ve birbirimizi kışkırtarak muazzam ölçüde

uzun bir süre geçirmiştik. Jonathan kaç saat olduğunu söylemişti? İki binden fazla mıydı?

Bu çok fazlaydı. Aşırı. Beni etkilediği ortadaydı, vücudumu katlanamadığım biriyle yapmak isteyeceğim son şeyle ilgili fanteziler kuracak hâle getirmişti.

Onunla ilgili hayaller kurmanın bir nedeni var, diye fısıldadı şeytan. *Bunu anlamak istemez misin?*

Melek başını iki yana sallayarak cık cıkladı. *Eskiden Bay Reddit'le ilgili fanteziler kurardı. Hakkında fanteziler kurması gereken kişi o–*

"Ahh!" Ellerimi kaldırarak kaldırımda yürümeye devam ettim. Bu melek-şeytan tartışmalarına ayıracak zamanım yoktu. Kendime naneli sıcak çikolata alacak zamanım bile yoktu. Bu da rutinimin bozulduğu, aç ve şekersiz olduğum, Noel aromalı içeceklerden mahrum kaldığım anlamına geliyordu.

Ruh hâlim gerçekten kötüleşirken kulaklıklarımdan Ella Fitzgerald'ın söylediği *Sleigh Ride*'ın caz versiyonu yükselmeye başladı ve gülümsemeden edemedim. Müziğin getirdiği ani mutluluk bana işe yürümeye başladığım an nasıl hissettiğimi hatırlattı. Olumlu kalmaya kararlıydım. Bu yüzden dükkâna yürüyüşüm sona ererken kendime biraz moral verdim. *Bugün daha iyi olacak! İş harika geçecek! Kitabevi Noel için güzelce dekore edildi; bol bol müşteri çekmek, kitap satmak ve neşe saçmak için eğlenceli, şenlikli aktivitelerle dolu bir ayım var. Ve Jonathan Frost'un dar pantolonuyla ilgili travmatik cinsel rüyalar beni yıkamaz.*

Jonathan hep benden önce geldiği için kitabevinin her zamanki gibi kilitli olmayan kapısından girip etrafıma bakarken bir neşe dalgası hissettim.

Cilalı ve parlak ahşap zemin, sütunlar, yerleşik kitap rafları ve tonozlu tavanlar boyunca kıvrılan bütün o muhteşem kirişler.

Rafları dolduran, ahşap masaların üzerine istiflenmiş, kitaptan hazinelerle dolu bir define sandığı gibi rengârenk kitap ciltleri. Mücevher tonlarındaki kocaman süslemelerle, simli sahte kar ve yumuşak çam dallarıyla bezediğim şömine rafının altındaki gazlı şömine neşeli alevlerle dans ediyordu. Tavanın her tarafında dönemin özel günlerini temsil eden parlak kâğıt hamuru ve pişmiş kilden ev yapımı süslerim asılıydı. Aralarındaki beyaz, altın ve gümüş kurdeleler, sabah ışığını donmuş bir göle düşen gün doğumu gibi yansıtıyordu.

Karşımdaki manzara ve kitapların yeni kesilmiş kış bitkilerine karışan rahatlatıcı kokusu beni muduluk dolu bir örtü misali sardı.

Bu yüzden olanları idrak ettiğim ve dehşetin ani darbesini yediğim an, canım çok daha fazla yandı. Beni karşılayan kişi buz gibi bakışlarıyla üç dakika geciktiğimi hatırlatan Jonathan Frost değildi. Sıcak bir şekilde gülümseyen Baileylerdi. Kitabevinin sahipleri. Buraya nadiren gelirlerdi ve asla sabahın erken saatlerinde gelmezlerdi.

"Günaydın canım!" diye seslendi Bayan Bailey dükkânın karşı tarafından.

Bay Bailey yumuşak bir gülümsemeyle yanıma gelerek eliyle içeri girmemi işaret etti. "Buraya gel, Gabby."

Bay Bailey, karısının eteğiyle uyumlu capcanlı bir ekose papyonla pantolon askısı takmıştı. O kadar kıymetliydiler ki boğazımda bir yumru oluştu. Bu insanlar benim için önemliydi, dükkânları ve bu iş benim için önemliydi. Ve bir terslik vardı. Anlamıştım.

Ortadaki büyük teşhir masasının etrafından dolaşan Bayan Bailey bana sarıldı. "Mutlu Noeller, canım! Dükkân muhteşem

görünüyor..." Geri çekildi, ben de ona gülümsemeye çalışırken beni süzdü. "Sorun ne?"

"*Ben* de bunu öğrenmek istiyorum."

Gülümsemesi biraz zayıfladı. "Ah, Gabby, endişelenme. Yalnızca küçük bir iş sohbeti. Her şey yoluna girecek."

Bay Bailey alnını ovuşturup kendi kendine, "Yalnızca küçük bir iş sohbeti," diye söylendi.

"Rahatla, George. Askılarınla oynama." Bayan Bailey hafifçe kocasının koluna vurdu, sonra bana döndü. "Gabby, hadi gidip üzerindekileri çıkar, sonra arka odadaki masada oturalım. Jonathan az önce arayıp bir dakikaya geleceğini söyledi."

"Geleceğinizi biliyor muydu?" Sesim ciyaklar gibi çıkmıştı.

Bayan Bailey masanın başındaki sandalyeye yerleşip bana kaşlarını çatarak baktı. "Geçen hafta dükkânı kapatmadan hemen önce uğradığımda Jonathan'a toplantıdan söz etmiştim. Seni bilgilendireceğini söylemişti. Haber vermedi mi?"

Diğer patronlar e-posta veya kısa mesaj gibi modern iletişim yöntemlerini, hatta sesli arama yöntemini kullanıyor olabilirdi, ancak Baileyler resmen teknofobikti. Cep telefonları bile yoktu. Onlardan ya şahsen bir şeyler öğrenir ya da hiç öğrenemezdim. Jonathan da bunun farkındaydı. Bu onu çileden çıkarıyordu. Belli ki bunu kendi çıkarı için kullanmaktan çekinmemişti.

Vay canına. Onun pisliğin teki olduğunu biliyordum ancak bu kez çok alçalmıştı.

Aslında içimdeki ufak bir parça, bir hafta boyunca aklımda böyle bir bilgiyle yaşamadığım için rahatlamıştı. Çünkü kaygı düzeyim bilinmezliklerin toprağındayken artardı ve son yedi günü kendimi ülser ederek, işsizlik maaşı başvurusunda bulunarak ve kitap raflarını anlamsızca yeniden düzenleyerek geçirirdim ama yine de çok öfkeliydim.

Çünkü *Jonathan* beni bir haftalık kaygıdan kurtardığını bilmiyordu.

Mesela bir gün önceden öğrenip felaket senaryoları yazmak ve kendimi en kötüsüne hazırlamak için kendime yirmi dört saat zaman vermem gerektiğinden haberi yoktu. Beni zihnimin takıntılı kaygı becerisinden korumaya çalışmamıştı. Hayır, o bu toplantıyı üstünlük sağlamak için benden saklamıştı. Ve ben buna izin vermeyecektim. Yani Baileylere, *Hayır, Jonathan beni bu toplantıdan haberdar etmedi,* demeyecektim. Bu tamamen hazırlıksız olduğumu itiraf etmek anlamına gelirdi.

"Haa," diye yalan söyledim atkımı çözüp sonra paltomu çıkarırken. "*Şu* toplantı. Tabii. Yalnızca günleri karıştırmışım."

Bayan Bailey buna inanmış gibi göründü. "Olur öyle. Yılın bu zamanlarında benim de kafam karışır. Çok fazla şey oluyor!"

Gergince gülümseyerek saate baktım. Jonathan on dakika gecikmişti. Asla geç kalmazdı. "Peki... Jonathan *nerede*?"

"Burada."

Olduğum yerde sıçrarken elimi hızla çarpan kalbime bastırdım. Bakışlarımı kaldırmamaya çalışsam da gözlerimin bedeninde gezinmesini engelleyemiyordum. Yanaklarım ısınmıştı. Dün geceki sesli kitaptan rüyaya dönüşen o ateşli romantik şeyden sonra ona bakamıyordum bile. Ama ona bakmayı *kesemiyordum* da.

Dalgalı koyu renk saçları rüzgârdan dağılmıştı. Soluk yeşil gözleri kırağının öptüğü çamlar gibi parlıyordu. Soğuk havadan etkilenen belirgin elmacık kemiklerini ısıtan bir pembelik vardı ve bir içecek paketi taşıyordu. Bu kadar kötü biri bu kadar seksi olmamalıydı. Onunla ilgili bir seks rüyası gördüğüme inanamıyordum. O anıyı hafızamdan silmek istiyordum.

"Gabriella."

Gözlerim hızla yukarı kalkıp onunkilerle buluştu. "Ne?"

Kaşını kaldırdı. "Geçebilir miyim?"

"Ah! Tabii." Toplantı sabotajının intikamını almak için onu çelme takmayı düşündüm ama bunu Baileylerin önünde yapmamanın daha iyi olacağına karar verdim. Bunun yerine mola odası olan küçük mutfağa girebilmesi için gerileyip tezgâha yaslandım ve zihnim ona daha sonra acı çektirmek için kullanabileceğim fikirlerle doldu.

Jonathan yanımdan geçti, elindeki bardakların birinden nane ve çikolata kokusu geliyordu. Pislik herif. Bana içeceğimi getirmişti. Muhtemelen içine arsenik koymuştu.

Bakışlarım onu takip ederken sıcak içecekleri masaya bıraktı ve Baileylerle selamlaştı. Bayan Bailey bardakları birer birer paketten çıkarırken Jonathan dönüp paltosunu çıkardı. Vücudunun kış ormanı kokusu burnuma doldu ve bu dün geceki rüyama ait; güçlü ellerin belimi kavradığı, beni çevirdiği, diz üstü duracağım şekilde kalçamı kaldırdığı yeni anıları aklıma getirdi. Sırtımdan yukarı uzanan sert bir el, saçlarımı kavrayıp yüzümden çeken parmaklar. Omurgamdan aşağı inen dudaklar; popomdan, daha aşağı, sonra daha *aşağı*–

Gözlerimi yumup tezgâha tutundum, vücudumu saran sıcaklığa direniyordum.

"İyi misin, Gabriella?" Jonathan'ın sesi bu sabah daha kalındı. Uyandığında nasıl olduğunu hayal ettim.

Vücudunun sabah güneşinde nasıl göründüğünü, kış beyazı çarşafların kalçasının etrafında toplanışını, uykulu bir gülümsemeyle yumuşayan haşin dudaklarını, zevkle gerinirken kalkan göğsünü ve homurdanarak uyanmasını hayal ediyor filan değildim.

Hayır. Bu hiç aklıma gelmemişti. Hele de artık ne kadar düzenbaz, kundakçı bir orospu çocuğu olduğunu bildiğim için şimdi kesinlikle düşünmüyordum–

"Gabriella."

Gözlerim birden açıldı ve göz göze geldik, içimden taze bir şehvet dalgası yükseldi. Bu büyük bir haksızlıktı. Burada durmuş, kendisiyle ilgili kor gibi ateşli, yarım kalmış (ne demek istediğimi anlamışsınızdır) bir rüya gördüğüm profesyonel düşmanım ve patronlarımla *çok ciddi bir iş toplantısı* yapmak üzereydim. Hazırlıksız, dağılmış, azmış durumdaydım ve Jonathan da herkese sıcak içecek getirmiş, bütün soğukkanlılığıyla karşımdaydı.

Ondan soğumam gerekirdi ama bunun yerine göğüslerim hassaslaşmıştı ve bacaklarımın arasında güçlü, sıcak bir ağrı vardı. O sert ifadesi, mürekkep siyahı kazağı ve kömür rengi pantolonuyla huysuz bir kömür parçası gibi görünmesi gerekirken, Jonathan Frost seks, duman ve yıldızsız bir gece göğü gibi görünüyordu.

Bu yüzden ondan nefret ettim.

"Ne istiyorsun?" dedim tıslar gibi.

Başını eğip yüzümü inceledi. "İyi misin diye sordum."

Sanki umursuyormuş gibi. Hepsi Baileylerin önündeki oyununun bir parçasıydı.

Çenemi kaldırıp omuzlarımı geriye attım. "Neden olmayayım ki?"

Gözleri benimkilerde gezindi. Ben de ona baktım.

"Başlamaya hazır mısınız?" diye seslendi Bayan Bailey.

Jonathan gözlerini kırpıştırdı, sonra ona döndü. "Kesinlikle."

"Evet!" Sesim ince ve tiz çıkmıştı. Boğazımı temizledim, Jonathan'ın peşinden masaya giderken soğuk elimi yanağıma bastırdım.

Tam önümdeki sandalyeye uzanacakken Jonathan sandalyeyi tutup geri çekti. Belli ki bu da Baileyler için yaptığı centilmenlik

gösterisinin bir parçasıydı. Ona dik dik bakarak telepatik bir uyarı gönderdim: *Senin ciğerini biliyorum.*

Jonathan kaşını kaldırdı. Dudağının kenarı alaycı bir keyifle kıvrılırken kayıtsızca *Bundan eminim,* der gibi baktı.

Oflayarak oturdum. Sandalyemi öne itti. Sonra masanın etrafından dolaşıp karşımdaki sandalyeye oturdu.

Bayan Bailey bardaklardan birini bana doğru uzattı. "Bu, senin güzel yüzünde bir gülümsemeye neden olur herhâlde, canım."

"Ah, harika. Teşekkürler." İçeceğin kapağını açıp kokusunu içime çektim. Kokulara karşı çok hassastım ve mükemmel naneli sıcak çikolatamın nasıl koktuğunu *tam olarak* biliyordum. İki ölçü nane, yüzde iki yağlı süt, ekstra krema ve üzerine gezdirilmiş çikolata sosu.

Buydu.

Jonathan nasıl içtiğimi nereden biliyordu? Ve neden fare zehri kokusu almıyordum? Siyanürün kokusu olur muydu?

Bir an sessizlik oldu. Bay Bailey sade bir *latte* yudumluyordu. Bayan Bailey de kendi içeceğinden bir yudum aldı, ancak onun bardağı tarçın ve Hindistan cevizi kokuyordu. İkisi de beklentiyle bana bakıyordu.

Evet. Bana bir şey ikram edilmişti. Nezaket gerektiriyordu. Daha da kötüsü, minnettarlık gerektiriyordu.

Beni içeceğimdeki zehir öldürmeyecekse yapacağım şey öldürecekti ama gururumu ayaklar altına alarak yüzümü buruşturur gibi gülümsedim ve sıktığım dişlerimin arasından, "Naneli sıcak çikolata için teşekkür ederim, Jonathan," dedim.

Sade kahvesinin kapağını açtı, sonra gözlerime baktı. Kaşını kaldırarak uzun ve yavaş bir yudum aldı. Dilini çıkarıp alt

dudağına bulaşan kahveyi yaladı. Bacaklarım masanın altında birbirine yapıştı.

"Rica ederim, Gabriella."

Sanki evren, aramızdaki medeni konuşmaya ancak nükleer füzyona hazır olduğu kadar hazırmış gibi elektriksel bir *vızıltı* havayı yardı. Jonathan'ın dudakları aklımı okumuş ve bu anı ironik bir şekilde eğlenceli bulmuş gibi hafifçe kıvrıldı.

"Peki." Bayan Bailey bardağını iki elinin arasına aldı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Önce hangisini istersiniz, iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi?"

"Kötü," dedi Jonathan. Ben de o sırada, "İyi," demiştim.

Bay Bailey yüzünü ovuşturup iç çekti.

"Tamam," diye mırıldandım kendimi teselli etmek için mükemmel naneli sıcak çikolatamdan büyük bir yudum almadan önce. Şekere, beni öldürüp öldürmeyeceğini düşünemeyeceğim kadar çok ihtiyacım vardı. "Ne olacaksa olsun."

"Sen anlat, canım," dedi Bayan Bailey kocasına.

Bay Bailey ona hoşnutsuz bir bakış attı. "İki yıl önce mahalleye bir Potter's Pages şubesinin açılması beklediğimiz gibi kârın bariz bir şekilde azalmasına yol açtı. Rekabetçi fiyatlandırmaları ve devasa envanterleri bizim için yeterince kötüyken bir de çevrim içi mağazaları, özellikle de e-kitaplarla rekabet etmek imkânsız hâle geldi," dedi.

Jonathan'ın bakışları, nasıl anlamlandıracağımı bilmediğim bir tür yoğunlukla Baileylerin arasında gezindi. Neyi kaçırıyordum?

Sessizlik dördümüzün arasında uzadı ve bir an durup neler olup bittiğine dair bir ipucu bulmak için Jonathan'ı inceledim. Ellerini yönetim kurulu toplantısındaymış gibi masada kavuşturmuştu, sırtı dikti. Geniş omuzları ve üzerine dökülmüş gibi

yapışan mürekkep siyahı kaşmir kazağıyla, yuttuğum o 500 sayfalık fantastik aşk romanlarından fırlamış sonradan kahramana dönüşen bir kötü adam gibi görünüyordu. Ancak burası gerçekti, burada kötü adamlar kötü adamdı.

"Daha önce," diyerek Jonathan sessizliği bozdu, "Bailey bir zincir kitabevi stratejisiyle rekabet etmeyi hiç *denemedi*. Bizim Potter's Pages'den farklı bir hedef kitlemiz ve müşteri profilimiz olduğu için özenle seçilmiş, yüz yüze, butik bir deneyim sunmaya odaklandık. Siz şimdi..." Bana doğru baktı, sonra tekrar onlara döndü. "Bu yaklaşımı değiştirmeyi düşüneceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Buna açığım," dedi Bayan Bailey dikkatle kocasının gözlerine bakarak. Bay Bailey başıyla onayladı. "Özetle, Potter's'ın bize kaybettirdiklerini telafi etmek için daha fazla müşteri ve daha fazla satışa ihtiyacımız var. Aksi takdirde, kitabevinin geleceğini ve yeni yıldan sonra kapılarımızı tekrar açıp açmayacağımızı uzun uzun ve dikkatle değerlendirmemiz gerekecek."

Dünyam altüst olmuştu. Bardağımı o kadar sıkmıştım ki sıcak çikolatanın tavana fışkırmamasına şaşırdım.

"Erişimimizi nasıl genişleteceğimiz konusunda," diye devam etti Bayan Bailey, "yaratıcı olmamız ve bu ay rekor seviyede satış yapmamız gerekiyor. Tabii harcamalarda biraz daha kesinti yapacağız."

Yaratıcı olmak mı? Bu benim uzmanlık alanımdı. Zihnim olasılıklarla doldu. Kapatmadan hemen önce büyük bir indirim, canlı müzik, Noel el sanatları, atıştırmalıklar, sıcak içecekler... Ortalık biraz dağılabilirdi ama çok amaçlı temizleyiciler bunun için vardı. Belki bir kitap kulübü yeni müşteri çekebilirdi? Grup ortamlarında pek iyi olmasam da ayda bir kez olursa ve herkes bizden kitap alacaksa buna değebilirdi.

Tam fikirlerim gerçek bir ivme kazanmışken Jonathan, elbette onları gökten düşen bir piyano gibi ezdi.

"Affedersiniz ama," dedi alnında derin bir kırışıklıkla, "kısılacak hiç masraf *kalmadı*. Geçtiğimiz yıl mümkün olduğunca dikkatli ilerledik, genel giderlerimizi mümkün olduğunca azalttım. Yönetim dışında tek bir yarı zamanlı çalışanımız kaldı. Yani o da istifa edene kadar, şimdi yalnızca—"

"Biz varız," dedim yavaşça.

Yüreğim hopladı. Azaltılabilecek tek gider... İkimizden biriydi. En büyük kâbusum gerçek olmuştu.

Bayan Bailey içini çekip tarçınlı *latte*sini yudumladı. "Kötü haber bu. Potter's Pages'e lanet olsun. Yılın zaten stresli ve zorlu bir döneminde, mekânın önümüzdeki yıllarda da açık kalabilmesi için sizi daha fazla sıkıştırıyoruz."

"Peki... İyi haber?" diye sordum zayıf bir sesle.

"İyi haber..." Bayan Bailey ikimize gülümsedi. "Çabalarınızda başarılı olacağınıza inancım tam."

Duzenleme
Ny.ozlem

Dördüncü Bölüm

Little Jack Frost, Get Lost

▲ Bing Crosby & Peggy Lee

"Şey, bu tatsızdı," dedim Baileylere gülümseyerek el sallarken. Taksilerinin karlı yolda trafiğe çıkmasını izlerken Jonathan da kollarını kavuşturarak yanımda duruyordu. Bir şey söylemese de kafasında çarkların döndüğünü görebiliyordum. Onu izlediğimi hissetmiş gibi soluk yeşil gözleri bana döndü. Uzun bir an boyunca bana baktı. Her zaman aramızda olan stoacı ve soğuk sessizliği, yağan hafif kar ve yolda ilerleyen lastiklerin çıkardığı sulu sesler dolduruyordu.

Şu anda nasıl bu kadar sakin olabilirdi? Ah, doğru. Böyle bir toplantının yapılacağından haberi vardı. Benim aksime onun çalıştığı halı bir anda altından çekilmemişti.

Ninova

Sonunda intikam almakta özgür olduğum için onu kesinlikle kızdıracak bir şeyle başladım. Daha önce her yaptığımda işe yaramıştı. Jonathan'a gülümseyerek mırıldanmaya başladım.

Little Jack Frost, get lost, get lost!

Gözleri kısıldı. Çenesi seğirdi. Tanrım, tatmin ediciydi.

"Keşke adın Jack olsaydı," dedim caz figürleri yaparak. "Düşünsene. Jack Frost. Daha iyi olabilir miydi?"

Kendi kendine söylenerek kapıyı açtı ve beni eşikten içeri itti.

Yönlendirilmekten hoşlanmazdım ama gül pembesi, dizimde biten kazak elbisemle paltosuz hâlde soğukta daha fazla kalmaya hevesli değildim. Titreyerek içeri girdiğimde dükkânın sıcağı beni sardı. Sonra Jonathan kapıyı kapayıp kilitlerken ona döndüm, zaten zor olan profesyonel koşulların daha da kötüye gittiği bir ortamda onunla sıkışıp kaldığımı acı bir şekilde hatırlatır gibiydi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedim ona. "Baileylerin dediği şeyin."

Yanımdan geçerken öne çıkanlar masasına koyduğum bir yığın Noel romantiğini alıp kolunun altına sıkıştırdı. "Bu; bu bağımsız kitabevinin demode iş yöntemleri, acınacak derecede verimsiz klima sistemi, sıfır çevrim içi varlığı ve rekabetçi fiyatlandırmaya apaçık ilgisizliği yüzünden yıllarca para kaybettikten sonra mali çöküşün eşiğinde olduğu anlamına geliyor."

"Evet ama demek istediğim bu değildi."

Durup döndü, soğuk kış yeşili bakışları üzerimdeydi. "Öyleyse *ne* demek istedin, Gabriella?"

Sert ve küçümseyici ses tonu, düdüklü tencerede sıkışmış gibi bekleyen öfkemin kapağını açtı. Hırsla aramızdaki mesafeyi kapayıp Noel romantiklerini elinden kaptım ve öne çıkanlar masasına geri koydum. "Sanki giderleri kısmaktan söz ettiklerinde

ne demek istediklerini anlamadın. Finansal bir mucize olmazsa ikimizden biri yeni yılı göremeyecek."

Jonathan, yeni çıkan kış dönemi paranormal gerilim romanlarından bir yığın toplayıp öne çıkanlar masasına sertçe bırakırken Noel romantiklerimi devirdi.

"Tabii ki öyle dediler," diye çıkıştı. "Bunu başladığımdan beri biliyordum, Gabriella. İlk günden beri planlıyordum."

Öfkeyle romantik kitapları tekrar üst üste dizdim, onları ön tarafa koyup kış gerilimlerini arkaya ittim. "Aferin sana, Jonathan. Ancak bazıları kitabevindeki günlük görevlerine o kadar odaklandı ki profesyonel sabotaj planlayacak zamanı kalmadı."

"Ah, doğru," dedi soğuk soğuk. "Tabii. Ben gelip işi acımasızca verimli hâle getiren hain ve kötü kapitalistim; sense gitmemi bir kere bile istemeyen, kitaplara olan sevgin ve azalan müşterilerine sunduğun muhteşem gülümsemenle her şeyi sihirli bir şekilde ayakta tutacak olan zalim entrikalarımın masum kurbanısın."

Ellerim yumruk oldu.

"Bu kadarını kabul ediyorum," dedi soğuk ve aldatıcı bir şekilde yumuşak sesiyle. "Ben akılcı ve stratejik biriyim, Gabriella. Bugünkü toplantıda söylenen her şeyi önceden tahmin etmiştim. Ama işe alındığım günden beri sadece benim dürüst olmayan bir niyetim varmış gibi davranma saçmalığından vazgeç."

"Bunu, bu toplantıyı benden gizleyen adam söylüyor!"

Gözlerini kapayıp dişlerini gıcırdattı. Yakalandığını anlamıştı. "Sana *söyleyecektim*. Yemin ederim."

"Öyle mi?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne zaman?"

"Dün ama–" Boğazını temizledi. "Dün beni altüst etti ve unuttum. Bu sabah buraya geldiğinde sana söylemeye çok

kararlıydım. Sonra Baileylerin, ilk kez ve en kötü zamanda erken geleceği tuttu, sonra o süslü naneli çikolatalı sütünü yapan o lanet kahve dükkânı yüzünden geciktim–"

"Sıcak çikolata!"

"Aynı şey! Siparişini karıştırdılar, bu yüzden tekrar yapmalarını istedim ve buraya geldiğimde çok geç kalmıştım. Sen de bana beni kesecekmiş gibi bakınca anladım. Seni bilerek habersiz bıraktığıma çoktan ikna olmuştun."

"*Bir haftadır* biliyordun," diye karşılık verdim. "Neden son dakikaya kadar bekledin?"

Yüzünü ovuşturdu. "Gabriella, emin ol kendimi savunsam da bana inanmazsın."

Ona dik dik baktım. "Beni tamamen çözdün yani, öyle mi?"

"Sen de aynı şekilde düşünmüyorsun sanki?" Bana baktı, çenesini sıkmıştı. "Sen de beni çözdüğünü sanıyorsun. Ve bu yüzden bana tahammül edemiyorsun."

"Ben... İçerledim," diye itiraf ettim sesimin titremesinden nefret ederek.

Kaşım kaldırdı. "Bu kadarı açık."

"Yetersiz hissettiriyorsun," dedim boğazımdaki yumruya rağmen. Gözlerimi kırpıştırarak yaşları bastırdım. "Seni işe aldıklarında düşünebildiğim tek şey yeterince iyi olmadığım için senin burada olduğundu."

İfadesi değişti. Ağzını bir şey söyleyecekmiş gibi açtı ama fırsat bulamadı. Kendimi kaptırmıştım.

"Bay Frost, senin tek başına sürdürdüğün küçümseyici ciddi bütçe kesintisi terörü saltanatın konusunda zaman zaman huysuzlandığımı kabul ediyorum ama hayatımın yeterince büyük bir kısmını küçümsenip ciddiye alınmayarak geçirdim ve artık

buna susmayacağım, bunu yapmayacağım. Kendimi savunmaya hakkım var."

Gözlerimin içine bakarken artık üzgün görünüyordu. Bir adım daha yaklaştı. Geri çekilirken kitap masasına çarptım ve bir yığın kitap yere düştü. "Gabriella–"

"Burayı seviyorum. Bütün kalbimle," dedim fısıltıyla. İçimdeki ateş daha da parlamıştı. "Ve kurtarmak için üç buçuk haftamız var." Kendimi masadan uzaklaştırırken onun alanına girdim. Uzun olmama rağmen Jonathan'ın çok daha uzun olduğunu unutmuştum. Göğüslerimiz birbirine değdi. Gözlerimiz buluştu. "Dükkânın Noel tatilinde kapanmasına üç buçuk hafta kaldı. Finansal bir mucize olmazsa masraf kesintisi yapılacak. Birimiz Bailey'den ayrılmak zorunda kalacak."

Gözleri yoğun, sessiz bir an boyunca gözlerimde gezindi. "Bu kadar basit mi?" dedi.

"Bu kadar *tatsız*. Onları duydun. Mali durumu benden daha iyi biliyorsun."

"Öyle." Jonathan bana gözünü kırpmadan sertçe baktı. "Ben de o kadar kolay pes etmeyeceğim. Savaşmadan buradan gitmeyeceğim, Gabriella."

Ona dik dik baktım. "Bunu tahmin etmiştim. O zaman karar şu şekilde verilecek; bu ay en çok kitap satan kalır."

Uzun ve gergin bir an sessiz kaldı. Konuştuğunda sesi soğuktu. "Senin için çözüm bu yani."

"Ham kitap satışının, yönetimsel yeterliliğin en kapsamlı değerlendirme yöntemi olmadığını kabul ediyorum ancak işin gerçeği, kazanan kişi bundan sonra diğerinin buraya getirdiği şeylerden yararlanacak. Ben olmasam 1988'de donup kalmış bir kitapçın olurdu. Yıllardır süren etkim sayesinde müşterilerini karşılamak ve onlara satış yapmak için kişisel dokunuşlarla dolu,

davetkâr, güzel bir alanın var. Kitaplar tür ve alt türlere göre sezgisel bir düzende dizili, önceden planlanmış etkinlik ve imza günleriyle dolu bir takvim yılı hazır. *Benim* sayemde."

"*Benim* sayemde de," dedi, "tek başına kutuplardaki buzulları eritmeyen, küçük bir ülkenin gayrisafi yurt içi hasılası kadar elektrik faturasına mal olmayan ve sıcaklığı düzenleyemediği için müşteri kaçırmayan bir klima sistemin; kilit hedef müşterilere göre geliştirilmiş veri odaklı envanter stratejin ve tabii, küçük bir ayrıntı olarak yirmi birinci yüzyıla ait bir ödeme ve muhasebe sistemin var."

Alayla güldüm. "O kadar da kötü değildi."

"Klima haftada iki kere sigortayı attırıyordu, radyatörler saatli bomba gibiydi, envanterimizin tüketici analizleriyle alakası yoktu ve 'antika' dediğin o eski bronz abaküs hem verimsizdi hem de sayısız yanlış ödemenin sorumlusuydu."

Alayla burnumu çektim. "Gilda. Onu özlüyorum."

"Gilda." Tanrıdan sabır diliyormuş gibi tavana baktı. "Viktorya Dönemi'ne ait bir kasaya fiyatları elle giriyordun."

"*Yaldızlı* bir Viktorya Dönemi kasası. Gilda'nın bir karakteri vardı!"

"Vergi denetimine neden oldu!"

Birbirimize ters ters baktık. Yüzlerimiz tehlikeli derecede yakındı. Kahretsin, güzel kokuyordu. Yaprak dökmeyen yeşil ağaçlar, kış havası ve odun dumanı gibi. Utanç verici bir sıcaklık dalgasının yanaklarıma yayıldığını hissettim.

Jonathan'ın bakışları yüzümde gezindi. Yüzümün beni ele veren kızarışıyla çenem meydan okur gibi kalktı. Çenesi seğirdi. Kaşları çatıldı. Aramızdaki sessizlik, hassas ve gergin bir şekilde uzadı.

"Ee?" diye sordum bunun bitmesi ve ondan uzaklaşmak için sabırsızlanarak. Çünkü öfkeliydim, aynı zamanda tarifsiz bir şekilde tahrik olmuştum. Gece hayalini kurduğum her şey ve şu anda hissettiğim her şey; sıcaklığı, kokusu, aramızda vızıldayan ilkel enerji bacaklarımı beline dolamak ve oksijen eksikliğinden bayılacak kadar sertçe öpüşmek için dudaklarına yapışmak istememe neden oluyordu.

Gözlerimi kapadım, zihnimdeki cennetten çıkma Fantezi Jonathan'la cehennem gibi gerçek hâlinin arasındaki bağı kestim. "Kişisel alanımdasın."

"Sen başlattın," diye belirtti.

Ağzımı açtım. Sonra kapadım. Haklıydı, ben yapmıştım. "Tamam. Eh, kişisel alana girmenin vakti geçti."

Tek bir yumuşak adımla benden yarım metre uzaklaştı. "Böyle daha mı iyi?"

"Çok." Masadan uzaklaşıp üzerimdeki tozu silkeledim. "Şimdi, şartlarıma ne diyorsun, Bay Frost?"

Kollarını göğsünde kavuşturup bana baktı. "Yalnızca kitap satışı mı?"

"Yalnızca kitap satışı," diye onayladım.

Ona ve o küçümseyen kavisli kaşlarına lanet olsun. "Son zamanların en iyi psikolojik gerilim romanlarından bazılarının bu yıl çıktığını veya yayımlanmak üzere olduğunu hatırlıyorsundur."

"Dört kelime, Bay Frost: Çocuk kitapları ve Noel aşk romanları."

"Teknik olarak bu altı–"

Ayağımı yere vurdum. "Ne demek istediğimi anladın! Bana cevap ver artık, bu şartı kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

Aramızda uzayan gergin sessizlik, yalnızca duvara monte edilmiş saatin mesleki düşmanlığımızın bu sefil arayışında kalan dakikaları saymasıyla deliniyordu.

Sonunda, "Kabul ediyorum," dedi.

"Mükemmel." Samimiyetsiz bir gülümsemeyle yanından geçip yarı devrilmiş Noel romantikleri tezgâhıma döndüm.

"Bir şartla."

Dişlerimi gıcırdatarak omzumun üzerinden dik dik baktım. "Nedir?"

Jonathan dükkânın tonozlu tavanına kadar çıkan cilalı ahşap sütunlardan birine yaslanırken bana baktı. Ayak bileklerini çaprazlamıştı, elleri cebindeydi. "Dükkânın mali geleceğinin o kadar da kötü olmadığı ortaya çıkar ve yeni yıldan sonra ikimiz de kalmaya devam edebilirsek ateşkes yapacağız."

Sütundan doğrulup en sevdiğim İngiliz Naipliği Dönemi tarihi aşk romanlarından birini alacak kadar masaya yaklaştı. Parmakları kış temalı kapağın üzerinde tıkırdadıktan sonra kitabı açınca iç kapak resmi göründü. İç kapakta etrafları karla çevrili, destansı bir kucaklaşmayla sarılmış yarı çıplak bir çift vardı.

Onlara baktım, üstü çıplak adam dizginlenemeyen bir özlemle sarıldığı kadına bakıyordu ve kaslı kolu kadının belini kavramıştı, kadın eğilmişti, çok istekliydi, gözleri buğulu ve dudakları aralıktı. Bu resmen şehvetin yaklaşık on santime yirmi santimlik bir övgüsü gibiydi.

"Ateşkes mi?" dedim fısıldayarak.

Jonathan başıyla onayladı, kitabın kapağının sertçe kapanmasına izin verdi. "Birlikte yöneteceğiz... Medeni bir şekilde."

Alayla güldüm. Onun çok ciddi göründüğünü fark edince kahkaham yarıda kesildi. "Bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

"Mali olarak mı? Her şey şimdiki gibi kalırsa hayır ama bunun değişmesi için hâlâ zaman var. Kişisel olarak mı?" Kitabı bu kez hikâyenin ortalarında bir yerden açtı. Elini tutup cildi kırılmadan önce kitabı kapattım. "Bunu göreceğiz."

Aşağıya, elimin elinin üstünde durduğu yere baktı. Sonra yukarı baktı, gür ve koyu kirpiklerin altındaki o soluk renk kurnaz gözlerde anlayamadığım bir şeyin parıltısı vardı. "Kişisel alana girmenin vakti geçti sanıyordum," dedi.

Kitabı elinden çekip aldım. "Öyleydi. Sen mallara zarar vermeye kalkana kadar."

"Onu satın alacaktım."

"Tabii, eminim. Bu bir aşk romanı."

Kaşını kaldırdı. "Tabii ya. Benim hakkımda her şeyi biliyorsun, buna bütün edebî tercihlerim dâhil. Ben aşk romanı okuyamam. Mümkün değil."

Kahretsin. *Okuyor muydu?*

Masaya dönüp bir kez daha gerilim romanlarını öne çekince Jonathan'a dik dik baktım, kendimden şüphe etmeme neden olduğu için ondan nefret ediyordum. "Tahmin edeyim," dedim kalçamı çıkarıp onu kuşkuyla süzerek. "Senin 'romantik edebiyat' anlayışın *Gurur ve Önyargı*'dan ibaret ve Jane Austen'ın romantik türün en eski ve en etkili yazarlarından olduğunu düşünüyorsun."

Bir saniyeliğine bocaladı, gerilim romanı yığınlarını düzgün küçük kuleler hâline getirirken neredeyse bir kitabı düşürecekti. "O türün bundan daha fazlası olduğunu biliyorum," diye mırıldandı.

"Hımm." O anda elimde tuttuğum, satın alacağını iddia ettiği tarihî aşk romanına baktım. "Belki öyledir. Bu, Bay Frost, en azından düzgün bir aşk romanı. Hatta, benim en sevdiğim

kitap." Jonathan gerilim romanı yığınına alışılmadık bir beceriksizlikle dokunarak onları devirdi. Bakışları bana, sonra da elimdeki kitaba kaydı.

"Bu *senin* en sevdiğin kitap mı?" dedi kısık ve gergin bir sesle, soluk gözleri beni delip geçiyordu.

"Evet," dedim kelimeyi uzatarak. "Neden tuhaf davranıyorsun?"

Gözlerini kırpıştırdı ve sonra tarihî aşk romanlarıyla dolu raflara baktı. "Diğerleri hangileri? En sevdiklerin."

Bu bir emirdi. Soru değildi.

Neden böyle davrandığını ya da neden onu memnun etmek üzere olduğumu bilmesem de içimdeki aşk romanı tutkunu kendini tutamadı. Tarihî aşk romanlarının bulunduğu yerleşik raflarda dolaşarak *Çarkıfelek*'teki Vanna White gibi başlıklara dokundum. "Bu. Bu. Bu. Bu." Parmak uçlarımı duyusal bir dürtüyle raf boyunca gezdirdim. Jonathan'ın yutkunma sesi üç metre arkamdan yankılandı. "Bir de bu."

Omzumun üzerinden baktım. Jonathan'ın bana bakışı korkutucuydu.

Ben ceylandım, o da aslan. Doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi, gözünü bile kırpmıyordu. Bu da askılı pantolonu ve dizine kadar uzanan asker çizmeleriyle içeri girip ardından kütüphanenin kapısını dönüşü olmayan ve dünyayı değiştiren bir *tık* sesiyle kapayan Fantezi Aristokrat Jonathan'ı bana düşündürtüyordu.

Ondan kurtuluş yok muydu? Omuz atıp iterek hayatımın her köşesine girmek zorunda mıydı? Donmuş gibi durdum. Beni durduran sinir bozucu bu şey, içimi görüyormuş gibi yoğun bakan gözleriydi.

Kendimi çıplak hissediyordum.

"Benimle uğraşman bitti mi artık?" dedim fısıldayarak.

Sözlerim büyüyü bozmuş gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra çimenlerin arasında gezinen büyük bir kedi gibi aramızdaki mesafeyi kapadı. "Yaptığım şeyin bu olduğunu sanıyorsun. Seninle uğraştığımı," dedi usulca. Gözleri yeni, öfkeli bir ateşle benimkileri inceliyordu. "Hakkımda daha *kötüsünü* düşünemez misin?"

Çenemi kaldırdım. Bana ters davrandığı, küçümsediği, kibirle düzelttiği ve haddimi bildirdiği bütün anlar hafızamda canlandı. "Neden daha iyisini düşüneyim ki?"

Jonathan aşk romanını tuttuğum elimi kavrayıp bana baktı. "Tamamen haksız sayılmazsın," diye itiraf etti. "Soğuk ve hesapçı olabilirim, bazen de sert ve kaba. Ama ister inan ister inanma, gerçek şu ki Baileyleri, bu kitabevini ve bana kattığı *her şeyi* önemsiyorum."

Jonathan kitabı elimden alıp dönerek uzaklaştı. "Hatta," diye mırıldandığını duydum kendi kendine, "aklımı kaçırmama neden olacak olsa bile."

Beşinci Bölüm

Happy Holidaze

Dana Williams

Günün devamı da daha iyi geçmemişti. Gece için de fazla ümitli değildim. Jonathan'la mümkün olduğunca çok kitap satmak için yırtınarak geçirdiğim gergin sekiz saatin ardından eve, boş bir daireye döndüm. Eli'ın akşam randevusu vardı ve June hastanede gece vardiyasındaydı.

Bir parça ekşi mayalı hamur kızartıp tereyağına buladım ve her lokmasını ısıttığım bir kâse domates çorbasıyla birlikte yalayıp yuttum, mide yanması umurumda değildi.

Sonra duş, tişörte sarılı saç ve pijama rutinimin vakti gelmişti. Gingerbread keyifle kucağıma yerleşince bilgisayarımı kontrol ettim. Bay Reddit'ten bir mesaj görünce kalbim heyecanlı bir kar meleği gibi atmaya başladı.

Hey, MCAT. Dün gece buralarda olmadığım için özür dilerim. İş yerinde zor bir gün geçirdim ve biraz egzersiz yaparak sakinleşmeye karar verdim. Planladığımdan daha uzun sürdü, sonra eve gelip kendimi yatağa bıraktım.

Anlayışla iç çektim.

İşte zorlandığın için üzüldüm. Ama mesajlaşamadığımız için üzülme. İş benim için de berbattı, bu yüzden ben de eve gelip bir Noel filmi izleyerek zihnimi boşalttım, sonra yatağa.

Aristokrat Jonathan Frost'la ilgili ayrıntılı bir seks rüyası gördüğün yere geçtin yani, diye fısıldadı omzumdaki şeytan. *Çok uzun, capcanlı bir seks rüyası.*

Diğer tarafımdaki melek onaylamayarak cık cıkladı.

Bunu duyduğuma üzüldüm. Noel'de iş daha mı stresli oluyor? Doğru hatırlıyorsam senin için yılın yoğun bir zamanıydı.

Midem kasıldı. Hatırlamıştı.

Öyle. Yılın bu zamanını seviyorum, bu yüzden eğlenceli ama aynı zamanda yorucu. Aralık ayı geldiğinde eve gece dönüyorum ve dükkân Noel'de kapanana kadar yorgunluktan canım çıkmış oluyor.

Ve bu sene, Noel'de kapandıktan sonra Jonathan Frost'tan daha fazla satış yapmış olacağım için kitabevi tekrar bana kalacaktı. Muhteşem zafer benim olacaktı!

Hain bir kahkaha atıp zıplayan sandalyemde bir tur dönerek Gingerbread'i hoşnutsuz bir miyavlamayla hoplattım. Hoparlörlerin yeni bir mesajla çınladığını duyunca dönmeyi bırakıp ekrana baktım.

Kendini fazla zorlama, olur mu? Daha uzun süre buralarda olmanı istiyorum. Willoughby hakkında tek başıma saçmalayamam.

Kalbim bir kar yığınından kuğu dalışıyla atlayıp pudramsı bir neşe yastığına kondu. Yanaklarım acıyacak kadar çok gülümsedim. Sonra dürtüsel olarak öyle korkunç bir şey yazdım ki gönder tuşuna basar basmaz çığlık attım.

Belki bir ara buluşup Willoughby hakkında yüz yüze saçmalayabiliriz.

"Hayır. HAYIR!" Tam mesajı geri almak için sil tuşuna basmak üzereyken okundu bilgisi geldi. Aman Tanrım. Görmüştü.

Tekrar ciyaklayıp sandalyemden yere kaydım, çırpınarak bağırıyordum. "Neden? NEDEN bunu yaptım?"

Bu cehennem gibi geçen günün suçuydu. Önce edepsiz rüyam, sonra Jonathan'ın bana getirdiği nedense zehirli olmayan sıcak çikolata, kitabevinin korkunç iş haberleri, Baileyler gittikten sonraki yoğun çekişmemiz. Hatlar karışmıştı. Sonunda kısa devre yapmıştım.

Hoparlör yeni bir mesajla tekrar çınladı. Yerden kalkıp yazdıklarını okudum.

> Gerçekten yüz yüze görüşmek istiyor musun? Yoksa bunu, yalnızca çevrim içi tanıştığınızdan beri sana her gece mesaj atan adama acıdığın için mecburiyetten mi söylüyorsun?

Çok güzel bir soru, Bay Reddit. Onunla tanışmak istiyor muydum? Evet. Ama aynı zamanda onunla tanışmaktan korkuyordum da. Çünkü o zaman beni tam olarak tanıyacaktı. Ve aramızdakinin yetersiz olduğuna ya da çok fazla olduğuna karar verebilecekti.

Ama risk almazsam asla öğrenemezdim, öyle değil mi? Ne yapacaktık, gelecek altmış yıl boyunca Telegram'dan sohbet ederek sonsuza kadar arkadaş mı kalacaktık?

Zıplayan sandalyemde doğrulup kendimi masaya doğru çektim ve cesaretimi toplamak için derin bir soluk aldım. Yazarken ellerim titriyordu.

> Seninle tanışmak istiyorum. Ve kendimi mecbur hissetmiyorum. Sen?

Cevap yazıyordu. Dudağımı öyle sert ısırdım ki kanadı.

MCAT. Seni korkutmak istemem ama seninle aylardır tanışmak istiyordum. Mecburiyet bunun için kullanacağım son sözcük olurdu. Yalnızca sapık gibi görünmek istemedim.

Ekrana hayretle gözlerimi kırpıştırarak baktım. Bay Reddit, What_The_Charles_Dickens aylardır benimle tanışmak istiyormuş.

O... Benden hoşlanıyor muydu? Bu arkadaşlık buluşması mı olacaktı? Potansiyel romantik partnerlik buluşması mı? Romantizm yaşama potansiyeli olan arkadaşlık buluşması mı?

Ekrana gözlerimi kısarak bakıp sözcükleri tekrarladım, onları inceledim. Anlayamıyordum. Eli'la June'a bu yüzden ihtiyacım vardı. Üniversitede daha yeni arkadaş olduğumuzda, flört sularında yüzerken bana bu konuda takılırlardı ama daha sonra biri bana romantik olarak ilgi duyduğunda gerçekten bunu hiç fark etmediğimi anlamışlardı. Belki çekim olayı bende herkeste olduğu gibi işlemediği içindi belki de insanların niyetlerini ve sosyal ipuçlarını kolayca algılayamadığım içindi. Biri benimle içtenlikle gülümseyerek konuştuğunda arkadaş canlısı olduğunu ve onunla konuşmaktan hoşlanacağımı düşündüğü bir şey olduğunu varsayardım. Hepsi bu kadardı. Birileri bana hamle yaptığında June ve Eli beni uyarmak zorundaydı.

Şu anda beni onların yönlendirmesi için her şeyimi verirdim ama ikisi de burada değildi ve olsalar bile Bay Reddit'e karşı ve onunla şahsen tanışmaya ne kadar hevesli olduğumu itiraf etmeye hazır olduğumdan emin değildim.

Bazen keşke onunla dün tanışmış olsaydım diyordum. Hatta aylar önce. Yara bandını söküp bir an önce buluşmayı teklif etmek üzereydim ama sonra buluşmanın ne kadar riskli olabileceğini düşündüm. Harika olabilirdi. Felaket olabilirdi. Ve felaket olursa yıkılırdım.

Şu anda bu riske giremezdim. İş yerinde bunlar yaşanırken olmazdı. Bütün enerjimi müthiş satışlara, işimi sağlama almaya ve Bailey Kitabevi'ni kurtarmaya harcamalıydım.

Yüzümde büyük bir somurtmayla cevap yazdım.

> Lütfen, bana inan. Gerçekten tanışmak istiyorum ve keşke bir an önce tanışabilsek ancak Noel tatilini beklemenin daha iyi olacağım düşünüyorum. Olur mu?

Tabii. Benim için de daha iyi olur.

Senin de mi işlerin yoğun?

> Biraz karmaşık. Şu anda biraz yokuş yukarı bir mücadele içindeyim. Dünyalar kadar sevdiğim ancak satış yaklaşımlarım tamamen modernize etmek için hazırladığım plana çok dirençli kişiler için çalışıyorum. Bu düzeni kurmak için neredeyse bir yılımı harcadım. Sağlam bir gerekçem ve bunu destekleyen sayılar var. İşlerini kurtaracak. Ancak bundan çekiniyorlar.

Genellikle kişisel bilgilerimizi paylaşmadığımız için iş konusunda bu kadar açık sözlü olmasına biraz şaşırsam da bundan

şikâyetçi değildim. Hakkında daha fazla şey duymak, bu profesyonel zorlukla nasıl başa çıktığını öğrenmek bir bakıma hoştu.

Teknofobik gelenekçiler mi?

Baileyleri düşünürken gülümsedim.

Maalesef. Neden her şeyi olduğu gibi tutmak istediklerini, fikrimi benimserlerse neyi kaybetmekten korktuklarını biliyorum, ancak aksi takdirde ilk çeyrekte pes edecekler. Bunu yapmadan hiç şansları yok.

Kitabevini ve Bayan Bailey'nin Noel'den sonra kapılarımızı açmayabileceğimize dair uyarısını düşünerek hüzünle iç çektim.

Sence dinleyecekler mi?

Umarım. Yalnızca sağlam bir iş olduğu için değil, aynı zamanda oradaki insanları ve inandıkları şeyleri önemsediğim için. Benden çok farklılar. Yalnızca kalpleri kazanmak, nostalji ve mahallenin bir parçası olmakla ilgililer. Üzerinde çalışmaya başladığımda bu planı bir iş mücadelesi, çözülmesi gereken bir bulmaca olarak görüyordum. Ama bir noktada değişti, orayı onlar için kurtarmak istedim çünkü benim için önemliydiler. Sonra kendim için kurtarmaya çalıştığımı fark ettim çünkü benim için de önemliydi.

Yüreğim sıkıştı.

Onları gerçekten seviyor gibisin. Yani çalıştığın yeri ve iş arkadaşlarını.

Böyle mi görüyorsun? Seviyormuş gibi miyim?

Bence öyle. Onları onlardan farklı bir şekilde sevmen, onları sevdiğin gerçeğini değiştirmez. Annem, sayısız türde ve herkese yetecek kadar sevgi olduğunu söyler. Sevginin sayısız ifade biçimi olan sonsuz bir kaynak olduğunu.

Bir dakika boyunca yanıt vermedi.

Sevgi konusunda nasıl biri olduğumu
çok az insan anlayabilir.

Demek Fitzwilliam Darcy'yle olan derin bağının nedeni bu.

Ha ha. "Göle daldıktan sonraki ıslak gömlek" kısmı hariç.

Güldüm.

O yalnızca filmde var zaten! Darcy kitapta, en azından sonlara doğru, oldukça sevimli ve iyi bir karakter gelişimi sergiliyor. Amaç da bu, gelişmesi. Lizzie gibi o da hatalarını kabul etmeyi öğreniyor. Başta birbirlerinden daha fazla nefret edemeyecek iki kişi, rahatsız edici arzularıyla savaşırken sonunda alçak gönüllülüğü ve affetmeyi seçiyor.

Doğru söylüyorsun. Austen'ı seviyor gibisin, MCAT.

Gülümsedim, yazdıklarımın farkına varmak yanaklarımı ısıttı.

Yani o, romantizmin özünün sesi.

Bunu unutmama hiç izin verecek misin?!

Yalnızca takılıyorum. Acımasızca takılmak benim için refleks hâline geldi. İş yerimde geliştirdiğim bir beceri.

Çok profesyonel bir ortam gibi görünüyor. İş arkadaşların nasıl?

Yalnızca bir tane var. Ve o da benim kadar kötü.

Nasıl yani?

Tereddüt ettim, çünkü normalde kişisel ayrıntılara girmiyorduk ama o işinden söz etmişti ve Jonathan'la yaşadığım gerginlik de içimde acı bir şekilde birikmiş durumdaydı. Mantarı birazcık gevşetirsem, basıncın ufacık bir kısmı bile serbest kalsa daha iyi hissedeceğimi düşünüyordum.

Yılın diğer zamanlarında da arkadaş gibi değiliz ama aralık en kötü ayımız. Noel'e dayanamıyor. Ben bayılıyorum. Bu, düşmanlığımızı bambaşka bir seviyeye taşıyor.

Bir dakika boyunca yanıt gelmedi. Sonra sonunda bir şeyler yazdı.

> Bu konuda benim de pek coşkulu olmadığımı itiraf edersem şansımı kaybetmiş olur muyum?

Yavaşça soluk verdim, hayal kırıklığımı atlatırken Bay Reddit'le vitrinlere baktığımız, etrafımızda kar yağarken seradaki Kış Harikalar Diyarı sergisini hayranlıkla izlediğimiz, şehir merkezindeki pistte el ele paten kaydığımız ilk hayalim bir anda yok oldu. Ama onun coşkulu olmama hakkı vardı. Eli'ın dediği gibi, Noel bazı insanlara kutlanacak bir şey gibi gelmiyordu ve bu geçerli bir sebepti.

Bunu Jonathan'a biraz anlayış göstermeyi düşünmen için söyledi, diye hatırlattı omzumdaki melek. *Hiç denedin mi?*

Diğer tarafımdaki şeytan, tırmığının uzatılabilir sapına uzanırken bu kez melek tam zamanında kanatlarını ortaya çıkarıp saldırıya ve uçmaya hazırlandı.

Şansımı kaybetmiş olur muyum? Bu sözcüklere kafa yordum. Düşündüğüm anlama mı geliyordu?

Kendimi cesur olmaya zorlayarak cevap yazdım.

> Elbette hayır. Ama ne tür bir şanstan söz ediyorsun?

Bir an durakladı, sonra yazdı.

Arkadaşın olmak istiyorum, MCAT. Yalnızca çevrim içi olarak değil, söylemeye gerek yok ama yüz yüze de. Seninle konuşurken tek düşünebildiğim, çok daha fazlasını istediğim ama kendimi bunu düşünmemeye zorluyorum. Gerçek hayatta benimle ilgili hoşlanmayabileceğin yüzlerce şey var. Umutlanmak istemedim. Hâlâ korkuyorum.

Ben de öyle düşünüyordum.

Benim gibi hissettiği için içim rahatlamıştı.

Gerçek benimle çevrim içi versiyonumun çok farklı olabileceğini görünce benden hoşlanmayacağından korkuyordum.

Sohbet durdu, yazdığına dair bir uyarı yoktu, neşeli bildirim yoktu. Düşünüyordu. İkimiz de düşünüyorduk.

Yani bu aşırı gelebilir, belki biraz da sert ama şuna ne dersin: Tanışana kadar konuşmaya ara verelim mi? Kendimize beklentilerimizi sıfırlamak, ekranların ardındaki bu insanları gerçek hayatta tanışacağımız insanlardan ayırmak için biraz zaman verelim mi?

Midem kasıldı. Onunla konuşmayı ne kadar çok özleyeceğimi, gecelerimin ne kadar boş geçeceğini düşündüm.

Ama bunları düşünürken söyledikleri çok mantıklı geldi. Birbirimizden ayrı kalırsak bu yeni bir başlangıç olurdu. Birbirimizle boş bir sayfayla tanışma şansımız olurdu. Ve bu zamanı yalnızca işe odaklanarak ve satışta Jonathan Frost'un kıçını tekmeleyerek değerlendirebilirdim. Beni çok üzse de Bay Reddit'in söylediği şey iyi bir fikirdi.

Bence akıllıca.

Kendimi teselli etmek için Gingerbread'i sıkıca kucaklayınca çıkardığı uyku sersemi miyavlamayı tamamen hak etmiştim.

Konuşmamak tuhaf olacak.

Öyle. Özleyeceğim.

Ben de. Ama değecek. Marianne'in kalp kırıklığı gibi.

SPOILER, CATWOOD!

Kahkaha attım, üzgün hissetmektense gülmek için bir nedenim olduğuna sevinmiştim.

Bildirim sesiyle ondan bir mesaj daha belirdi.

Yakında nerede ve ne zaman buluşacağımıza dair bazı fikirleri mesaj olarak atarım, böylece hoşuna gidenleri seçebilirsin. Olur mu?

Mükemmel.

Güzel. Kendine iyi bak,
MCAT. Ve iyi uykular.

Spoiler uyarısı: Hiç iyi uyuyamadım.

Ninova

Altıncı Bölüm

Winter Wonderland

▲ She & Him

Kendimi yürüyen ölü gibi hissediyordum. Bir haftadır neredeyse hiç uyuyamamıştım. Çünkü her gece sesli veya diğer türlü bir aşk romanı okuyarak uyuyup Jonathan Frost'un başrolünde olduğu başka bir erotik aristokrat rüya görmekten korkuyordum. Bu yüzden yatakta saatlerce tavana bakıyordum, çünkü uyku rutinimden saptığımda uykum bok gibi oluyordu.

Çok kötüydü. Pes edemezdim. Geceleri aşk romanı yoktu, başrollerinde Jonathan Frost'la bendenizin olduğu müstehcen dük ve eğitimli asil kadın fantezileri yoktu. Yalnızca Jonathan Frost hakkında fantezi kurmak *istemediğim* için değil, aynı zamanda o sersemi alt etmek için elimden geleni yaparken ve *eskiden* rüyalarımın yıldızı olan Bay Reddit'le tanışmak için gün sayarken ısrarcı, yozlaşmış cinselliğiyle Jonathan Adi Surat Frost'un oral sekse takıntılı bir sevgili gibi onun yerini alması akıllıca olmayacağı için de–

Dur, beyin! Dur!

Aklımı kaçırıyordum. Uykusuzdum ve acı çekiyordum, Bay Reddit'i özlüyordum ve Bay Frost'a öfkeliydim. Anlaşmamızın ilk haftasını işte hırs içinde kıçımı yırtarak geçirmiştim ve buna rağmen en yüksek satışı yapamamıştım.

Jonathan haklı çıkmıştı, o gerilim kitapları raflardan kapış kapış gidiyordu. Üstelik yalnızca o tür değil, her çeşit korku kitabı sıcak kek misali satıyordu. Noel neşesi bu kadardı işte. Yılın yeryüzünde barışa ve herkese karşı iyi niyete adanmış bu zamanında, en kötü insan dürtülerini temsil eden şiddet içerikli romanları kim satın alırdı?

Buna takılamazdım yoksa *gerçekten* sinirlenecektim.

Olumlu olana odaklanmalıydım. Evet, uyku ve satış konusunda geride kalmıştım ve hayır, geçen hafta böyle tokatlanacağımı tahmin etmemiştim ama bu hezimet sonsuza dek sürmeyecekti. Yorucu bir hafta geçmiş, yalnızca iki hafta kalmıştı. Ve bugün, satışlarımı tekrar rayına oturtacak Eli vardı.

"Sana hayatımı kurtardığını söylemiş miydim, Elijah?"

"Neredeyse yirmi kere," dedi kahve dükkânının kapısını omzuyla benim için açık tutarken. Kaldırıma adım atınca titredik, dışarıdaki soğuk hava yüzünden paket servis bardaklarımızı sıkıca kavramıştık. "Ben de seninle aynı fikirdeyim, zira birkaç hafta önce gelip Hanuka kitapları okumuştum. Yeri gelmişken, bugünkü hikâye saatinin ayrıntılarına pek girmedin. Plan nedir?"

Bakışlarından kaçınarak sıcak çikolatamı yudumladım. "Ah, biraz ondan. Biraz bundan..."

Eli kaldırımda yavaşlayarak durdu. "Gabriella Sofia Di Natale, sen ne yaptın?"

"Konuk okuyucumuzun buralı, çok sevilen çocuk terapisti olduğunu ve *Duygularını Boya* adlı kitabının bugün kitabevinde

öne çıkanlarda olduğunu ve belki de muhtemelen, satın alınan kitapları imzalayacağını ve tatlı kurabiye ikram edileceğini duyurmuş olabilirim; merak etme, ıslak mendilim var ama bu yüzden her ihtimale karşı yedek giysi getirmeni istedim; üzgünüm, dünyanın en kötü arkadaşı olduğumu biliyorum." Bunu uzun ve suçluluk dolu bir solukta âdeta kusarcasına söyleyince soluksuz kalmıştım.

Eli bana bakıyordu. "Bana yalnızca şekere bulanmış çocuklar değil, *izin günümde* ücretsiz terapi danışmanı olduğumu düşünen ebeveynler de yüklüyorsun."

"Jonathan'ın pislik yapan herkesi kovacağına söz veriyorum. Özür dilemelerini ve üçer kitabını almalarını sağladıktan sonra tabii. Pisliğe sıfır tolerans."

Eli bana ters ters baktı.

Alt dudağımı sarkıtıp ona büyük, üzgün köpek yavrusu bakışları attım. "Özür dilerim, tamam mı? Başka çarem yoktu."

İçini çekip koluma girdi ve kaldırımda yürümeye devam ettik. "Seni affediyorum ama *yalnızca* sen de bana bir iyilik yaparsan."

"Ne olursa," dedim aptal gibi.

Kızılımsı kumral uzun kirpiklerini kırpıştırarak gülümsedi. "Bu gece benimle Luke'un hokey maçına gel."

"Bu gece mi?" dedim sızlanır gibi. "Çok geç olacak. Ve hava çok soğuk."

"Soğuk havayı seversin."

"Ben *kar* seviyorum," diye düzelttim.

Eli kaşını kaldırdı. "Satışlarını arttırmak için beni sattığın ve sonra telafi edeceğine söz verdiğin kısmı unuttun mu?"

"Şey. Olabilir?"

"Gabby. Manevi desteğe ihtiyacım var. Luke hiçbir maçına gidemediğim için çok üzgün ama kendimi kurtarmak için işimi bahane ediyorum, çünkü hokey hakkında *hiçbir* şey bilmiyorum. Kendimi rezil etmemem için bana temelleri öğretmen gerekiyor."

"El, o senden maç sonrası analizi yapmanı beklemiyordur."

"Biliyorum ama benimle maç hakkında konuşabilmesini ve iyi bir maç olup olmadığını, iyi mi oynadığını yoksa zorlandığını mı ayırt edebildiğimi düşünsün istiyorum. Anlayabilmek *istiyorum*."

Kitabevinin önünde dururken kaşlarımı oynattım. "Vay canına. Bu iş ciddiymiş. Elijah Goldberg erkek arkadaşı için bir sporu öğrenmek istiyor."

"Kesinlikle," dedi kapıyı açıp beni nazikçe içeri iterek. "Bu gece benimle gel ve katlanmak üzere olduğum her şeyin karşılığında affedilmiş ol. Seni arabayla götürürüm. Yol boyunca manyak Noel müzikleri çalarsın. Sana ekstra marşmelovlu sıcak çikolata alırım. Bana hokeyi öğretirsin. Planımız böyle."

"Maç boyunca uyanık kalabilirsem," dedim homurdanarak.

"Sanki fark edermiş gibi," dedi. "Sen uyurken bile açıklayabilirsin."

"Senin de Hokey Şöhretler Müzesi'nde yer alan bir baban olsaydı acaba yara almadan kurtulabilir miydin? Derin uykuda bile Stanley Kupası istatistiklerini sayabilirim. Bunun ne kadar rahatsız edici olabileceğinin farkında mısın?"

"Vay be–" Eli kolumdan tutarak bizi durdurdu. "Bu o mu?"

Dükkânın arka tarafına doğru baktım. Jonathan orada durmuş, dün sattığı gizem türünde bir dizi kitabın stokunu yeniliyordu. Ancak bu kez onları tam göz hizasındaki raflara yerleştiriyordu.

"Orospu çocuğu," diye tısladım ona doğru hızla ilerlerken. Eli'ı da yanımda sürüklüyordum. "Küçük Alaska kasabası romantiklerimi kaldırmış!"

"Demek bu *o*," diye fısıldadı Eli. "Aman Tanrım, Gabby."

"Kapa çeneni. Sakın söyleme."

"Çok seksi."

Eli'a ölümcül bir bakış attım. "Luke buna ne der?"

"Luke kör olmadığımı söyler. Seksi olduğunu söyledim, onu becermek istediğimi değil."

"İyi. Çünkü kafasını duvara vuracağım," diye söylendim.

Bizi duyan Jonathan omzunun üzerinden baktı. Eli'ı görünce gözleri kısıldı ve sonra bana döndü. "Bayan Di Natale."

"Romantiklerimin yerini değiştirmişsin."

Koyu renk kaşlarını kaldırdı. "Neyse. Kendim tanışayım." Eli'a elini uzatıp, "Jonathan Frost," dedi.

"Elijah Goldberg." Eli, Jonathan'a gülümsedi, gözlerinde belirgin bir ışıltı vardı. Ayağına bastığımda yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, Gabby."

"Ya, demek herkese karşı melek gibiymiş," dedi Jonathan.

Eli güldü. Ben kaşlarımı çattım. Jonathan sırıttı. Sihirli güçlerim olsa çiçek halkalarıyla süslü şamdanı üstüne fırlatırdım.

"Ee, Gabriella," dedi Jonathan. "Bugünün *arkadaşını* işe getir günü olduğunu bilmiyordum."

"Değil zaten. Bugün, çocuk terapisti ve basılı çocuk kitabı olan yazar ev arkadaşının hikâye okuma ve kitap imzalama maratonu günü," dedim zafer dolu kocaman bir gülümsemeyle.

"Ev arkadaşı," diye tekrarladı Jonathan. Çenesi yine sinirle seğirdi. Gizem türündeki kitapları tutan parmakları bembeyaz kesilmişti.

Eli belime sarılarak bana gülümsedi. "Aynı zamanda çok yakın arkadaşız. En havalı son sınıf hâlime asılan sıradan bir birinci sınıf öğrencisi olduğu zamandan beri."

"Öyle bir şey yapmadım! Kütüphaneyi bulamadığımı söylemek asılma cümlesi *değildi*!"

Eli sırıttı. "Kendi versiyonumu daha çok seviyorum." Jonathan'a döndü. "Ona kütüphanenin yerini gösterdim, kaynaştık ve ikinci sınıftan beri birlikte yaşıyoruz."

Jonathan gözlerini kırpıştırdı. "Birlikte yaşıyorsunuz. Sen. O."

"June da var," dedi Eli neşeyle. "Benden iki sınıf küçük, Gabby'den bir sınıf büyüktü. June'la ortak dersimiz vardı, sonra çalıştığı kütüphanede onları tanıştırınca June'la Gabby de kaynaştı. Üçümüzün ev arkadaşı olmasını sağlayan yapıştırıcı bendim, onlar hâlâ lisans öğrencisiyken ben yüksek lisansım için burada kaldım."

Jonathan'ın ifadesinde bir şeyler değişti. "Ya. Anladım."

Eli başını eğdi. "Muhtemelen tuhaf olacak ama... Tanıdık geliyorsun."

Jonathan bir an ona baktı. "Evet, bir düşününce sen de tanıdık geldin."

"Çocuğun yok, değil mi?"

"Tanrım, hayır," dedi Jonathan. "En azından henüz yok."

Jonathan'ın vücudunda tek bir şefkat zerresi olduğunu hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. "Çocukların sapına kadar alaycılığın ötesinde sıcaklık, gülümseme ve sohbet gibi şeylere ihtiyaç duyduğunu biliyorsun, değil mi Frost?"

Jonathan bana ters bir bakış attı.

"Belki aynı spor salonuna gidiyoruzdur?" dedi Eli ortalığı yatıştırmaya çalışarak sıcak bir şekilde.

Jonathan ona baktı. "Evet, belki oradandır. Benim üye olduğum salon..."

Kendimi Eli'ın elinden kurtarıp ikisini sinir bozucu küçük bağ kurma seanslarıyla baş başa bırakarak paltomu asmak için mola odasına yöneldim. Sohbetleri bensiz devam etti,

döndüğümde suç ortağı gibi görünüyorlardı. Kendim pişiremeyecek kadar yorgun olduğum için sipariş verdiğim Noel kurabiyesi paketlerini açıyor, şekerin vücuda zararları konusunda birbirlerinin düşüncelerine destek veriyorlardı.

Boğazımı gürültüyle temizledim. İkisinin de gözleri benimkilerle buluştu.

Kaşımı kaldırıp kol saatime vurarak Jonathan'ın mükemmel bir taklidini yaptım. Dudağının kenarı kıvrıldı, sonra eliyle bu gülümsemeyi gizleyip boğazını temizledi. "Tıpkı aynaya bakmak gibi," dedi.

Dilimi çıkardım.

"Ben bunu yapmıyorum ama."

Jonathan'ı görmezden gelerek eskiden en yakın arkadaşımken bir haine dönüşen kişiye döndüm. "Gösteri zamanına otuz dakika kaldı, Elijah," dedim.

Eli'la Jonathan sohbetlerine kaldıkları yerden devam ederken elbisemin cebindeki telefonum çalmaya başladı. Geç de olsa aslında bir süredir çaldığını fark ettim. Bilinçsizce omuzlarımı kaldırarak telefonu çıkardım. Tanımadığım bir numaradan bir mesaj daha. Ama kim olduğunu biliyordum.

Çiçekleri aldın mı?

Konuşmak istiyorum.

Lütfen, Gabby. Altı ay oldu.
Bana bir şans daha veremez misin?

"Ne oldu?" dedi telefonumu parmak boğumlarım beyazlaşıncaya kadar sıkmamı izleyen Eli.

Başımı iki yana salladım, numarayı engelledim, sonra telefonumu tekrar elbisemin cebine soktum. "Hiçbir şey. Şimdi beni mazur gör. Bay Frost'la bir şey konuşmam gerek."

Jonathan'ın yanından geçip parmağımı arka odaya doğru şıklattım. Jonathan ağzının içinde bir şeyler geveledikten sonra beni takip etti.

Mutfağa açılan kemerli girişi geçince durup ona döndüm. Gözleri hemen popomdan yukarı çıktı. Biraz utanmış görünecek kadar nazikti, yanakları da kızarmıştı.

"Bitti mi?" diye sordum.

Gözleri başka tarafa kaydı. "Öyle bir niyetim yok–" Boğazını temizledi, yakasını çekiştirdi. "Şeyde sim var..."

"Ya." Arkamı yokladım, popoma yapışmış büyük bir gümüş sim şeridi vardı. Çekip aldım ve ben de boğazımı temizledim. "Tamam. Peki. İşe dönelim. Hikâye saati ve sonrasında da kitap imzalama konusunda yardımına ihtiyacım var."

Kaşını kaldırıp omzunu kemere yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "*Senin* satışlarını orantısız bir şekilde arttıracak bir etkinlik için benim yardımıma yani." Dilini şaklattı. "Maalesef, Di Natale."

"Jonathan." Yaklaşarak sesimi alçalttım. "Lütfen. Kalabalığı kontrol altında tutacak birine ihtiyacım var. Ebeveynler şımarık pislikler olabiliyor."

Üzerime eğilerek konuştu. "Biliyorum. Bu yüzden onlara bulaşmam."

İçimden bir homurtu yükseldi. "Eli'a sınırı aşan herkesi kovacağına söz vermiştim."

"Peki bu benim suçum mu?" Jonathan aşağı baktı ve cebinden tekrar tekrar çınlayan telefonunu çıkardı.

"Jonathan, bekleyemez mi?"

"Biraz önce telefonuna baktığın düşünülürse oldukça ikiyüzlüsün, Gabriella." Telefona bakarken kaşlarını çatarak boştaki eliyle alnını sildi. Yüzünün nemli olduğunu fark ettim, terliyormuş gibiydi. Elleri de biraz titriyordu.

Bir an için empati hissim öfkemi bastırdı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye tersleyip telefonunu cebine koydu, sonra yanımdan geçip mont askılığına doğru yürüdü.

Ağzım açık kalarak onu takip ettim. "Bir şey konuşuyorduk."

"Konuşma bitti." Müşteri olmadığı her an bir şeyler yazdığı dizüstü bilgisayarını yerleştirdiği postacı çantasını aldı. Bilgisayarında ekran koruyucusu olduğu için zaten hiçbir şey göremezdim. İnanın, denemiştim. Çantasını omzuna asıp muhasebe odasına dalarak kapıyı arkasından gürültüyle kapadı.

Hayretle dişlerimi sıkıp tavana baktım. İronilerin ironisi, ökse otunun altında duruyorduk.

"Gabriella!" diye seslendi Eli.

"Ne var?" Ana salona döndüm ve Eli'ı elinde kar tanesi şeklinde bir kurabiyeyle gazlı şöminenin hemen yanına yerleştirdiğim berjerde otururken buldum, yanında dev bir *Duygularını Boya* yığını vardı.

"Aman Tanrım," dedi imzasını bekleyen kitap sayısını fark ederek. Eşit oranda dehşet ve hayret içindeydi. "Çok fazla."

Gülümseyerek ona bir deste ince siyah keçeli kalem uzattım. "İmza atmaya hazırlanın, Bay Goldberg."

Vitrin camından dışarıda giderek uzayan sıraya baktı ve "Umarım bu gece maçta üç kere uzatma oynanır," diye söylendi.

"Bendeki şansla eminim öyle olur, Eli."

Gece geç saatteki hokey maçıyla ilgili homurdanmama rağmen içeri girip pisti ilk kez görünce gülümsemeden edemedim. Bu ortamı, patenlerin çeliklerinin buza sürtünme ve kar püskürtme seslerini, ciğerlerimi dolduran soğuk, kuru havayı seviyordum.

Telefonumu çıkarıp çektiğim fotoğrafı annemle babama gönderirken beni bir mutluluk dalgası sarmıştı.

Neden bütün hokey pistleri aynı büyülü hissi veriyor?

Telefonum hemen titredi.

ANNEM: Terli bedenlerin ve ıslak hokey kıyafetlerinin kokusunu içine çekerken kıçının donması hissini mi?

BABAM: Terlemiş atletik ihtişamın muhteşem örneklerini hayranlıkla izlerken keyifle üşüme hissini mi kastediyorsun?

BABAM: Annen buna alayla güldü. Kırıldım.

ANNEM: Daha sonra telafi ederim.

Ürperdim. Bunu yaparken yüzde yüz karşılıklı oturdukları kanepede ayaklarıyla cilveleşiyorlardı.

Aile sohbetinde flörtleşmeyi kesin. İğrenç.

ANNEM: Kestim, söz.

BABAM: Kim oynuyor, evlat?

Eli'ın erkek arkadaşı. Yerel ligde.

BABAM: O adamlar oldukça yetenekli. İzlemesi eğlenceli olur. Gitmene ne sebep oldu?

Eli. Bana işimde sağlam bir iyilik yaptı, ben de iyiliğini bir hokey dersiyle ödüyorum.

Tribüne tırmanmaya başladığımızda Eli dirseğimden tutarken ben de ailemle yaptığım sohbeti bitirmeye odaklandım. Bizi koltuklarımıza yönlendirince telefonumu cebime koydum. "Affedersin, aile sohbetine yakalandım."

"Sorun yok." Yanıma oturdu, pisti taradı ve Luke'u görünce gülümsedi. Luke birini sert bir omuz darbesiyle pistin kenarındaki korkuluğa yapıştırınca gülümsemesi yüz buruşturmaya dönüştü. "Babanın bunu yaptığına inanamıyorum. O kocaman bir oyuncak ayı ve hokey çok..."

"Vahşi bir spor mu?" Omzumu silktim. "Evet öyle."

Babam, Nicholas Sokolov, bu sporun en iyi forvetlerinden biriydi. Pistte her zaman saf, ateşli bir hırsı olurdu ama saha dışında her zaman tanıdığım en nazik insan olmuştu. Onu oynarken izlemeye ilk başladığımda, buzun üstündeki o kavgacı adamı görmek şoke ediciydi.

Eli'ın bakışları Luke'u takip etti ve "Sanırım şaşırmamalıyım. Luke da oyuncak ayı gibi ama bir de şu hâline bak," dedi. Luke diğer takımın hücumuna omuz atarak pakı kazandı, sonra yedek kulübesine doğru kaydı.

"Dur, Luke neden bu kadar çabuk çıkıyor?" diye sordu Eli.

"Süresi doldu."

"Buzda altmış saniye kaldı!"

"Daha da az. Bence kırk beş saniye kadardır. Uzun bir süre gibi gelmiyor ama kolay değil. Hokey anaerobik bir spor, buzun üzerinde olduğun süre boyunca elinden geleni yaparsın. Oyuncu değişir, soluklanırsın, su içersin, sonra tekrar piste çıkarsın."

"Yani ceza almadı," dedi Eli.

"Hayır. Tam olarak yapması gerekeni yapıyor."

Eli keyiflendi. "İyi."

Eli'ın başka sorularını da yanıtlayarak karşı sahadan çekilen şut ve ofsaytları, neden bazı şutların geçerli diğerlerinin geçersiz sayıldığını açıkladım. Oyuncular tekrar değişirken takımdaki en uzun adamın, uzun bacaklarıyla pist korkuluğunun üzerinden atladığını, sonra âdeta bunun için yaratılmışçasına buzda ok gibi ilerlediğini fark ettim. Omurgamdan aşağı bir farkındalık dalgası yayıldı. Tüylerim ürperdi.

Onda tanıdık bir şey vardı.

"Şu adam çok hızlı," dedi Eli. "12 numara."

Çarpıntımı görmezden gelmeye çalışarak sersemlemiş gibi başımla onaylarken kulaklıklarımı tekrar taktım. Bir golün yaklaştığını hissedebiliyordum ve yakında onu duyuracak olan ses beynimin kaldıramayacağı bir gürültüyle çalacaktı.

Gözlerim 12 Numara'yı takip ediyordu, ona odaklanmıştım. İçim merakla doluydu. O *kimdi*?

Formasının koruma malzemesi ve ekipman kaplı vücudundan oyuncuyu tanımak zordu ancak geniş omuzları, uzun bacakları ve kaskının alt kısmından görünen kıvrık koyu renk saç tutamı çok tanıdıktı.

Ona, yeterince uzun süre bakmak bilmeceyi çözecekmiş gibi baktım. Onu tanıyordum. Tanıdığıma yemin edebilirdim.

Sonraki otuz saniye boyunca görebildiğim, düşünebildiğim tek şey buzun üzerinde çevik, yıldırım hızında hareket eden; takımının hücum momentumunu yöneten; takım arkadaşı pakı kaybedip de diğer takımın defansı pakı forvetlerine gönderince geri çekilen 12 Numara'ydı. Bir anda orada belirdi, topu ele geçirdi, buzun üzerinde yeni bir hız patlamasıyla harekete geçti. Kaleciye yaklaşıp sopasıyla sahte bir şut çekti, kale çizgisinden çıktı ve sonra şımarıkça ters yönden şut çekerek pakı kalecinin omzunun üzerinden ağlara gönderdi. Kırmızı renk ışık yandı ve kulaklıklarım kükreyen sesi hafif bir uğultuya dönüştürdü. Eli heyecanla uyluğuma vurup gülümseyerek tezahürat yaptı.

12 Numara gösterişli gol sevinci yapan biri değildi. Yalnızca çenesini kaldırarak etrafını saran takım arkadaşlarını selamladı. Ağız koruyucusunun arkasından gülümsemesini göremiyordum. Tabii gülümsüyorsa... Etrafına üşüşüp kaskına vuran, ona sarılan oyuncular görmemi engelliyordu.

Ama gözlerini görebiliyordum. Çünkü tribünde dolaşıp tam üzerimde durmuştu.

Kış yeşili. Kutup soğuğu.

Çığlık attım.

"Ne?" dedi Eli bana dönerek. "Ne oldu?"

Aman Tanrım. 12 Numara, Jonathan Frost'tu.

Yedinci Bölüm

Santa Baby

▲ Haley Reinhart

"Gitmem lazım." Yerimden fırladım.

"Saçmalama. Seni ben getirdim." Eli elimden tutup beni tekrar aşağı çektiğinde pat diye oturdum. "Neler oluyor?"

"B- B- Bu–" diye mırıldandım Jonathan'ın hâlâ bana baktığı buz pistine doğru çılgınca el kol hareketleri yaparken. Alnındaki bıkkın kırışıklığı bu mesafeden bile fark edebiliyordum. "O Jonathan."

"Kim Jonathan– *Aaaah*." Eli tekrar buza doğru baktı ve gözleri kısıldı. "Vay canına, bu o! Tanıdık geldiğini biliyordum. Demek bu yüzdenmiş. Belki de Lukey'nin arkadaşıdır." Eli el salladı.

Elini sertçe indirdim. "Ona el sallama. O düşman. Ezeli düşman. Karşıt. Provokatör."

"Tamam, Sözlük.com sakin ol. İş yerinde değilsin. Bunu şimdilik bir kenara bırakabilir miyiz? O Luke'un takımında ve biz Luke'un kazanmasını istiyoruz!"

Eli'ın sıcak çayını bacaklarının arasına sıkıştırmasını, sonra iki parmağını ağzına götürerek yüksek sesle ıslık çalmasını ağzım açık izledim. "Hadiii!"

"Daha kötüsü olamaz," diye söylendim sıcak çikolatama doğru.

"Tadını çıkarmaya baksan iyi olur," dedi. "Çünkü bana kesinlikle maçın tamamını borçlusun."

"Eliiiii," diye sızlandım.

Bana dik dik baktı. "İki saat, Gabriella. Kitap imzaladım, hikâye okudum ve bugün *iki saat* boyunca parmakları şekerli kurabiyeden yapış yapış olmuş çocukları Noel Baba gibi kucağıma oturttum."

Ve Jonathan asla yanımıza gelmemiş, hiç yardım etmemişti. Muhasebe odasında saklanmış, dizüstü bilgisayarında gizlice yaptığı o şeyleri yapmış ve beni tamamen kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakmıştı, kahretsin. Neyse ki ebeveynler çok düzgün davranmıştı.

"Haklısın," dedim Eli'a. "Ama bu maç bitince Jonathan'ı görmek zorunda kalırsam benden kibar davranmamı bekleme."

Eli gözlerini devirip maça döndü. "Bir de *ona* Varyemez Amca diyorsun."

İstemeyerek de olsa, aynı babamın söylediği gibi maçı izlemenin eğlenceli olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. En azından Jonathan günün oyuncusuna dönüşene kadar eğlenceliydi.

İlk golünden sonra rakip takım devre sona ermeden hemen önce beraberliği yakalamıştı. İkinci devrede savunmada oynayan Eli'ın erkek arkadaşı Luke, Jonathan'la inanılmaz bir pozisyon yakalamış ve sonunda Jonathan'a ikinci golünü atması için pas vermişti. Daha sonra üçüncü devrede diğer takım beraberliği sağlamıştı ancak iki dakika kala Jonathan bir gol daha atmıştı ve bu yalnızca maçı kazanmalarını sağlamakla kalmamıştı. Aynı zamanda Jonathan üç gol atarak *hat trick* yapmıştı.

Yarın işte çekilmez olacaktı.

Maçtan sonra Luke'u beklerken beş yaşında çocuklar gibi surat asmamaya çalışsam da bu bir hayli zordu. Bizi oraya Eli götürmüştü, bu yüzden o gitmeye hazır olana kadar kalmaya mecburdum. Jonathan Frost'la karşılaşacağımdan bihaberken bu, benim için sakıncası olmayan bir plandı.

Onu en sevdiğim sporda ortalığın tozunu attırdıktan sonra terli, duş almış, gururla parıldayan, adrenalin dolu ve cehennem kadar kibirli hâliyle görmeye dayanıp dayanamayacağımı gerçekten bilmiyordum.

Aslında dayanamayacağımı biliyordum.

Oyunculardan ilki soyunma odasından çıktı ve kalbim ağzımda atıyordu. Dönüp lobiye çıkan kapıya ilerledim. "Ben arabada bekliyorum."

"Anahtarlarıma ihtiyacın olacak," dedi Eli kendinden biraz fazla memnun bir tavırla. "Ne de olsa kapılar kilitli."

Olduğum yerde donakaldım, arkamı döndüm, sonra tekrar dondum. Kahretsin. Çok geç kalmıştım.

Çünkü soyunma odasından Luke'la omuz omuza çıkan Jonathan'dı. Koyu saçları ıslak ve normalden daha dalgalıydı, normalde düzgün duran saçlarının aksine bu sefer büyük bir tutam alnına düşmüştü. Başını kaldırdığında ciğerlerimdeki hava

boşaldı. Yanakları efor sarf ettiği için pembeleşmişti ve soluk yeşil gözlerinde coşkulu bir parıltı vardı.

Bacaklarım hafifçe titredi.

Eli, dirseğimi tuttu. "İyi misin?"

"Şey."

"Malum kişi dizlerini titretmiyor, değil mi?" dedi Eli ağzının içinden. Ona öyle sert bir dirsek attım ki hırıldayarak, "Öfke kontrolü derslerine katılman lazım," dedi.

"Biliyorum. Bu onun suçu." Jonathan'ın suçu olan çok şey vardı. Geçtiğimiz yıl içinde yaşamaya başladığım amansız mide yanması, ellerimin bütün gün yumruk hâlinde olmasından kaynaklanan eklem ağrıları, uykularımı sabote eden o berbat rüya. Ve şimdi de damarlarıma akan, bacaklarımın arasında yoğun ve tatlı bir şekilde biriken sıcaklığın her bir damlasının sorumlusu oydu.

Bazen sönük bazen de canlanmaya çalışan belirsiz, sessiz bir alev misali libidom şimdi coşkulu bir orman yangını gibiydi. Birlikte olduğumuz her ânı yutup içine alıyor, daha sıcak ve parlak yanıyordu. Buna dayanamazdım.

Boğazımı temizleyip onunla göz göze geldiğimizde gururlu görünmeye çalıştım. "Jonathan."

"Gabriella." Dudaklarının kenarı kıvrıldı, midemin takla atmasına neden olan tatmin dolu bir sırıtıştı bu. "Beklenmedik bir sürpriz. Sence de bu, yani beni maçıma kadar takip etmen biraz fazla olmadı mı? Beni iş dışında görmek istiyorsan basit bir mesaj yeterli olurdu."

"Ha ha." Başımı Luke'a tebrik öpücüğü veren Eli'a çevirirken elimi karnıma koydum ve ters takla atmayı kesmesini söyledim. "Buraya isteğim dışında getirildim."

Jonathan'ın bakışları üzerimde dans ediyordu. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Gözlerimi devirdim. "Performansının etkileyici olduğunu biliyorsun."

Kaşları havalandı. Zaten pembe olan yanaklarındaki kızarıklık arttı. "Vay canına."

"Yapma–" Parmağımı ona doğrulttum. "Öyle demek istemedim."

İki elini masumca kaldırdı. "Yalnızca, 'Vay canına' dedim."

"Gelmene çok sevindim," dedi Luke, Eli'a.

"Ben de." Eli ona gülümsedi. "Harikaydın."

"Bu adam kadar harika değildim," dedi Luke şakacı bir tavırla Jonathan'ın omzuna vurarak. Jonathan kıpırdamadı bile. "Bu gece daha da abarttı. Yoksa birilerine hava mı atıyordun, koca adam?"

İlk defa başka birinin o kutup bakışı hak ettiğini görüyordum. "Her zamanki gibi oynadım."

"Hı hı." Luke bana dönerek aynı şekilde karşılık vermem için yumruğunu uzattı. "Gabby. Geldiğin için teşekkürler."

Bakışlarımı Jonathan'dan çekip Luke'a gülümsedim, absürt derecede yakışıklıydı. Koyu teni, kehribar rengi gözleri, June'un imrenerek günlük kontur makyaj rutiniyle taklit etmeye çalıştığı türden bir kemik yapısı. "İyi iş çıkardın, evlat," dedim.

Luke bana kocaman, parlak bir gülümsemeyle baktı. "Eh, bunu senden duymak çok önemli."

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Jonathan ikimize bakarak.

"Hiç." Luke'a bir bakış attım. Babamın kim olduğunu her yerde söylemezdim. Fanatik hayranları vardı. Annemin kızlık soyadını kullanmamın en büyük nedeni buydu. Sokolov oldukça yaygın bir Rus soyadı olsa da Amerika'da ve özellikle babamın

sporu bırakmadan önce kariyerinin son beş yılını geçirdiği bu hokey tutkunu kasabada insanlar Sokolov'u hemen onunla ilişkilendirirdi.

Luke dudaklarını oynatarak sessizce *Pardon,* dedi ve sonra Jonathan'a döndü. "Tanıştırmayı unuttum. Benim suçum! Gabby, bu benim yakın arkadaşım Jonny. Jonny, bu Gabby. O–"

"Gabriella'yı tanıyorum," dedi Jonathan sesinde tuhaf bir tınıyla. "*Bilmediğim* şey, erkek arkadaşın Eli'ın onun ev arkadaşı Elijah olduğuydu."

"Ya da Luke'un arkadaşı Jonny'nin," dedi Eli, "Gabby'nin iş arkadaşı Jonathan olduğu." Dördümüz birbirimize baktık.

"Vay canına," dedi Luke. "Bu tuhaf. Yani durun– Ah, *kahretsin.*" Gözleri kocaman açılırken bakışları benden Jonathan'a döndü. "Demek o–"

Luke cümlesini tamamlayamadı çünkü Jonathan malzeme çantasını, hokey sopasını ve her şeyi Luke'un ayağına düşürerek yanımızdan bir grup çocuk geçerken Luke'un küfretmesine neden olmuştu.

"Hadi ama dostum," diye seslendi takımlarından bir oyuncu, çocuğunun kulaklarını elleriyle kaparken. "Minik kulaklar var burada."

"Affedersin," diye söylendi Luke onlara doğru. Sonra tek ayağının üzerinde zıplayarak Jonathan'a, "Ne oluyor?" dedi.

Jonathan eğildi, malzeme çantasını tekrar aldı, sonra hiç pişmanlık belirtisi olmadan, "Pardon," dedi.

Luke, Jonathan'a ters ters baktı. Jonathan, Luke'a ters ters baktı. Tam karşımda başka bir nörotipik gözle iletişim yaşanıyordu.

"Eh," dedi Eli parlak bir gülümsemeyle. "Dünya gerçekten çok küçük!"

Bakışlarını Jonathan'dan çeken Luke bize dönerek, "Bir şeyler yemeye hazır mısınız?" dedi.

Bir anda yıkıldım. Saat gecenin onu olmuştu ve dün izin günüm olmasına rağmen bir haftadır bok gibi uyuduğum için aşırı yorgundum. Dışarıda yemek filan istemiyordum. Yatmak istiyordum. Ama Eli'ın Luke'la birlikte olmak için can attığını biliyordum. İkisi de yoğun çalışan insanlardı ve birbirlerini istedikleri kadar sık göremiyorlardı. Luke bu anı hevesle beklemişti.

"Ben bittim," diye itiraf ettim. "Belki beni yolda eve bırakırsınız?"

Eli dudağını ısırdı. "Luke yolun ilerisindeki lokantaya gitmek istiyordu."

"Müthiş ızgara peynirleri var," dedi Luke. "Ha, bir de *milkshake*leri. Tam tatlı krizlerine göre."

"Gabriella *milkshake* sevmez," dedi bakışları bende olan Jonathan. "Yalnızca naneli çikolatalı süt."

"Naneli *sıcak çikolata*," diye hatırlattım.

"Aynı şey," dedi Jonathan. Neredeyse gerçek bir gülümsemeye yaklaşmış sayılırdı. "Kesinlikle *milkshake* olmaz."

Bu şekilde didişmemiz aşina olduğum bir durumdu ancak sözcüklerimizde her zamanki acımasızlıktan eser yoktu. Samimi ve neredeyse dostçaydı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedim Luke'la Eli'a, ancak gözlerim tuhaf bir şekilde Jonathan'dan ayrılmayı reddediyordu. "Haklı. *Milkshake* sevmem. Kıvamı hiç tarzım değil. Yine de dayanmaya çalışıp sizinle–"

"Ben seni eve bırakırım," dedi Jonathan.

Luke tereddüt etti sonra, "Emin misin?" diye sordu.

Eli bir ona bir bana baktı. "Kimseye zahmet vermek istemeyiz–"

"Sorun değil," diye belirttim gözlerim Jonathan'ınkilere kenetlenirken.

Sorun değildi. Önemli bir şey değildi. Hatta bu çılgın libido saçmalığının yalnızca saçmalık olduğunu kanıtlamak için mükemmel bir fırsattı. Jonathan Frost'un arabasıyla şehre kadar otuz dakika yolculuk yapacaktım, eriyip azgın bir su birikintisine dönüşmeyecek ve ne kadar *düzgün* davranabileceğimi ikimize de gösterecektim.

"Tamamdır," dedi Jonathan onlara. Elini sırtıma koyup beni önünden yönlendirdi. Derin bir soluk aldım, çünkü *kahretsin*, çok iyi gelmişti. Dokunuşunun sıcaklığı paltomdan içeri sızıyordu. Bir kedinin şefkatli bir ele sokulması gibi hafifçe ona yanaştım. Bu durum düzgün davranma planı için iyiye işaret değildi.

Luke'la Eli'ın yanından hızla geçtik.

"Peki, hoşça kalın o zaman?" Omzumun üzerinden bakınca ikisinin de ağzı kulaklarında, sinir bozucu bir şekilde hâllerinden memnun göründüğünü fark ettim. "Çok tehlikeliler," diye söylendim.

"Bana mı söylüyorsun." Yanımdan uzanıp bizim için lobi kapısını açan Jonathan, anahtarlığını uzaktan kumandasıyla kapısını açtığı bir arabaya doğrulttu. Sağlam, gösterişsiz, siyah bir arazi aracıydı.

Yaklaştıkça bu aracın, arazi aracı gibi görünen alçak şehir araçlarından olmadığını fark ettim. Gerçek bir kamyon şasisi vardı, yüksek ve gösterişliydi. "Iıı, çok büyük." Ağzımdan çıktığı anda bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettim. Jonathan'a baktım. "Eleştirir gibi söylemek istememiştim, yemin ederim."

"Aklıma bile gelmedi." Jonathan neredeyse tekrar gülümseyecekti, boğazını temizlerken gözleri yerdeydi.

Sonra kapımı açtı ve bana elini uzattı. Şaşkınlıkla ona baktım. Bunu yapmamdan hoşlanmamıştı.

"Aman Tanrım, Gabby. Avucuma tükürmedim. Yalnızca elimi uzattım."

Adımı herkesin söylediği şekliyle söylediğini hiç duymamıştım. Tenimin altındaki uğultu, yanaklarımın ısınması ve dudaklarındaki adımın karlı sessizlikte yankılanmasıyla ilgili ne hissettiğimden emin değildim. *Gabby.*

Gözlerimiz kenetlendi.

Parmak uçlarım uzattığı eline yaklaştı.

Neden yaptığımı bilmiyordum. Nasıl duracağımı bilmiyordum.

"Neden?" diye sordum usulca.

Gökyüzünden kar taneleri dökülüyor, Jonathan'ın koyu renk saçlarını ve gece yarısı siyahı montunu beyaza buluyordu. Yutkunurken boğazı hareket etti sonra, "Çünkü istiyorum," dedi.

Bu tam bir yanıt sayılmazdı ama belli ki benim için yeterli bir yanıttı. Çünkü bir şekilde parmak uçlarımın onun parmaklarına değdiğini, avuçlarımız birleşirken parmaklarımın nasırlı ve pürüzlü teninin üzerinde kaydığını gördüm.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Beni kaldırırken tutuşu sıcak ve sağlamdı. Tam da kendi kendime, *Hayır, bu Darcy'nin Elizabeth'i at arabasına bindirirken dünyanın yan yattığı an değil,* dediğim anda başparmağı elimin arkasına değdi. Anlaşılan o noktayla vücudumdaki bütün erojen bölgelerin arasında bir sinir otoyolu vardı, çünkü uzuvlarımda bir arzu ritmi yankılanırken bez bebek gibi koltuğa yığıldım.

Jonathan az önce hissettiğime yakın bir şey hissetmişse bile belli etmedi. İfadesi anlaşılmazdı, kapımı kaparken yüz hatları sakindi.

Azgın bir su birikintisine dönüşmemekle ilgili ne demiştin? Omzumdaki küçük şeytan tırmığıyla havaya bir alev çizerken kıkırdıyordu. *Ona karşı çok şehvetlisin.*

Diğer tarafımdaki melek şeytana ciddi, sitemkâr bir bakış attı. *Onun Bay Reddit'e şehvet duyması gerekiyordu.*

Öfkeyle arabanın dışında uçuşan karlara baktım. Hem meleğin hem de şeytanın haklı olmasından nefret ediyordum. Bay Reddit'e yükselmek isterken beni ateşli, şehvetli bir karmaşaya dönüştürenin her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı görünen Jonathan Frost olmasından nefret ediyordum.

Ama arabanın etrafından dolaşmasını izlerken ve uzun, yapılı vücudu hızla yağan karın girdabıyla sarmalanırken elini sıkıp sert bir yumruk yaptığını fark ettim.

Belki birilerinin etkilenmediğini söylemek o kadar da doğru değildi.

Memnuniyetle şımararak başparmağımla işaret parmağımı ıslattım ve havada yanan alevi söndürdüm, çünkü o da benim kadar şehvet duyuyorsa, bu aramızdaki durumu nötrlerdi. Ya da öyle bir şey.

Omzumdaki minik şeytan kaşlarını çattı. Melek onaylayarak gülümsedi.

Jonathan kapıyı çekerek açtıktan sonra yerine geçti. Kaşlarını çatarak telefonunu açtı ve göremediğim bir uygulama simgesine dokundu. Hafifçe başımı uzattım. "Dikizlemeyi bırak, Gabriella."

Kızarıp utanarak bakışlarımı kaçırdım. "Resmen gözüme soktun."

"Öyle bir şey yapmadım," dedi.

"Yaptım."

"*Yapmadım*," diye düzeltti.

"Off!" Ellerimi kaldırdım, sonra kapı koluna uzandım. "Eve yürüyerek dönerim."

Arabanın kapı kilitleri tıkırdadı. Yavaşça dönüp ona baktım. "Demek böyle öleceğim?"

Jonathan ellerini kucağına koymadan önce yüzünü ovuşturdu. Başını çevirip bana baktı. "Gabriella."

"Jonathan."

"Lütfen, beni karda eve yürümekle tehdit etme. Ya da seni öldüreceğimle ilgili espri yapma." Orta konsola uzanıp minik bir kapağı açtı, yoksa bu küçük bir şeker zulası mıydı?

"Sen kimsin?" diye sordum paketini beceriyle açtığı iki mini fıstık ezmesi atıştırmalığını ağzına atmasını izlerken.

"Nefret etmeye bayıldığın ortak yönetici Jonathan Frost. Bu kısmı geçtiğimizi sanıyordum." Atıştırmalıkları hızla çiğneyip arabasını çalıştırmak için düğmeye bastı.

"Aracında *şekerleme* var." Bir ürperti hissettim. Dişlerim takırdamaya başladı. "Sen şe-şekerleme mi yiyorsun? Ve seviyor musun?"

"Ben gizemli yanları olan bir insanım, Gabriella. Sen de buyur."

Konsola baktım. Orada... "N- Naneli çikolatalı M&M mi?" Dişlerim o kadar sert takırdıyordu ki sözcükler ağzımdan zor çıktı.

"Hepsi senin." Koltuk ısıtıcımı açtı, sonra dereceyi arttırdı ve bütün havalandırmaları bana doğru çevirdi.

Midem rahatsız edici bir şekilde takla attı. Üşüdüğümü fark etmişti. Isındığıma emin olmaya çalışıyordu. "Sen sevmez misin?"

"Hem de hiç," dedi. "Naneli çikolata iğrenç bir şey."

"O zaman neden naneli çikolatalı M&M'lerin var?"

Jonathan arkasına yaslandı ve sertçe çekiştirerek elini saçlarında gezdirdi, çenesi seğirdi. Sonunda, "Çünkü bugün iş çıkışı markette gördüm, aklıma sen geldin ve aldım. Çünkü bu sabah eşeklik ettim ve pişman oldum ve özür şekerlemesi aldım, sonra dünyada aramızdaki şeyleri düzeltmeye yetecek kadar M&M olmadığını düşününce ne kadar saçma olduğunu fark ettim," dedi.

Bu itiraf karşısında şaşkına dönmüştüm.

Uzun bir sessizlik oldu. M&M'lere baktım. Jonathan dışarıdaki karı izliyordu.

Sonunda sessizliği bozdu, bardak tutucusundaki paslanmaz çelik mataraya uzandı ve iki uzun yudum aldı. Bu da âdemelmasının hareket etmesine ve sinir bozucu bir şekilde dilimi boğazına itmeyi düşünmeme neden oldu. Sonra tekrar telefonunu kontrol etti. Ne yazıyorsa okuduktan sonra tatmin olmuş gibi görünüyordu. Arabayı geri vitese taktı ve park yerinden çıkmaya başladı.

Hâlâ şoktaydım. "Yani... Bunları... Benim için mi aldın? Bu sabah yüzünden kendini kötü hissettiğin için mi?"

Jonathan park yerinden çıkmak üzereyken aracı sarsarak durdurdu, sonra dönüp bana baktı. Aniden bu büyük arazi aracı bana çok küçük geldi. "Bu *kadar* mı inanılmaz?"

"Şey...Yani..." Dudaklarımı yaladım. Bu bir sınav gibi geliyordu. Kesinlikle başarısız olacağım bir sınav.

"Değil," dedi bana, çünkü belli ki bunu yüksek sesle söylemiştim. "Ve başarısız olamazsın. Yalnızca soruyu yanıtla."

Merakla ona, burnunun ve elmacık kemiklerinin güçlü hatlarına baktım. Çarpıcı soluk yeşil gözleri loş ışıkta parlıyordu.

İçimde derinlerde bir yerde, konsolun üzerinden geçip kucağına oturmam, bitter çikolata ve kış havasının tadını alana ve sporun üstüne karlı bir çam ormanında uzun bir yürüyüş yapmış gibi kokmasını sağlayan sabunuyla aldığı hızlı duşun ardından sıcak ve temiz tenini içime çekene kadar öpmem için yalvaran bir çekim vardı.

Ve bunu anlayamıyordum. Bir şeylerin beni santim santim Jonathan Frost'a doğru sürüklemesinin nedenini anlamıyordum. Bu olmamalıydı. Yalnızca birkaç hafta içinde gerçekten önemsediğim adamla tanışacakken ve birlikte çalıştığım bu Bay Donuk mutant hayatımdan sonsuza dek çıkacakken olmamalıydı.

Benim *sorunum* neydi?

"Biliyorsam ne olayım," diye söylendim hem Jonathan'ın sorusuna hem de kendi ikilemime yanıt vererek. Varoluşsal krizimin acısını yatıştırmak için naneli çikolatalı M&M'leri açtım ve poşetin yarısını ağzıma boşalttım.

Jonathan park yerinden çıkma işine dönerken iç çekti. "Çok fazla şeker, Gabriella."

"Sen sus," dedim ona. "Bunu bana alan sensin. Pişmanlıktan... Ki bu, vay canına, kulağa tuhaf geliyor."

Direksiyonu daha da sıkı kavradı. Çenesi seğirince yanaklarının çukurluğu ve bir gün gülümseyecek olursa belirebilecek bir gamzenin gölgesi vurgulandı. Yanakları esmer, gür bir kirli sakalla gölgelenmişti ve yalnızca bakarken bile zımpara gibi sakalların uyluğumu tahriş ettiğini hissedebiliyordum. Zihnim bununla meşguldü. O haşin dudaklardan gelen sıcak, ıslak öpücüklerin tenimi ıslattığını, daha da ve daha da yukarı çıktığını hayal ediyordum. Bir anda–

"Ciddiyim," diyen Jonathan beni şehvetli düşüncelerimden kopardı. "Özür dilerim. Biliyorum... Bazen çabuk sinirlendiğimi ve ani çıkışlar yaptığımı biliyorum." Doğru sözcükleri arıyormuş gibi durakladı. "Seninle hiç ilgisi yok ama seni etkiliyor. Ve... Özür dilerim."

Ona bakıp M&M'leri kucağıma bıraktım. Jonathan Frost'tan bir nebze pişmanlık duymak, daha az güzel özelliklerini kabul edip bunun için özür dilediğini duymak tuhaftı ama... Ona inanıyordum. Bu yüzden onu daha iyi görebilmek için koltuğumda hafifçe kıpırdanarak, "Seni affediyorum," dedim.

Gözlerini yola dikti. "Acı çekiyormuş gibiydin," dedi.

"'Seni affediyorum,' dediğimde mi?" Hafifçe güldüm. "Biraz öyle. Uzun zamandır düşmanca davranıyoruz, seninle başka türlü nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

Jonathan sessizdi, kaşları çatılmıştı. Kaygılı görünüyordu.

Bir an onu rahatlatmak için saçlarını okşamak, başparmağımı alnındaki o kırışıklığın üzerinde gezdirmek ve düzeltmek gibi tuhaf bir dürtü hissettim. "Bu sabahki hikâye saatiyle ilgili seni köşeye sıkıştırıp suçlu hissettirmeye çalışmamalıydım. Ben de... Özür dilerim."

"Sorun değil." Boğazını temizledi. "Ve kayıtlara geçmesi için söylüyorum, güvenlik kamerası görüntüleri muhasebe odasında açıktı. Gözüm üzerindeydi, kontrolden çıkacak olsa hemen gelirdim."

Ona bir perde kalkmış ve pek tanımadığım ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen biri karşıma çıkmış gibi şaşırarak baktım. Bir yüze bakıp onu bir yerden tanıdığımı düşünüp nereden olduğunu bir türlü çıkaramıyormuşum gibiydi.

"Eee–" Boğazını temizledi. "Luke'la yaşanan o tuhaf an neydi? Ona iyi oynadığını söylediğinde? Bunun senden

gelmesinin büyük bir övgü olduğunu söylemesi. Hokey filan mı oynuyordun?"

"Ha..." İçgüdülerim hayatımın o bölümünü şiddetle koruma taraftarıydı ama sanırım Jonathan özür dileyebiliyorsa ben de ona biraz güvenebilirim. "Nicholas Sokolov benim babam. Bu sporu oldukça iyi bildiğimi belirtmeme gerek yok."

Jonathan yola odaklanmadan önce bana şoke olmuş gibi iki kere baktı. "Hiç komik değil."

"Şaka değil."

Afallamış gibi yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Açıkla."

"Yani annemle tanışıp âşık olmuşlar, sonra Gabby adında bir bebek yapmışlar–"

"Gabriella," diye uyardı.

Alayla kahkaha attım. "Tamam, ciddi olacağım. Babam sakin bir hayat istiyor. Bunu üçümüz de istiyoruz. Kalabalıkla uğraşmamak için dikkat çekmemeye çalışıyoruz. Ve ben annemin soyadını kullanıyorum, Di Natale'yi. İşleri kolaylaştırıyor."

Jonathan başını yavaşça iki yana salladı. "*Aman Tanrım.*"

Dürüst olmak gerekirse bunu çoğu insandan daha iyi karşılamıştı. Arabayı şeritten çıkarmamıştı. Bayılacak gibi görünmüyordu. Ve benden imza istememişti.

"İş yerinde ziyaretime gelmemesinin sebebi bu," diye açıkladım. "Aslında tam olarak doğru sayılmaz, kapanış saatinden sonra annemle babamı getirip mekânı göstermiştim ama açıkken olmaz, çünkü bazen insanlar çok ısrarcı oluyor ve babamın etrafını sarıp imza istiyorlar. Sadece–"

"Mahvediyorlar," dedi Jonathan sessizce. "Onunla sıradan bir hayat yaşama şansını."

Ona baktım. "Evet."

Başıyla onayladı. "Babanın bu duruma çok koruyucu yaklaştığına eminim. Sana karşı da. Ben de öyle yapardım."

"Öyle," dedim fısıldayarak.

"Şey..." Jonathan boğazını temizledi, gözleri yola dikilmişti. "Sırrın bende güvende."

M&M paketiyle oynarken gerçeği öğrendiği için rahatladığımı, sözüne güvenebileceğimden çok emin olduğumu fark edince huzursuz oldum. "Teşekkürler, Jonathan. Bu benim için önemli."

Aramızdaki sessizlik, gergin ve yoğun hissettirecek kadar uzadı. Neredeyse dayanılmazdı.

Ta ki Jonathan, Siri'ye tam anlamıyla pornografik bir emir tonuyla "Noel Radyosu" çalmasını söyleyene kadar.

Artık dayanılmaz *olmuştu*.

Ağzım açık kalarak ona baktım. Bana baktı, sonra bir kez daha baktı. "Ne?"

"Bu ses tonunu hiç duymamıştım."

Kaşını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"*Çok* sert ve buyurgan." Artık neredeyse canımı yakacak düzeye gelen sancıyla bacaklarımı birbirine bastırdım. "Sanki... Yatak odasındaki gibi bir buyurganlık."

Bana göz ucuyla, hayretle baktı. "Siri'den müzik çalmasını istedim, Gabriella, dizlerinin üstüne çökmesini değil."

Ağzıma doldurduğum M&M'ler boğazıma kaçtı.

Jonathan yola bakıyor, gülümsememeye çalışıyor ve kendini zor tutuyordu. "Edepsiz bir zihnin var."

"*Benim* mi? Sen daha biraz önce–"

"Sen sus," dedi benim sözlerimi bana tekrarlayarak. "Ve senin hatırın için katlandığım bu kulak saldırısının tadını çıkar."

Alayla güldüm. Ama çalan şarkı arabayı doldururken kahkaham kayboldu, sözcükler sıcak ve yoğun bir anlam taşıyordu:

Gece seni bekleyeceğim, canım. Noel, bebeğim, bu gece oyalanmadan bacadan in.

Jonathan boğazını temizleyip giysileri dar geliyormuş gibi omuzlarını oynattı. Koltuğumda kıvrandım, sonra camı araladım. Yanaklarım yanıyordu.

"Sıcak mı bastı?" diye sordu.

Yo, neden ki?

"Biraz," dedim ona.

Kaşları çatılan Jonathan ısıtıcıyı kıstı, sonra kendi camını da araladı. Bu azgın şarkının hiç faydası olmamıştı. İkimiz de kızarmıştık, gözlerimiz yola dikilmişti. Derin soluklarının her birini duyabiliyordum, kalbinin gürleyen her bir atışını hissedebiliyordum.

Belki de benimkiler de öyle duyuluyordu.

Panikleyerek ellerimi kucağıma koydum ve uyluğum piyanonun tuşlarıymış gibi çaktırmadan şarkının akor dizisini çaldım. Bu rahatlatıcı hareket beni her zaman sakinleştirirdi.

Ve kendimi sakinleştirirken, bu arabaya bindiğimden beri yaşananları adım adım gözden geçirdim. Giderek daha fazla tahrik oluyor ve yönümü kaybediyordum. Dünya, Shel Silverstein'ın *Backward Bill* şiirindeki gibi baş aşağı ve tanınmaz hâldeydi.

Jonathan beni eve bırakmaya gönüllü olmuştu. Sabahki davranışından pişman olduğu için bana naneli çikolatalı M&M almıştı. Keyfim yerine gelsin diye Noel müzikleri çalıyordu, hem de nefret etmesine rağmen. Ya on iki aydır sakladığı başka bir kişiliği vardı ya da bir şeyler çeviriyordu.

Koltuğumda dönüp tekrar ona baktım. "Bana neden iyi davranıyorsun?"

Bakışları karla kaplı yola sabitlenmiş hâlde kaldı. Uzun ve gergin bir duraklamanın ardından, "Soruna soruyla yanıt vereceğim," dedi.

"Bundan hoşlanmadım."

"Derdine yan," dedi derin bir nefes almadan önce. Sonra usulca ve yavaşça bir nefes verdi. "Sence *sana* neden iyi davranıyorum?"

"Çünkü bir stratejin var. Beni işte alt etmek için yeni bir hamle."

"Sana bundan başka bir şey söylesem bana inanır mıydın?"

Bir yıl süren karşılıklı amansız düşmanlıktan sonra, aklımdaki cevap bilinçli olarak düşünemeden ağzımdan çıktı. "Hayır, inanmazdım."

Ama tanıştığımız ve soğuk Jonathan Frost'un, kar küresi şeklindeki dünyamı altüst ettiği günden beri ilk kez, *belki* yanılıyor olabilir miyim acaba diye düşündüm.

Duzenleme
Ny.ozlem

Sekizinci Bölüm

Mille Cherubini in Coro

♟ Andrew Bird

Jonathan'la Noel müzikleri ve kucağımda çaktırmadan çaldığım piyano eşliğinde şehre dönüş yolculuğumuzun kalanında, evime giden en kestirme ve aynı zamanda en az trafik olan yol konusunda anlaşamadığımız için Jonathan apartmanımın tam önünde kaldırıma yanaşarak durana kadar didiştik. Çünkü burada oturduğum iki yıl boyunca evimin bir sokak ötesinde dahi olsa kaç kez park yeri bulduğumu parmaklarımla sayabileceğim hâlde, Jonathan Frost için hayat böyleydi.

Ona dik dik baktım. "Ciddi misin? Tam evimin önünde mi?"

Kendinden hoşnut bir tavırla tek kaşını kaldırdı, yüzünde neredeyse çarpık bir sırıtışın izi vardı. "Park yeri bulma konusunda acayip şanslıyımdır."

"Hiç şaşırmadım," diye söylendim karanlık bir ifadeyle.

Vitesi park konumuna getiren Jonathan kontağı kapadı, sonra bana baktı, yutkunurken boğazı hareket etti. "Bailey'den aldığım o aşk romanını okudum."

Ona şaşırarak ve merakla baktım. "Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "İyiydi. Bir Austen olamaz tabii ama–"

"Kes şunu." Şakayla karışık kaya gibi sert bacağına vurdum ve tuhaf bir *déjà vu* hissettim. "Beni kışkırtmayı bırak!"

Dudakları gülümseyecekmiş gibi hafifçe kıvrıldı ama sonra bu ifade kayboldu, havada yalnızca sessizlik ve yoğun, ağır bir enerji kaldı. Jonathan'ın çenesi seğirdi. Gözleri benimkilerde gezindi. "Çok farklılar," dedi. "Aşka bakışları."

Başımla onayladım. "Tamamen zıtlar."

"Ama..." Bakışları dudaklarıma kaydı. "Sonuç olarak onlarda gerçekten işe yarıyor. Aralarındaki bağın sıcaklığı, birbirlerinin farklılıklarına çekilmeleri ve aralarındaki mesafeyi kendi kimliklerini kaybetmeden azaltmak için çaba göstermeleri. Onlar gelişiyor. Beraber. Gerçek benliklerinin daha da derinlerine doğru."

Kalbim hızlanıp göğüs kafesime çarptı. *Bunu bu kadar mükemmel açıklamasına lanet olsun.*

"Mecburen yakınlaşmak zorunda olmalarının da yardımı dokunuyor," dedim daha alçak sesle, neredeyse fısıldayarak. "Günlerce bir at arabasında sıkışıp kalmaları, handa tek bir oda olması ve–"

"Tek bir yatak olması," dedi. Yeniden yutkunurken boğazı hareket etmişti. "Bu konuda bir şeyler okumuştum. Popüler bir klişe. Nedenini anlayabiliyorum."

"Elbette romantik klişeleri okumuşsundur."

"Bu lanet tür hakkındaki her şeyi okudum." Parmakları direksiyonda ritim tutuyordu. "Ben hiçbir işi yarım yamalak yapmam, Gabriella."

"Evet..." Yüzünü inceledim. "Evet, yapmazsın."

Jonathan'ın direksiyondaki eli kasıldı. Çenesi seğirdi. Sonra aniden, hızla kapısını açtı.

Gözlerimi kırpıştırarak dalgın ruh hâlimden kurtuldum. Ne yapacağını anlamıştım. Kahretsin. Birazdan *benim* kapımı açarak yine centilmenlik yapacaktı. Bunu kaldıramazdım, elimi bir kere tutması bile beni eve kadar yol boyunca koltuğumda kıvrandıracak kadar heyecanlandırmıştı.

Ondan önce açmak niyetiyle kapı koluna hamle yaptım ama çoktan gelip kapımı açmış, bir kez daha elini uzatmıştı. Ayaklarımın dibindeki, üstünden geçmem gereken kar yığınına baktım. İsteksizce elini tutup ellerimizin kenetlendiği yerden ayak parmak uçlarıma kadar yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım.

Kar yığınının üzerinden atlayıp tok bir sesle yumuşak pudramsı tabakaya bastım, sonra gökyüzüne ve Doğa Ana tarafından üzerimize serpilen tanelere baktım. Dilimi çıkarıp gülümsedim.

Kar, içimdeki çocuğu ortaya çıkarıyordu. Tüm harikalığıyla. Bunu sevmekten asla vazgeçmeyecektim.

Büyük, soğuk bir kar tanesi dilime kondu. Zevkle mırıldandım, sonra yavaşça gözlerimi açtım. Jonathan dikkatle bana bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Mutluluk kapasiten," dedi sessizce. "Çok... Muazzam."

Jonathan Frost'tan bir iltifat. Ve bu öylesine bir iltifat değil, kalbimin karanlık ve soğuk bir gecede pencereden süzülen mum ışığı gibi görüldüğünü ve parladığını hissettiren bir iltifattı.

Gözyaşlarının tehdidiyle bakışlarım bulanıklaştı. Boğazım tıkandı. "Aptalca bulmadın mı?"

Başını salladı. "Hayır."

"Tuhaf? Garip? Çocukça?" dedim fısıldayarak. Bunlar, mutluluğum hakkında, "aşın" olduğunu düşünenlerin yanındayken duyduklarıma dair yalnızca birkaç örnekti.

Bodarı karı ezerek bana doğru yavaş bir adım attı ve gözlerime baktı. "Hayır, Gabriella. Küçükken sahip olduğumuz en iyi yanlarımızı sıkıca tutarak hayatın onları bizden almasına izin vermemenin aptalca, tuhaf, garip veya çocukça olduğunu düşünmüyorum. Bunun cesur ve havalı olduğunu, bunun için sana hayran olmamanın sinir bozucu bir şekilde imkânsız olduğunu düşünüyorum."

Parmakları yanağıma sürtününce gözlerim kapanmaya başladı. Düşünebildiğim tek şey bunun kesinlikle yanlış olduğuydu ama yine de bana bunaltıcı bir şekilde doğru geliyordu.

Bu hiç mantıklı değildi. Jonathan Frost şefkatli veya yumuşak biri değildi. Sevdiğim aşk romanını okumaz, bana gözlerinde yanan bir arzuyla bakmazdı. Elimi tutmaz, beni ısıtmaz ve bana dünyada istediği her şey tam karşısındaymış gibi bakmazdı.

Yine de iri, sert elleriyle nazikçe yüzümü kavramıştı. Bana yakındı, sakin ve kararlıydı. Bakışları dudaklarımdaydı. *Seni öpmek istiyorum*, diyordu gözleri. *Hem de çok.*

Başparmakları gamzelerimin etrafında gezinirken ona baktım, sıcaklığı vücudundan taşıyordu. Bacaklarımız birbirine sürtündü, ikimiz de derin birer soluk alınca göğüslerimiz buluştu. Karnımın çukurunda ve tehlikeli bir şekilde daha yukarılarda, kalbimin analiz etmeye bile korktuğum bir şeyle düğümlendiği yerde, ona doğru bir çekim hissettim.

Jonathan'ı bu kadar çok istememden, onu canımı yakacak kadar çok arzulamamdan hiçbir şey anlayamıyordum. Ama belki tam da bu yüzden, gerginliği dağıtmak ve bizi son on iki aydır bir arada tutan çarpık düşmanlık bağını kırmak için olması

gereken buydu. Belki ihtiyacımız olan tek şey bir öpücüktü. Sonra bu işkenceden kurtulacaktım.

Gözlerine bakarken ona ne söylediğimi gördü: *Ben de bunu istiyorum.*

Avuçlarım montunun kumaşı üzerinde hafif bir hışırtıyla göğsüne kaydı. Jonathan bana baktı, koyu renk kirpikleri kış yeşili gözlerin üzerine kapanmıştı. Genellikle sert bir ifadeyle duran dudakları şimdi dolgun ve aralıktı.

"Bunu yapmamalıyım," dedi boğuk, neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir sesle. "Henüz."

Ne dediğini anlamadım ama kafam çalışmıyordu, düşünecek hâlim kalmamıştı. Tek isteğim onu arzulamaktan ve bana dişlerini geçiren ıstıraptan kurtulmak ve bunu unutmaktı. Bir öpücükle onu aklımdan çıkaracaktım. İşe yaraması gerekiyordu.

Jonathan söylediklerine rağmen bana daha da yaklaşırken ben de parmak uçlarımda doğruldum ve sonunda dudaklarımız hafifçe, ardından güçlü bir şekilde birbirine değdi. Onu içime çektim, saf bir coşkuydu. Karlı bir dağdan aşağı koşarken tazeleyen havayı içine çekmek gibiydi. Yoğun çikolata ve soğuk su gibiydi. *Tanrım.* Dili benimkine sürtündü ve dizlerim boşaldı. Kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımı gür, ipeksi saç tutamlarının arasından geçirdim. Kolları beni sararken göğüs göğseydik, kalplerimiz gümbür gümbür atıyordu.

Jonathan başını eğip öpücüğümüzü sıcak ve kaygan bir hâle gelecek şekilde hızlandırdı. *Evet, daha da* ve *durma* ritimleriyle ilerleyen çaresiz bir dans gibiydi. Parmakları paltomun içine gömüldü ve vücutlarımız birbirine yapıştı. Soluk soluğaydım, şimdiden sertleşmeye başlayan aletinin, giysilerimin altındaki ağrıyan ve ıslak o yere dayandığını hissediyordum. Nefes alışverişlerimiz ateşli, tüketen dil ve dudak darbelerinin arasında sert

ve düzensizdi. Kendimi ona bastırdım. Bedenlerimiz birlikte sallandı.

Jonathan'ın elleri belimi sıkıca kavrayıp sırtımdan yukarı kaydı, beni öyle derinden öpüyordu ki dudaklarımız sevişiyormuş gibiydi. Çılgına döndüm, vahşileştim. Dilim diline uzandığı an o da bundan daha tatlı bir eziyet yokmuşçasına inledi. Ben de çaresizce inledim. Sesim kulağa harap olmuşum gibi geliyordu. Çünkü öyleydim.

Bu neden hayatımın en iyi öpücüğüydü? Neden karşımdakinin o olması gerekiyordu?

"Çok iyi," dedim boğazımdaki düğüme, kalbimdeki sızıya rağmen fısıldarken. Bir yandan onu tekrar tekrar öpüyordum. "Bu kadar iyi olması gerekmiyordu."

"Gerekmiyordu, ha?" dedi dudaklarıma doğru. "Bana laf sokacaksın, tabii. Öpüşürken bile."

Öpüşürken. Sözcük karlı sessizlikte yankılanırken gerçeklik bana soğuk bir kış rüzgârının tokadı gibi çarptı. Kendimi zorlayarak ondan uzaklaştım, titrek parmaklarım dudaklarıma değdi. Aman Tanrım. Jonathan Frost'u öpmüştüm. Bir kereden fazla. Hatta birçok kez. Tutkuyla.

Jonathan bana, onun için de bir sis dağılmış gibi bakıyordu. Ne yaptığını yeni anlamış ve buna inanamıyormuş gibi. İkimizden biri tek kelime edemeden geriye doğru sendeleyerek binamın girişine çıkan basamakları hızla tırmandım. Zaten ne diyebilirdik ki? Ancak açıklanamayan bir nedenden ötürü, en üst basamağa ulaştığımda dönüp ona baktım.

Jonathan bana bakıyordu, hâlâ soluk soluğaydı.

Ben de hâlâ aynı durumdaydım. Yeterince hava yokmuş, yalnızca bizi uzaklaştıran ve birbirimize çeken öpücüklerin arasında kesik nefesler alabilirmişim gibiydi.

Tam bir felâketti.

Deli gibi içeri daldım, sonra koşarak ikinci kattaki dairemize çıktım. Kapattığım kapıya yaslandım ve yere çöktüm.

"Kahretsin, ne oldu öyle?" dedim sessizliğe fısıldayarak.

Oturduğum yerden koridorun ilerisindeki yatak odamı ve masamı görebiliyordum, dizüstü bilgisayarım masanın üzerinde duruyordu. Bay Reddit'i düşündüm ve midem bulandı. Beklediğim kişi oydu, bir gün gökyüzünden karlar yağarken öpmem gereken kişi oydu.

Hayır, birlikte değildik ama buluşup birbirimizi şahsen tanıdıktan sonra az çok bunu umduğumuzu ikimiz de itiraf etmiştik. Bunu nasıl göz ardı edebilmiştim? Jonathan'ın şehvet uyandıran kış kokusunun, aşk romanı güzellemesinin, rahat arabasının ve naneli çikolatalı M&M zulasının beni bu kadar kolay etkilemesine nasıl izin vermiştim?

İçimi mide bulandıran bir korku sardı. Ya Jonathan'la, tehlikeli derecede tanıdık bir bölgeye adım atmışsak?

Daha önce de başka niyetler için baştan çıkarılmıştım ve Trey, Jonathan'dan geceyle gündüz kadar farklı bir kişiliğe sahip olsa da, çünkü o soğuk ve asık suratlı iş arkadaşımla kıyaslandığında tamamen gün ışığı cazibesine sahip bir çapkındı ama amaçları çok benziyordu, öyle değil mi?

Trey'in gerçek niyeti, aile şirketlerinin Bailey Kitabevi'ni almasıydı ve bunu sağlamak için güvenimi, romantik yanımı, insanların iyi olduğuna olan inancımı suistimal etmişti. Jonathan da kitabevini kendine istiyordu ve hırslı bir şekilde stratejik ve hesapçı olduğunu kanıtlamıştı. Bu baştan çıkarma kampanyasının, bu iyi adam davranışlarının ve beni soluk soluğa öpmesinin, planıyla nasıl bir ilgisi olduğunu çözememiştim ama bunun bir plan olmadığını düşünebilmek için ne gibi bir sebebim vardı ki?

Jonathan'ın bu cinsel çekimi kullanma sebebi ne olursa olsun, varlığını tıpkı saçımın buklelerini veya gözlerimin rengini inkâr edemediğim gibi inkâr edemezdim. Buna son vermeliydim. Hem de hemen. Bakışlarındaki arzuyu, soyunma odasından çıkıp beni orada gördüğünde neredeyse ortaya çıkacak seksi gülümsemesini bir an daha düşünemezdim. Mükemmel naneli sıcak çikolatamı, naneli çikolatalı şekerlemelerini, romantizmi takdir etmesini veya içten özürlerini düşünemezdim.

Ya da o öpücüklerini. Tanrım, o öpücükler...

Ancak belki de o adamın yalnızca bir saate sığdırdığı bütün o tatlı, şehvetli şeyler *tam olarak* düşünmem gereken şeylerdi. Belki de Jonathan Frost'un silahlarım ona karşı kullanma zamanı gelmişti.

Sendeleyerek ayağa kalkıp odama koştum ve bütün elbiseleri gölgede bırakacak o elbiseyi bulmak için dolabımın kapağını sertçe açtım. Elbiseyi bulup çıkardım, sonra dolabın kapağına astım ve başımı eğerek inceledim. Gingerbread elbiseye bir kez baktı, sonra uzunca miyavladı.

"Katılıyorum, Ginge. İş için oldukça *abartılı* ama ne derler bilirsin: Çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir."

Jonathan Frost beni cilve yaparak işten ekarte edeceğini sanıyorsa başına gelmek üzere olan bir şey vardı.

Elbisemin kan kırmızısı katlarındaki kırışıklıkları buharla ütülerken kendimi gaza getirdim ve bayrama uyan müthiş bir küpe seçtim. Jonathan'ın bana, *Savaşmadan buradan gitmeyeceğim, Gabriella,* derken gözlerinde yanan ateşi hatırlıyordum.

Arabada onun iyi adam numarasına kandığım için kendimden nefret ettim.

Onu beni öptüğü kadar ben de onu öptüğüm için ve istediğim kişi olmaması gerekirken beni coşkulu, sert ve ateşli

vücuduna bastırmasına izin verdiğim için kendimden nefret ettim.

Penceremin dışında yağan karı izlerken gördüğüm tek şeyin siyah saçlarını taçlandıran kar taneleri olmasından, dudaklarımı yaladığımda tattığım tek şeyin onun dudaklarıyla benimkinin ilk sarhoş edici teması olmasından nefret ettim.

Ütülenmiş kırmızı elbisem bir zırh gibi savaşa hazır beklerken, yatağa serilip Gingerbread'i kucakladım ve yüzümü kedimin kadife yumuşaklığındaki tüylerine gömdüm. Miyavlayıp merakla bana baktı.

"Planım ne diye mi soruyorsun?" Mükemmel pembe burnunu öptüm. "Yarın işe gidiyorum ve Jonathan Frost'a *diz* çöktürüyorum."

Gece pes edip sesli aşk romanımı dinlemiştim çünkü az uyuduğum için çaresiz durumdaydım ve saldırı planım için dinlenmem gerekiyordu. Ne yazık ki bu durum, öncekini utandıracak başka bir erotik aristokratlar kütüphane rüyasına yol açmıştı.

Bunu *düşünemezdim.*

Baştan aşağı kızarırken ve dün gece Fantezi Jonathan'ın ellerinin ve ağzının değdiği her yeri hatırlarken olmazdı.

Bu yüzden, kaldırımda kitabevine doğru yürürken kendimi oyalamak için elimden geleni yaptım. Haftanın kalanı için yapılacaklar listemi aklımdan geçirirken kulaklığımda Noel şarkıları çalıyordu ve bir araba tarafından bovling lobutu gibi devrilmemek için yalnızca gözlerime güveniyordum. Bu, kulaklığımın yalnızca trafiğin gürültüsünü değil aynı zamanda yaklaşan ayak

seslerini de engellediği ve bir el dirseğimi kavradığında beni tamamen hazırlıksız bıraktığı anlamına geliyordu.

İçgüdüsel olarak bir çığlık attım ve kendimi savunmaya yeltenirken naneli sıcak çikolatamı kaldırıma düşürdüm. Bileklerinden tutmak ve annemin öğrettiği gibi onu öne doğru çekip sonra çevirmek üzereydim ama ben bunları yapamadan kolumu bıraktı.

Tam elimin tersini burnuna indirmek için dönmüştüm ki havaya yayılan baskın parfüm kokusu hafızamı canlandırdı. "Trey!"

Yanları kısa, üstü uzun sarı saçlar. Gök mavisi iri gözler. Şaşkın Ken'e benziyordu.

Soluk soluğa kulaklığımı çıkarıp ona döndüm. "Ne yapıyorsun, Trey? Beni korkuttun!"

Bana yanıt vermek için ağzını açtı ama duyduğum onun sesi değildi. Jonathan'ın sesiydi.

"Gabby!" Kahretsin. Bu onun *Siri hemen diz çök* sesiydi. Buyurgan, kalın ve gök gürültüsü gibi yüksek.

Trey'in omzunun üstünden Jonathan'ın giderek yaklaşmasını izlerken konuşamadım.

Trey çok az zamanı olduğunu hissetmiş gibiydi. "Gabby, beni dinle," dedi. "Bailey'nin günleri sayılı. Gel benimle çalış. O küçük dükkân cazibesini Potter'a getir. Bağımsız kitabevleri ölüyor, soyları neredeyse tükendi. Geriye kalan tek şey onlarla ilgili sevdiğin şeyleri zincir dükkân deneyimine taşımak."

Bunları duyunca irkildim. "Benim istediğim şey bu değil. Ben, Bailey'yi kurtarmak istiyorum."

"Yapamazsın," diye itiraz etti bana doğru bir adım atarak. "Saf olma. İdealizminle orayı kurtarama–"

Neyse ki Trey o küçümseyici düşünceyi bitiremedi. Çünkü Jonathan onu hızlı tek bir hareketle durdurup kenardaki binaya yapıştırınca sözü aniden kesildi.

Hokeyci gibi omuz atarak onu savurabilirdi ama Jonathan kontrollüydü, Trey'i zarar vermeden sersemletmekle yetinmişti, soluğu Jonathan'ın kolunun altından hafifçe hırıltılı geliyordu.

"Canını yaktı mı?" diye sordu Jonathan herhangi bir belirti olup olmadığını anlamak için beni incelerken.

"İyiyim. Beni hazırlıksız yakaladı ve ürküttü ama zarar vermedi. Onu bırakabilirsin."

Jonathan hemen kolunu indirdi, öksürme ve boğazını ovuşturma gösterisi yapan Trey'e aldırmadan yanıma geldi.

Gözlerindeki ateş ve dudaklarının sert duruşu haricinde Jonathan tamamen sakin görünüyordu. Solukları bile hızlanmamıştı. "Sana zarar vermediğinden emin misin?"

"Eminim," dedim fısıldayarak. Kalbimin içinde heyecan verici ve korkutucu bir şeyler oluyordu. Göğüs kafesim, gece yarısı tavandan disko topunun indiği bir kulüp gibi parıl parıldı.

"Seni korkutmaya çalışmıyordum, Gabs," dedi Trey ânı bozarak.

Gabs. Tanrım, bu hitaptan nefret ediyordum. Gözlerimi Jonathan'dan ayırıp ona baktım. "Ama arkamdan gelip kolumdan tuttun?"

"On kere adını seslendim," dedi küçümseyen bir tavırla. Sanki bu yaptığının tek nedeni *benim* dikkatsizliğimdi. "Beni duymadın."

"Tabii ki seni duymadım!" Kulaklığımı işaret ettim. "Ve hâlâ duymak istemiyorum."

"Peki, ne yapmam gerekiyordu o zaman?" dedi Trey ondan ayrıldığımda üzerimde denediği o acıklı, yalvaran mavi bakışlarını

bana doğrultarak. "Seni bir sürü numaradan aramayı ve mesaj atmayı denedim, ilk mesajımdan sonra hiçbirinden ulaşamadım. Sana notlar yazdım. Çiçek buketi gönderdim. Özür diledim ve seni özlediğimi söyledim. Senden *hiç* haber alamadım."

"Bunun nedeni, kullandığın bütün numaraları engellemem ve ilişkimizin bittiğini söylerken ciddi olmam, Trey! Bitti. Şimdi de işe gidiyorum. Son kez söylüyorum, beni rahat bırak."

"Gabs," diye yalvardı alanımı ihlal ederek, "beni bir dinle–"

"Hayır, Trey."

"Lütfen." Yaklaşarak elini uzattı. "Yalnızca–"

Jonathan'ın eli Trey'in göğsüne sertçe indi, sonra Trey'i bana ulaşamayacağı kadar geriye itti. Sesinde apaçık bir soğukluk vardı, ölümcül ama karanlık ve aldatıcı bir şekilde yumuşak. "Sana *hayır* dedi."

Trey, Jonathan'a dik dik baktı ve sonra omzunu silkerek onun elinden kurtuldu. Jonathan'ın elinin izinin hâlâ durduğu gösterişli kuş tüyü şişme montunu silkeleyerek geri çekildi. Dönüp alayla bana baktı. "Ne yani, o senin erkek arkadaşın filan mı oldu? Kitapçıdaki *eleman*?" Küçük bir sözcüğe sıkıştırdığı aşağılama şaşırtıcıydı.

"Jonathan'la ortak yöneticiyiz, Trey. Ve ilişkimiz seni ilgilendirmese de şu kadarını söyleyeyim, o senden on kat daha iyi bir insan. Şimdi siktir git ve berbat bir Noel geçir."

Çöp parçası eski sevgilimin yanından hızla geçip kaldırımda yürümeye başladım. Jonathan bana yetişirken büyük ihtimalle Trey'i korkutup beni takip etmesini önlemek için iki kere omzunun üzerinden tehditkâr bir tavırla bakmıştı. Bailey ve Trey'in beni durdurduğu yerin arasındaki sokakta yürürken konuşmadık. Dükkâna vardığımızda Jonathan kapıyı açıp önce benim girmem için tuttu.

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

Yanıt veremeden arka odaya doğru hızla yürüdüm, eldivenimi çıkarıp atkımı çözdüm, tehditkâr gözyaşlarımı gözümü kırpıştırarak bastırdım.

Kahrolası Trey. Bana saf ve idealist olduğumu söylemişti. Burayı kurtaramayacağımı söylemişti. Ona gösterecektim. *Mecburdum.*

Arkadan hafifçe tahtaya vurulduğunu duyunca bunun nedenini hemen anladım. Biraz önce korktuğum için Jonathan anlayışlı davranıyor, beni ürkütmek istemiyordu. Soğuk ve asık suratlı düşmanım gitmiş, yerine Trey'e ondan on kat daha iyi olduğunu söylediğim birisi gelmişti.

Ve bunu içtenlikle söylemiştim.

Çünkü Jonathan Frost'un koşarak yanıma gelip kendisini olası tehlikeyle benim arama attıktan sonra dönüp beni baştan çıkarmaya, kandırmaya veya kariyerimi sabote etmeye çalışacağına inanmam mümkün değildi.

Aylarca ondan nefret ettikten sonra bunun büyük bir rahatlama olduğunu fark ettim. Birinden hoşlanmamak yorucuydu ve o kişinin kötü biri olduğuna inanmak insanın ruhu için bir yüktü. Bunun beni ne kadar yorduğunu şimdiye dek fark etmemiştim. Karda geçen uzun bir günün ardından ıslak, buz gibi giysilerimi çıkardığımda hissettiğim hafiflemenin, etrafımı saran yeni umudun sıcaklığı gibiydi.

Jonathan hakkında tam olarak ne düşündüğümden emin değildim. Henüz. Yalnızca onun hakkında düşündüklerimin az önce yaşadıklarımla uyuşmadığını biliyordum. Beni savunduğunun ve koruduğunun farkındaydım ve insan hayatını, işini mahvetmek istediği biri için bunu yapmazdı.

Bunun ötesinde, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, bu olayların bugünkü giysi seçimimi anlamsız kıldığıydı. Bu elbisenin artık intikamcı seksi bir havası yoktu. Yalnızca seksiydi. Ve dün gece birbirimizi öpme şeklimize bakılırsa Jonathan Frost için seksi görünmemin pek de iyi bir fikir olmadığından oldukça emindim.

"Gabriella." Jonathan'ın alçak ve kalın sesi bir âşığın parmak uçları gibi omurgamdan aşağıya dans ederek indi.

"Evet," demeyi başardım.

"İyi misin?"

Sırtım ona dönüktü, paltomu çıkarmadan duvara bakıyordum.

İyi miydim? Hayır. Değildim. Boktan eski sevgilim ödümü patlatmış bir de üstüne saldırgan tavrını savunmuştu. Jonathan koşarak yardımıma gelmişti. Ve şimdi üzerimde, Jonathan Frost'un beni Çok Seksi Kırmızı Elbise'min içinde görmesini engelleyen yün bir paltodan başka hiçbir şey olmadan küçücük arka odada duruyordum. Kalbim hızla çarpıyordu çünkü dünyam yeniden rayına oturmaya çalışıyor gibiydi. Çünkü Jonathan Frost'u gururlu bir nefretle sarıp sarmalanmış bir düşmanlık kutusunda tutma arzum ne kadar derin olsa da, dün gece o kutuya bir delik açmış ve bu sabah da kutuyu tamamen yok etmişti.

Şimdi elimde hiçbir şey yoktu. Ne kendimi ondan koruyabileceğim düşmanlık ne büyük bir öfke, hatta ne yün palto ne de kırmızı elbise vardı.

Ve bununla yüzleşmeliydim. Onunla yüzleşmeliydim.

Bu yüzden paltomu çıkarıp Jonathan'a dönerek, *Evet,* dedim.

Dokuzuncu Bölüm

Merry Christmas (I Don't Want to Fight Tonight)

▲ Alex Lahey

"Gabriella," dedi Jonathan ben ona bakmak için dönerken. Bu kez sesi daha nazik, daha sabırlıydı. "Sana iyi olup–" Sözü yarıda kesildi. Bakışları, niyeti yardımcı olmaktan fazlası varmış gibi bedenimde gezindi. Sonra gözlerini kapayıp başını duyulabilir bir çarpma sesiyle kapıya yasladı. "Aman Tanrım."

"İş için biraz fazla," diye itiraf ettim uçuşan kırmızı kumaşa bakıp dudağımı ısırarak. "Tamam, iş için çok fazla."

Jonathan çok sessizdi.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Önce ben sormuştum," dedi çenesini sıkarak.

Gözleri hâlâ kapalıydı, koyu renk saçları rüzgârda dağılıp karışmıştı, yanaklarında bir kızarıklık vardı. Burnundan derin soluklar alıyor ve çenesi her solukta kasılıyordu. Bakışlarım güçlü kollarıyla geniş göğsüne yapışan, bel kısmında hafifçe bollaşan kış yeşili V yaka kazağında dolaştı. Bu görüntü, ellerimin o yumuşak kumaşta ve altındaki sert kaslarda gezinmesinin vereceği hazzı hayal etmeme neden oldu.

Elleri, inanılmaz sert poposuyla güçlü bir hokey oyuncusu yapısını oluşturan uzun, kaslı bacakları için dikilmiş gibi vücuduna kusursuz oturan kahverengi pantolonunun ceplerinde yumruk olmuştu. Cilalı kahverengi botları dükkânın ışıklarının altında göz kırpıyordu. Her zamanki gibiydi– Hayır, daha da iyi görünüyordu. Aşırı iyi görünüyordu.

Kırmızı elbiseme baktım. Belinde uçuşan yumuşak bir fiyonk ve dekoltemin dolgun kısmını yalnızca bir çıtçıtla zapt eden *V* şeklinde açık bir yakası vardı. Çan kolları ve uçuşan eteği, kalın topuklu botlarla bir araya gelince pek iri olmayan göğüslerimin dolgun görünmesini sağlıyor, geniş kalçalarımı vurguluyor ve bacaklarımı bir kilometre uzunluğundaymış gibi gösteriyordu.

İkimiz de baştan çıkarma gardırobumuzun esas oyuncularına başvurmuştuk, bir an için Jonathan'ın da benim ondan şüphelendiğim konuda benden şüphelenip şüphelenmediğini merak ettim.

Ne kadar da uyumlu bir çifttik.

"Toparlanırım," diye yanıtladım sonunda. Jonathan gözlerini açmamıştı. "Adil olalım. Ben yanıt verdim. Sıra sende."

Başını iki yana salladı. Yavaşça ona doğru yürüdüm, botlarımın sıcak ahşap zeminde çıkardığı tıkırtılar yankılanan kalp

atışları gibiydi. Ayak parmaklarımız birbirine değecek kadar yakınında durduğumda, ökse otunun altında olduğumuzu fark ettim.

Jonathan yavaşça gözlerini açtı. Ama bana bakmadı. Üzerimizde asılı duran, altın rengi bir kurdeleyle bağlanmış ökse otuna bakıyordu.

Bir an için Jonathan Frost'u sonsuza dek öpmekten daha çok isteyebileceğim bir şey olmadığı gibi saçma bir düşünceye kapıldım.

Ama onun kirli oyunlar oynamadığına, çapkınlık yaparak elbisemi çıkarttırıp beni işimden etmeye çalışmadığı konusunda yeni kazandığım özgüvene rağmen rekabetimiz devam ediyordu. Sandığım gibi azılı düşmanlar olmasak bile hedeflerimiz temelde hâlâ zıttı.

Sonra en büyük sebebim vardı. Aylardır benimle tanışmak isteyen, benim de tanışmak istediğim çevrim içi arkadaşım. İyi, nazik, kitap kurdu Bay Reddit.

Bunu unutmamam gerekiyordu. Jonathan Frost'u işte, yatağımda veya karlı bir günde dışarıda öpme hayalleri kuramazdım. Ona şehvet duyamazdım. Kıçını tekmelemek ve yılı rekor satışla kapamak için iki haftadan az zamanım kalmışken olmazdı. Bay Reddit neredeyse erişebileceğim mesafedeyken olmazdı.

Sonunda Jonathan bakışlarını benimkilerle buluşturana dek indirdi. Daha önce göğüslerime bakmamak için bu kadar uğraşan birini hiç görmemiştim. "Bayan Di Natale."

"Evet, Bay Frost."

Tekrar tavana doğru baktı. "Burada yedek giysin vardır, değil mi?"

"Evet. Neden?"

"O elbiseyi çıkarıp onları giymen için ne yapmam gerektiğini öğrenmek istiyorum."

Alayla güldüm. "Ama ben rahatım. Üzerimi değiştirmek istemiyorum."

Bunu söyleyeceğimi biliyormuş gibi iç çekti.

"Ama..." Ayağımı öne atıp kalçamı çıkardım, parmağımı çeneme vurarak düşünüyormuş gibi yaptım.

Bakışlarını dudaklarıma sabitleyene dek indirdi. "Ama ne?"

"Ama... Bir günlük satışını bana devredersen..."

Bakışları aniden yukarı kalkıp benimkilerle buluştu, gözlerinde bir ateş yanıyordu. "Şu lanet anlaşmana döndük, öyle mi?"

Omzumu silktim, hissettiğimden daha kayıtsız göründüğümü umuyordum. Kalbim hızla çarpıyordu. "Bu senin de anlaşman," dedim soğukkanlı bir şekilde. "Kabul ettin."

Başını sallayarak tatsızca güldü. Yanıtındaki kibirli küçümseme, içimde bir bombayı tetikledi.

"Anlaşmamızın ve tehlikede olan şeyin nesini bu kadar komik bulduğunu anlamadım, Bay Frost. Durum bir şekilde senin için önemsiz mi? Bizi buna zorlayarak gülünç mü oluyorum? Belki dün gece biraz fazla ileri gittiğimiz ve bu sabah manyak eski sevgilimle uğraşırken beni savunduğun için anlaşmamızı bir kenara bırakmam gerektiğini düşünüyorsundur. Bu arada, sana küçük bir sır vereyim. Niyetinin iyi olduğuna inanma hatası yaptığım ve kariyerimi neredeyse sabote edecek son kişi oydu."

Jonathan beni o kış yeşili gözlerde gördüğüm en soğuk bakışla süzdü. "Gabriella, *herkesin* Trey Lanet Potter gibi ahlaken bitik bir pislik olmadığını da düşünebilirdin. Ama elbette, ne pahasına olursa olsun, sen o anlaşmada ısrar et tabii. Nezaketin ötesine geçtiğimiz her an bunu yüzüme vur ve kesinlikle son

on iki saat, hatta son on iki ay olan hiçbir şeyin bunun önüne geçmesine izin verme."

Duvardan doğrulup göğüslerimiz birbirine değecek şekilde bana doğru bir adım attı. Yüz yüzeydik, bakışlarımız hararetli ve öfkeliydi. "Tanrı, seni bana güvenmekten," dedi, "ya da hakkımda iyi şeyler düşünmekten veya seni sefil ve işsiz bırakmanın hayatımın amacı olmadığı ihtimalini hesaba bile katmaktan korusun. Ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim, sen yalnızca istediğini görüyorsun, Gabriella. Kötü bir adam görüyorsun."

"Peki, neden görmeyeyim? Bir şey mi kaçırıyorum? On iki ay önce bu dükkâna gelip bana soğuk, küçümseyici bir bakış attıktan sonra sistematik olarak yaptığım her şeyi eleştirmeye ve benim, evet, kabul ediyorum biraz kaotik olan yöntemlerimle alay etmeye ve buraya bir şans vermek için bulduğum bütün yaratıcı fikirlerimde 'veri odaklı' bir yaklaşım olmadıkları için tekrar tekrar delip geçmeye başladın mı başlamadın mı? Satışlarda beni geride bırakarak yeni yıldan sonra burada tek yönetici olarak yerini garantilemeyi kabul ettin mi etmedin mi?"

Bana doğru eğildi, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Tamam. Çok sıcakkanlı davranmamış ve başta soğuk görünmüş olabilirim ama Gabriella, son on iki aya dair çok ilginç anıların var. Çünkü benim tarafımdan bakınca sen de geçen yılı iş operasyonlarındaki pratik değişiklikleri kişisel saldırı olarak algılayarak, yapmak üzere alındığım işi yaptığım için bana kızarak, ben bu dükkânı daha verimli ve kârlı bir hâle getirmek için bütün bunları yaparken yakın zamana kadar sandığım gibi lanet olası rakiplerle flört ederek geçirdin."

Ağzımı açtım ama o devam etti, solukları sertti, gözleri yanıyordu. "Burayı kimin yöneteceği konusundaki küçük

'anlaşmana' gelince, evet, kabul ettim. Ama oldukça önemli bir ayrıntıyı unutuyorsun, Bayan Di Natale. Bu *senin* fikrindi, *senin* şartlarındı, *senin* ültimatomundu. Hiçbir zaman farklı bir sonuç düşünmedin veya bunu başarmanın yolları konusunda fikrimi sormadın. Çünkü senin gözünde yalnızca kinci, çirkin bir muhalefet içinde olabiliriz." Soluğunu kulağımda hissedeceğim kadar eğilip fısıldayarak konuştu, o kadar yakındı ki dönsem dudaklarımız birbirine değerdi. "Burada asıl kötü adam kim?"

Öfke vücudumu lav misali sardı, erimiş sıcaklık içimi yakıyordu. Ne cüretle–

Arka kapının zilinin şıngırtısı bizi birbirimizden ayırdı. Bayan Bailey kendi kendine söylenerek içeri girdi. Başını kaldırırken gülümsüyordu. "Günaydın!"

O kapıyı arkasından kapayıp siyah deri eldivenini çıkarırken ikimiz de karşılık olarak yapmacık bir şekilde *Günaydın,* demeyi başardık. Bir ona bir bana bakarken Bayan Bailey'nin gülümsemesi soldu. "Her şey yolunda mı?"

Jonathan boğazını temizleyip ellerini cebine soktu. "Yolunda, Bayan Bailey."

"Evet." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Yolunda."

Bayan Bailey üzerimizde asılı duran ökse otu dalına bakıp iç çekti. Sonra tek kelime etmeden yanımızdan geçerek muhasebe odasına doğru uzaklaştı.

Ben, Bayan Bailey'nin arkasından bakmayı sürdürürken Jonathan fırtına gibi hızla askılığa yöneldi, montuyla eldivenini aldı ve onu takip eden bir kutup rüzgârıyla arka kapıdan çıkıp gitti.

Bayan Bailey muhasebe odasında kendisini bekleyen kasvetli mali gerçeklikle uğraşırken ve Jonathan tuhaf bir şekilde ortada gözükmezken ben de kendimi oyaladım. Jonathan'ın geri dönüşünü veya başka bir şeyi takip ettiğim filan yoktu tabii.

Her zamanki gibi kulaklıklarımı takarak Jonathan'ın kafamda dönüp duran acı dolu sözlerini bastırdım, çünkü onları düşündükçe paniğe kapılıyordum.

Ya onun hakkında yanılmışsam? Hatta bizim hakkımızda? Bu kadar çok şey hakkında?

Artan bu korkuya karşı koymak için vitrinleri yeniden düzenleyip dışarıdaki şövalenin süslü tebeşir yazısını yenilerken Noel müzikleriyle dünyadan uzaklaştım. Ardından 23 Aralık'taki son açık günümüzde gerçekleşecek olan ve eşi benzeri görülmemiş indirimlerin, mahalle pastanesinin en iyi mevsimlik pastalarının, ev yapımı Noel hediyesi hazırlama etkinliğinin ve canlı müziğin yer alacağı Büyük Satış Etkinliği hakkında abonelere e-posta gönderdim.

Midem açlık sancılarıyla kasılmaya başladığında mola odasına gidip naneli çikolatalı bir protein barını yiyecek kadar kısa süreliğine odaklandığım ruh hâlimden çıktım. Trey beni korkutarak elimden düşürmeme neden olmadan önce naneli sıcak çikolatamdan yalnızca iki yudum alabilmiştim, o zamandan beri de bir şey yememiştim.

Tam son lokmamı bitirirken Bayan Bailey arka odadan kafasını uzatıp, "Gabby, canım. Ofisime gelir misin, lütfen?" dedi.

"Tabii," dedim peşinden Jonathan'ı ürkütecek dağınıklıkta bir masayla karşılaştığım muhasebe odasına girerken. Felaket tellallığı yapmamaya çalışıyordum.

Masanın karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, "Lütfen otur," dedi.

Okul müdürünün odasına çağırılmış gibi hissettim. Bu durumda, suç ortağımın da aynı konuşmaya maruz kalmasını isterdim.

"Jonathan bize katılacak mı?" diye sordum.

"Jonathan'ın döneceğinden emin değilim. Cep telefonundan arayıp ihtiyacı varsa bugün için izin almasını söyledim."

Midem kasıldı. "Ne?"

Bir satış günü kaybedecekti. Ayrıca Jonathan çok dayanıklı bir adamdı, yalnızca ölecek kadar hasta olduğunda işe gelmezdi. On iki ayda bu yalnızca iki kez olmuştu ve her seferinde en fazla bir gün sürmüştü.

"Ben olsam endişelenmezdim," dedi Bayan Bailey.

Ama ben endişeleniyordum. Çünkü bu sabah o gittiğinden beri dikkatimi dağıtmak için elimden geleni yapmama rağmen, Jonathan'ın tiradının her kelimesini tekrar tekrar duyuyordum. O burada işe başladığı günden beri üzerinde durduğum temel çöküyormuş gibiydi.

Ya yanıldığım tek şey baştan çıkarma şüphelerim değilse? Ya Jonathan'ın kendisi hakkında da yanılmışsam? Ya bu sabah gördüğüm, davranışlarıyla ona ve dinamiğimize dair algımı altüst eden adam, nadiren gördüğüm biri kadar yabancı değilse?

Ama durum buysa, neden bana söylememişti? Jonathan Frost'tan daha açık sözlü biriyle hiç tanışmamıştım. Yumruklarını indirmez, lafını sakınmazdı. Acımasız gerçekleri, umutlarınızın ve hayallerinizin tam merkezine ve bildiğiniz her şeyin rahatlatıcı aşinalığına nasıl saplanacağını umursamadan ok gibi fırlatırdı. Neden beni daha önce düzeltmemişti?

"Gabby." Bayan Bailey gözlüğünü çıkarıp dirseklerini masaya dayadı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii, Bayan Bailey."

"Jonathan'ı hâlâ düşman olarak görmene neden olan şey nedir? Başta neden öyle olduğunuzu anlıyorum. Rutinine, eski iş yapma tarzımıza müdahale etti; o, senin onun kadar güçlü olmadığın alanlarda çok yetkin. Tabii, onun da senin kadar güçlü olmadığı alanlar olduğunu eklemeliyim. Ama ummuştum ki..." Başını yana eğip içini çekti. "Artık ikinizin kavga etmeyi bırakmış olacağınızı ummuştum. Özellikle şu anda karşı karşıya olduğumuz durumda, farklılıkları bir kenara bırakıp mümkün olduğunca birbirinizdeki bütün iyi şeyleri görmenin bir yolunu bulacağınızı umuyordum."

Gözyaşlarımı bastırdım, Jonathan'ın sesi düşüncelerimde yankılanırken bütün ağırlık üzerime çöktü.

Hiçbir zaman farklı bir sonuç düşünmedin veya bunu başarmanın yolları konusunda fikrimi sormadın. Çünkü senin gözünde yalnızca kinci, çirkin bir muhalefet içinde olabiliriz.

"Çok zor," dedim fısıldayarak. "Özellikle de geçmişte senden faydalanılmış, en savunmasız tarafın bu kadar derinden sömürülmüşken. Güvenmek, kendini bir kez daha açmak ve insanlara onlara inanmak için bir fırsat vermek zor. Aynı hatayı tekrarlama riskini göze almak çok korkutucu."

Bayan Bailey endişeyle gözlerini kıstı.

Gözlerimden akan yaşları silip güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Özür dilerim. Gerçekten iyiyim. Bunu sana söylememeliydim–"

"Gabby, canım, elbette söylemelisin. Ben sordum. Bilmek istiyorum." Bayan Bailey'nin benimkinin üstündeki yaşlı eli yumuşak ve sıcaktı. Nazikçe elimi sıktı. "Güveninin kırılması, manipüle edilmenle ilgili söylediğin şeyler, Potter çocuğuyla ilgili mi?"

Sabahı hatırlamak içimi ürpertti. Trey'in istenmeyen dokunuşu, Jonathan'ın dünyadaki hiçbir şey onu durduramayacakmış gibi bana doğru koşması...

Sonra o sözler. *Sana zarar vermediğinden emin misin?*

Başımla onaylayarak gözyaşlarımı sildim. Bayan Bailey, Trey'le aylar önce yaşananları biliyordu çünkü ona ben anlatmıştım. Onun gerçekte kim olduğunu bilmediğimi, gerçek niyetini anladığım anda ilişkimizin bittiğini biliyordu. Ona anlatmak tuhaftı ve en keyifli sohbetim olduğu söylenemezdi ama Bayan Bailey anlayışlı davranmış ve bana inandığını belirtmişti. Aylarca kendimi berbat hissetmiştim.

"O beni gerçekten mahvetti," dedim fısıldar gibi.

Başıyla onayladı. "Böyle bir şeyden sonra temkinli olman anlaşılabilir. Ve dürüst olalım, Jonathan senin düşündüğün kadar *sinsi* olmayabilir ama bir aziz de değil. Onunla sana ve müşterilerimize karşı tavrı hakkında birkaç konuşma yaptık. Titiz, gururlu, sabırsız birisi ve kesinlikle daha fazla gülümseyebilir."

"Sanki bunu denemesi mümkünmüş gibi," diye söylendim.

Bayan Bailey kıkırdadı. "Çok farklı insanlarsınız. Zorlu bir başlangıç olacağını biliyordum, öyle de oldu. Birkaç yanlış anlaşılma, azıcık güç mücadelesi, biraz çatışan yönetim tarzları da eklenince—"

"Biraz çatışan mı?"

Hafif bir hüzünle gülümsedi. "Bu kadar inatçı olacağınızı, birbirinize şans vermeye bu kadar dirençli olacağınızı hesaba katmamıştım." Bayan Bailey bir an gözlerimi süzdü. Elimi bırakıp arkasına yaslandı. "Dost olmaya çalışsanız?"

"Özür dilerim, *ne*?"

"Genellikle yollar, en iyi adım adım ilerleyerek keşfedilir. Düşmanlıktan dostluğa giden yol zordur ama imkânsız değildir."

Dostluk. Sözcüğü dilimde tattım, denedim. Dostluk. Jonathan'la *dost* olabilir miydim?

Kendime bunu hayal etme izni verdim, son on iki ayın acı dolu zahmetini bu yolda onurlu bir son virajla sonlandırdığımızı düşündüm. Başlarımız dik, karşılıklı saygı ve en iyi olanın kazanması dileğiyle yollarımızı ayırırken birbirimize dostça iyi dileklerde bulunuyorduk.

Ama sonra elim onunkine değdiğinde, Jonathan'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda, yanaklarında bir sıcaklık oluştuğunda ve bana iş toplantısından sonra arabada, öpüştüğümüzde, bu sabah yüzleştiğimizde yaptığı gibi baktığında nasıl hissettiğimi düşündüm. Gergin, tedirgin, endişeli...

Bunların hiçbiri benim için dostluk değildi. En azından, daha önce bildiğim hiçbir dostluk gibi değildi. Ama belki de sorun bu değildi. Belki Jonathan'la benim için, ayrılmadan önceki bu kısa zaman diliminde bir dostluk olacaksa geçmişimdeki hiçbir dostluğa benzemek zorunda değildi.

Bayan Bailey aklımı okumuştu. Özlemle nefret arasındaki çizgide yürümenin, ikisi arasında güvenli bir yol çizmeye çalışmanın, yumuşak ve hafif bir orta yol bulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyormuş gibiydi.

"Denemeye değer, değil mi? Noel ruhuna da uygun?" diye ekledi gözünde bir ışıltıyla. "Burada Bailey Kitabevi'nde biraz huzur olsa?"

Jonathan'a dost olmayı teklif ettiğimi, önce kendi silahımı bıraktığımı, ateşkes teklif ederken elimi uzattığımı hayal ettim. Elimi tutmasının nasıl hissettirdiğini hatırladım. Parmak uçlarım ve avuçlarım onun anısıyla ısındı, yandı.

Özel olarak, dost ya da düşman olmamızdan bağımsız olarak, *huzurun* Jonathan Frost'la bulabileceğim son şey olduğunu düşündüm. Ama Bayan Bailey'ye söylediğim şey, "Deneyeceğim. Söz veriyorum," oldu.

Onuncu Bölüm

Make Way for the Holidays

▲ Le Bon

Bir saat sonra Bayan Bailey gitmiş ve dükkân açılalı kırk beş dakika olmuştu. İki aşk romanı, rahat okunan bir gizem ve üç gerilim romanı satmıştım. O sırada dükkân boş olduğu için ben de sütlü, şekerli bir fincan çay yapmak üzere kasadan arka odaya geçtiğim sırada kemerden sarkan ökse otunu fark ettim. Parmak uçlarımda doğrulup ökse otunu altın rengi ipliğinden tutup tekrar yapıştırdım.

Tam o sırada Jonathan Frost arka kapıyı açtı ve onunla birlikte içeri bir kış esintisi girdi. Kapıyı sessizce kapadı, sonra koyu renk kirpiklerinin altından bana baktı. O çarpıcı kış

Ninova

yeşili gözleri bana kenetlenmişti. Jonathan koridorda yürürken topuklarımı yere bastım, iki elinde de kar taneleriyle süslü birer içecek bardağı vardı.

"Özür dilerim," dedik aynı anda.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Jonathan gözlerime bakıyordu. "Evet."

Elindeki nane ve bitter çikolata kokan bardağı kavradım. Parmaklarımız birbirine değdi. "Sanırım önce içeceğimden biraz cesaret almam lazım."

Dudağının kenarı kıvrıldı, bu bir gülümsemenin gölgesiydi. "O zaman şanslısın."

"Teşekkür ederim." Omzumun üzerinden bakınca dükkânın hâlâ boş olduğunu gördüm. Jonathan'a dönüp başımla mola odasını işaret ettim. "Şimdi konuşalım mı? Senin için sakıncası yoksa?"

Başım salladı. "Benim için sakıncası yok."

Elimde sıcak çikolatayla arka odaya yöneldim ve masaya oturup kahvesini bırakmasını, sonra eldivenini tek tek parmaklarından çıkarmasını izledim. Paltosunu çıkardı ve palto omzunda aşağı kaydı. Sonra elini saçlarından geçirip rüzgârın dağıttığı dalgaları düzeltti.

Karşımda oturan Jonathan, kavradığımı fark etmediğim bardağını aldı. Başparmağı beni rahatlatırcasına parmağıma değdi.

"Bunun için tekrar teşekkürler," dedim ona.

"Rica ederim, Gabriella."

Naneli sıcak çikolatamdan bir yudum aldım. Jonathan kahvesini yudumladı. Konuşmadan oturduğumuz sırada içeceklerimizin dumanı tütüyordu.

Cesaretimi toplayıp, "İnsanları okumakta pek iyi değilim ve son olaylar bana, belki de buraya geldiğinden beri seni tamamen

yanlış yorumladığımı düşündürdü. Ve bu yüzden belki, bir ihtimal olarak, gerekenden *biraz* fazla düşmanca davranmış olabilirim." Boğazımı temizleyip elimi uzattım. "Bu yüzden, özür dilemek ve dost olmayı teklif etmek istiyorum."

Elime bakarken Jonathan'ın kaşları çatıldı.

Sessizlik, o geri döndüğünde peşinden gelen dışarının havasından daha soğuktu. Elim titremeye başladı, cesaretim de. Ama elimi tam geri çekecekken parmaklarımı kavradı, tutuşu sıcak ve güçlüydü. Rahatlık, karların üzerinde parlayan güneş ışığı ve ağaç dallarındaki simler gibi içime aktı.

Jonathan başparmağıyla elimi okşarken, "Teşekkür ederim. Ve ben de özür dilerim," dedi. Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Ayrıca belki, bir ihtimal ben de gerekenden *biraz* fazla düşmanca davranmış olabilirim."

"Dost muyuz?" diye sordum. Başparmağı beni çılgına çeviriyordu. Bacaklarımı masanın altında çaprazladım ve gündemdeki konuya odaklandım.

"Dostuz," dedi.

"Harika." Elimi istediğimden daha ani bir hareketle çektim ama dostlar el ele tutuşmaktan tahrik olmazdı ve bunu kontrol altına almam gerekiyordu. "Harika. Dostuz."

Başını eğen Jonathan iri elleriyle kahvesini kavradı. Kendimi uzun parmaklarına ve bardağın etrafında nasıl büküldüklerine bakmaktan alıkoyduğum için aziz ünvanını hak etmiştim. "Gitmeden önce söylediğin şeyler–"

"Fazla sertti." Yanaklarım ısındı. "Kendimi kaptırdım."

"Gabriella," dedi usulca. Ayağıyla masanın altından ayağımı dürttü. "Bitirmeme izin ver."

Başımla onaylayıp naneli sıcak çikolatama baktım.

"İşe başladığım zamanki davranışlarım hakkında söylediğin şeyler," dedi. "Haklısın ve özür dilerim. Darbeleri yumuşatmak, zor gerçekleri rahatlatarak iletmek konusunda hiç iyi değilim. Ben böyle konularda duygusallaşan biri değilim ama sen öylesin. Hem de çok. Ve ben bunu anlayamadım, empati kuramadım." Kahvesine bakıp derin bir iç çekti. "Bunun için pişmanım."

"Kendini suçlama. Jonathan, bu kitabeviyle ilgili çok farklı vizyonlara sahip çok farklı insanlarız. Bence birbirimize en iyi şekilde davransak bile çatışmamız kaçınılmazdı."

Başını kaldırıp gözlerini bana dikti. "Senin vizyonun ne?"

Gülümsedim çünkü kitabevinden söz ederken gülümsememem imkânsızdı. "Özünü korumasını istiyorum. İçeri girmek isteyen herkesi kollarını açarak karşılayan bir mahalle sığınağı olmasını istiyorum. Kişisel olmasını, çevrim içi ve zincir kitapçılardan farklı olmasını istiyorum. Ruhunu korumak istiyorum." Bakışlarını inceleyerek ona, "Peki ya sen?" diye sordum.

Bir an duraksadı, doğru sözcükleri arıyormuş gibiydi. Sonunda, "Ben... Bu kitabevinin kâr getiren, finansal olarak hayatta kalabilecek kadar güçlü, modern bir işletme olmasını istiyorum. Böylece sözünü ettiğin o 'ruh' mümkün olduğu kadar uzun süre bir yuvaya sahip olabilir," dedi.

Bunu söylediğini duyunca kalbim havada üç takla atıp göğüs kafesime temiz bir iniş yaptı. Neşeli bir rahatlama dalgası hissettim.

"Şerefe." Bardağımla bardağına hafifçe vurdum.

Bir anlık sessizlikten sonra Jonathan, "Konuyu değiştiriyorum," dedi.

"Hazırım."

"Bu kırmızı işkence elbisesi de ne demek oluyor, Gabriella?" Yine ısrarla göğüslerime *bakmadığı* o hareketi yaptı.

Güldüm. "Ha, o. Yani, bilirsin işte dün gece kendimi bir paranoya kasırgasına kaptırarak beni cinsel hilelerle işimden etmeye çalıştığına ikna olmuştum."

Kaşları havalandı. "Ne?"

"Ökse otuyla bir maksadın vardı ya da ben öyle sandım–"

"*Ökse otu maksadı* da ne?"

"Hadi ama, Frost. Anlasana. Ökse otu asmak bir randevu tuzağıdır, şehvetli bir tuzak. Senin şüphe uyandıran niyetin gibi. Kaptın mı?"

Dudağını ısırıp tavana baktı. "Kaptım."

"Yani dün gece beni eve bırakarak ve arabana bindirmek için elini uzatan seksi Darcy centilmenlik numarası çekerek baştan çıkarmalı sabotaj planını uyguladığım sandım–"

"Bir dakika, *ne*?"

"Dizlerimin bağını çözdün, beni öptün–"

"Bir saniye, sen de beni öptün," dedi. "Biz öpüştük."

"Haklısın. Öpüştük. Bu bir ha-hataydı–" dedim kekeleyerek. Çünkü o inanılmaz öpücüklere hata demek zordu ama öyleydi.

Değil miydi?

"Mesele şu," diye devam ettim. "Öpüştük, evet ama o âna kadar olan her şeyi, hepsini sen yaptın. Ve nedenini anlayamadım. Bu yüzden en kötüsünü düşündüm. Sen bu sabah yanıldığımı kanıtlayana kadar. Ve şimdi kişiliklerimiz, yöneticilik tarzımız veya kitabevi için vizyonumuz tam olarak uyuşmasa da hayatımı cehenneme çevirmek için yola çıkmadığını ve bazı açılardan çok çirkin olmadığımı ve bu yüzden belki de beni biraz çekici bulduğunu ve bazen bir öpücüğün yalnızca bir öpücük olduğunu anladım."

Sessiz kaldı, bakışları karanlık ve yoğundu. "Ben hayatını cehenneme çevirmek istemedim, Gabriella. Ve baştan çıkararak

seni işinden etmeye de çalışmıyorum." Jonathan masanın üstüne bakıp ahşabın damarında parmağıyla bir girdap çizdi. "Ve kesinlikle çirkin filan değilsin, hiçbir açıdan. Ama son kısımdan pek emin değilim."

"Öpücükten mi? Daha doğrusu öpücüklerden mi?"

Başıyla onayladı.

"Aynı fikirdeyim. Ben insanları yalnızca öpmek için öpmem. Onlara karşı bir anda cinsel arzu da hissetmem. Duygusal olarak bağlandığımı hissedene kadar. Başta ben de çok şaşırdım," dedim. Yanaklarım kızarırken boğazımı temizledim. "Senden hoşlandığımı fark edince yani. Ben demiseksüelim ve şimdiye dek yakınlaşıp gerçekten hoşlanmadığım kimseyi istemedim.

"Ama sonra Bay Frost, seni tanıdığım sürenin çoğunda senden pek *hoşlanmasam* da seninle bir *bağ* kurduğumu düşündüm. Buraya olan sevgimiz, paylaştığımız sorumluluklar ve hatta para sayan Varyemez kalbini neyin memnun edeceği kadar seni neyin sinirlendireceğini tahmin edebilmem gibi. Aramızdaki çok gergin bir bağ olsa da yine de bir bağdı. İlişkimizde ve öngörülebilirliğinde bir aşinalık ve ironik de olsa tuhaf bir güven vardı. Bir tür... Yakınlık. Bu seni ne yazık ki kolay bir hedef yaptı. Peki ya sen?"

Parmağımı sıcak çikolatamın üstündeki kremaya daldırıp ağzıma götürdüm ve emerek temizledim.

Jonathan'dan sessiz ve ölüyormuş gibi alçak, acılı bir ses çıktı.

"Ne var?" diye sordum.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bunu yapmayı bırakmalısın."

"Ben yalnızca gösterişli içeceğimin tadını çıkarıyorum, Bay Frost. Hadi, öpücükler hakkındaki teorini duymak istiyorum."

Uzun, düzensiz bir soluk verdi. "Şu an elimden geldiğince konuştum."

"Neden?"

Sonunda başını kaldırdı. Başparmağını dudaklarımın üzerinden hafifçe gezdirince bütün vücudumu ateşe verdi. "Krema kalmış–" Yutkundu. "Tam ağzının kenarında. Ve o oradayken ben bu konuya, özellikle de cinsel çekim hakkında konuşmaya odaklanamıyorum."

Boğazımı ve yanaklarımı yeni bir kızarıklık sardı. Aramızda yoğun bir sessizlik oldu.

Dilimi yavaşça çıkardım ve dudaklarımı tatlı, yoğun kremanın tadını alana dek yaladım. "Şimdi nasıl? Daha iyi misin?"

"Hayır," dedi usulca. Bakışları dudaklarıma kenetlenmiş gibiydi. "Kesinlikle hayır."

Soluğum boğazımda takıldı. "Neden peki?"

Jonathan'ın bakışları yukarı kayıp benimkilerle buluştu. "Çünkü seni öpmeyi her zamankinden daha çok istiyorum. Sen de beni öpmek istiyorsun. Ve mevcut koşullar göz önüne alındığında, bu olmamalı. Dostlar arasında."

Tanrım, haklıydı. Onu öpmek istememeliydim. Düşmanlıktan dostluk bölgesine daha yeni geçmişken, bu çılgınlığın sonunda beni bekleyen Bay Reddit varken olmazdı.

Ama yine de burada Jonathan'a ve dudaklarına bakıyor; onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu, dilinin her hareketiyle, dudaklarının bütün o derin ve sıcak dokunuşuyla beni saran arzuyu hatırlıyordum.

Dostluk, dedi omzumdaki melek şarkı söyler gibi. *Arkadaş kalmaya razı oldun!*

Arkadaşlar böyle öpüşmez, diye söylendi şeytan diğer tarafımda. Ateşli tırmığını ellerinin arasında sinsice çeviriyordu. *Arkadaşlar senin ateşli gece fantezilerinde rol almaz–*

Kararımı desteklercesine bardağımı kaldırdım. "Dostluğa."

Jonathan yavaşça bardağını kaldırıp benimkiyle tokuşturdu. "Dostluğa."

"Bailey'yi kurtarmak için elimizden geleni yapmaya. Birbirimizle rekabet hâlinde olsak bile mümkün olduğunca çok kitap satmaya. Mesleki olarak rekabetçi olabiliriz ama birbirimize dostça da davranabiliriz, değil mi? Artık kavga etmemek konusunda anlaşabilir miyiz? Yani *birbirimizle* kavga etmeyip yine de dükkân için savaşabiliriz, çünkü ben bunun için mücadele ediyorum. Bailey benim dünyam. Başka bir yerde çalışmayı hiç istemedim."

Bir an sessiz kaldı. "Bunu biliyorum."

"Sen yeni yıldan sonra başka bir iş bulamaz mısın?" dedim detaylı kadeh kaldırma konuşmamdan vazgeçerek yalvarır gibi. İçeceklerimizi bıraktık. "Ticari zekân çok iyi. Şehir merkezindeki bir gökdelende rakamlarla uğraşmak, çok para kazanmak, yepyeni bir arazi aracı kullanmak istemez misin?"

Kaşını kaldırdı. "Vay canına, Gabriella. Beni biraz daha sığ gösterseydin..."

"Affedersin." Başımı öne eğdim. "Öyle değilsin. Olmadığını biliyorum. Yalnızca senin her yerde başarılı olabileceğini düşünüyorum. Ama ben öyle değilim."

Jonathan, botlarından birini benimkilerin arasına uzatarak dizlerime çarptı. "*Ben öyle değilim* de tam olarak ne anlama geliyor?"

"Şu anlama geliyor..." Botlarımı onun botlarına sarıp gergin bir şekilde vurdum. Sonra uzun zamandır içimde tuttuğum

sözcükler dudaklarımdan dökülüverdi. "Otizmli olduğum anlamına geliyor. Ve hassasiyetlerime uyan, güçlü yönlerimi ortaya çıkaran çalışma ortamları bulmak siz nörotipikler için olduğu kadar kolay değil. Bu, insanlarla pek iyi anlaşamadığım anlamına geliyor, ancak kitaplarla daha iyiyim. Kitaplar insanları anlamama yardımcı oluyor ve benim de insanlara anlamlı gelmemi sağlıyor. Onlar benim kanalım, insanlarla ilişki kurmamın en iyi yollarından biri.

"Bailey'de birinin mükemmel kitabı bulmasına yardım ederken, bir karakter üzerinden onlarla bağ kurarken, bir çocuğu okuma sevgisini başlatacak hikâyeyle tanıştırırken, dünyadan bıkmış bir alaycıyı obur bir aşk romanı okuruna dönüştürürken tam olarak yapmam gerekeni yaptığımı, ait olduğum yerde olduğumu hissettiğim gibi başka hiçbir yerde hissetmedim."

Jonathan bana bakıyordu. Eli çekinerek masada gezindikten sonra parmakları benimkilere karıştı.

Dudaklarından tek bir sözcük bile çıkmadı ama ilk öpücüğümüzdeki gibi sesi kafamın içinde, çok netti. *Bilmek istiyorum. Bana istediğin her şeyi anlat ya da istediğin buysa hiçbir şey anlatma. Dinlerim.*

"Bu, incelikli sosyal farkındalığa sahip olmadığım ve elimden gelenin en iyisini doğrudan, dürüst iletişimle yaptığım anlamına geliyor," dedim ne kadar çok şey itiraf ettiğimin aniden farkına vararak daha sessiz bir şekilde. "Bu, yüksek ve ani seslerin yalnızca kulaklarımı değil beynimi de acıttığı ve beni çok korkuttuğu anlamına geliyor. Gürültü önleyici kulaklıklarımı bu kadar çok takmamın sebebi bu. Günümü sıcak çikolatayla başlatmayı sevmem ve sıklıkla aynı öğle yemeğini yemem anlamına geliyor, çünkü rutinler rahatlatıcı ve kaotik dünyada düzen sağlıyor.

"Bu, aynı kazak elbisenin altı farklı rengini giymem anlamına geliyor, çünkü gerçekten rahat *ve* işe uygun giysiler bulmak düşündüğünden daha zor ve böyle nadir bir şeyi bulunca stokluyorum. Bu, müziğin benim için yalnızca bir zevk olmadığı, mutluluğum için hayati önem taşıdığı anlamına geliyor. Bu, kolay güvenen, doğrucu biri olduğum ve gururuma yediremesem de küçümsendiğim ve yanlış anlaşıldığım anlamına geliyor.

"Bu; yaratıcı, hayalperest ve kendini sanatsal olarak ifade edebilen, kendisini tutkularına adayan ve kalbine yakın hissettiği her şeyi şiddetle seven bir insan olduğum anlamına geliyor ve bunların hiçbirini yarım yapmıyorum."

Derin bir soluk alırken sonunda yükümden kurtulmuş olarak Jonathan'a bakmaya cesaret ettim. Çenesi gergindi, gözleri yanıyordu.

"Şu anda kendimi çok savunmasız hissediyorum," dedim fısıldayarak. "Bir şey söyle."

"Ben–" Yutkundu. "Keşke bilseydim. Ama aynı zamanda bunların çoğunu zaten biliyormuşum gibi hissediyorum." Parmakları benimkilerle dans etti. "Artık daha fazlasını öğrendiğim için mutluyum."

Gergince yutkundum. "Bütün bunları açıklamış olmamın beni aniden anlaşılması kolay biri yapmadığını biliyorum."

Başını eğerek bana baktı. "Ama sanırım seni anlıyorum, Gabriella. En azından biraz. Seni anlamaya çalışmaktan kendimi alamadım, birlikte çok fazla zaman geçirdik."

"Ben seni hiç anlamıyormuşum gibi hissediyorum."

Dudağını büktü. "Mükemmel bir poker suratım var."

"Bu kabaydı." Elimi çekmeye çalıştım ama o sıkıca tuttu.

"Bu bir savunma mekanizması," dedi. "Senin saklayamadığın şeyleri saklamakta iyiyim. Bu belki bir avantaj gibi geliyordur

ama sen etrafımda birçok şekilde kendin olduğun için, neyi sevdiğini ve neye ihtiyacın olduğunu öğrendim, Gabriella. Değişimin seni strese soktuğunu ve bilinmeyenlerin dayanılmaz bir kaygıya yol açtığını anladım."

Ona baktım. "Anladın mı?"

"Bu yüzden iş toplantısını sana bir hafta önceden haber vermedim. Kaygılanacağını biliyordum. Ve ben–" Alnını ovuşturup içini çekerek durakladı. "Endişelenmeni istemedim, bu yüzden sana bir gün önce söylemeyi planladım ama sonra o gün çiçek geldi ve sen Trey'le ilgili o bombayı patlattın ve bu beni altüst etti, sonra ertesi sabah toplantıdan önce–"

"Biliyorum." Hâlâ benimkiyle bir arada olan elini sıktım. "O sabah söylemeyi planlamıştın. Ama Baileyler erken geldi."

Gözleri benimkileri inceliyordu. "Artık... Bana inanıyor musun?"

Gülümsedim. "İnanıyorum."

İfadesi rahatladı. "İyi."

Göz gözeydik. Her şey çok yoğundu. Çok... Tuhaf bir şekilde samimiydi. Dayanılmazdı. Bu yüzden bakışlarımı kaçırdım, parmak uçlarımızın birbirine değdiği iç içe duran ellerimize baktım.

"Gabriella," dedi Jonathan.

Bakışlarımı aşağıda tuttum, kalbim hızla çarpıyordu. "Evet, Jonathan."

Başparmağı elimin arkasını okşadı. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Güvenilir olduğun için teşekkür ederim."

Jonathan ellerimizi ayırdı, sonra tekrar kahvesini kavradı ve yavaş, istikrarlı bir şekilde bardağı saat yönünde döndürdü.

"Sanırım dostluk ruhuna uygun olarak ben de karşılık verebilir ve aynı şekilde savunmasız kalabilirim."

"Çok hevesli göründün."

Bana bozulmuş gibi baktı. "Çabalıyorum, Gabriella."

"Affedersin." Masanın altından ayağını dürttüm. "Bunu takdir ediyorum."

Kahvesine baktı. "Tip 1 diyabet hastasıyım. Kontrol altında. Ama beni yine de etkiliyor. Bizi de etkiledi. Bazen huysuz olduğumda, konuşmaları aniden sonlandırıp uzaklaştığımda nedeni kendimi iyi hissetmemem veya şekerimin çok yükseldiğini ya da düştüğünü haber veren uyarılardı. Kan şekerimi kontrol etmem veya hızlıca bir şeyler atıştırmam ya da soluklanıp insülin dengesinin sağlanmasını beklemem gerekiyordu."

Geçtiğimiz yıl beni şaşırtan birçok an anlam kazanmaya başlamıştı. "Eli'la hikâye saati. Kan şekerin mi düşmüştü?"

Başıyla onayladı.

"Ve arabada şeker yediğinde, o zaman da mı düşüktü?"

Yeniden başıyla onayladı.

"Telefonun, bir şekilde oradan takip ediyorsun."

"Doğru. SGTM'ye, yani sürekli glikoz takip monitörüme bağlı bir uygulamam var ama kan şekerimi glukometre kullanarak parmak delme yoluyla da ölçüyorum. SGTM kusursuz değil ve yalnızca ona güvenmeyi sevmiyorum. Örneğin dün gece, maçtan sonra soyunma odasından çıkmadan hemen önce şekerimi glukometreyle kontrol etmiştim ve biraz düşüktü. Seni arabayla bırakacağımı öğrenince şekerimin direksiyon başında yeterince yüksek ve güvenli olmasını sağlamak istedim, bu yüzden uygulamayı ve SGTM'mi kullanarak arabada tekrar kontrol ettim ama hâlâ istediğimden düşüktü. Fıstık ezmesi atıştırmalığı ondandı."

Sonra benimle yüzleşmeye henüz hazır değilmiş gibi kahvesine baktı. Ben ve bugünden önce ona açılma konusundaki isteksizliğim gibi, o da farklı görünmekten mi korkuyor diye düşündüm. Benimle güvende olduğunu bilmesini istiyordum, onun hakkında öğrendiğim şey kalbinin çok az kişinin girmesine izin verilen bir odasının anahtarına sahipmişim gibi hissettirmişti ve bu, şiddetle koruyacağım bir armağandı.

Masanın altından botuna hafifçe vurarak sonunda bana bakmasını sağladım ve bana söylediği onay sözcüklerini ona tekrarladım. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Gözleri benimkileri inceledi ve karşılık olarak o da ayağımı dürttü. "Güvenilir olduğun için teşekkür ederim."

"Bundan sonra bana söyleyebilirsin, tamam mı? Kendini iyi hissetmediğinde veya bir molaya ihtiyacın olduğunda. Tıpkı benim de sana karşı gerçek hâlimde olmaya çalışacağım gibi, özellikle de zorlandığımda." Bir an duraklayıp sözcükleri bulmaya çalıştım çünkü bu önemliydi ve kendimi doğru ifade etmek istiyordum. "*Anlamadığımı* biliyorum, diyabet hastası olmadığım için ama... Belki kalıcı ve kontrolünün dışında olan bir şeyle yaşamayı biraz da olsa anlıyorumdur. Onu içinden atamazsın, ondan kaçamazsın ya da bir süreliğine bırakamazsın. Ve gerçekliğine alışmış olsan bile gerçekten kötü veya iyi değil, yalnızca *öyle* olduğunda bazen başkalarıyla birlikteyken her şey çok zor olur. Sosyal durumlarda ve günlük hayatında onların anlamadığı, düşünmediği şekillerde düşünmen gereken kısmınla uğraşırken onlardan farklı ve uzak hissettiğin zamanlarda."

Jonathan sessizdi. Ama sonra botları hafifçe benimkileri kavradı, ayaklarımız masanın altında birbirine dolandı. "Teşekkür ederim, Gabriella. Bu–" Boğazını temizledi, tekrar

konuştuğunda sesi farklı geliyordu. Daha sessiz, gergin, bir şeyi zor tutuyormuş gibi. "Bu benim için çok anlamlı."

Gözlerimiz buluştu. Birbirimize yaslandık. Biraz daha sokulduk. Kafamda uyarı çanları çalıyordu. Bacakları tam *orada*, benimkilerin arasındaydı. Dudaklarına bakıyordum, bütün mükemmel öpücüklerimizi hatırladım.

Ve Tanrı'ya şükürler olsun, tam da *dostumu* muhteşem yeşil kazağından tutup yeni yıla kadar öpmek üzereyken kapının üzerindeki çıngırak bir müşterinin gelişini müjdeledi.

Ninova

On Birinci Bölüm

The Holidays with You

▲ Sara Watkins

Büyük İndirim Etkinliği, aynı zamanda açık olduğumuz son gün gelip çattığında, Jonathan'la on bir gündür kendimiz gibi davranıyorduk. Küçük atışmalar yoktu. Kahve yapma sırasının kimde olduğu ve hangimizin fazla koyu yaptığı konusunda tartışmalar yoktu. Sevdiğimiz türlere ayrıcalık tanımak için çocukça raf değiştirme veya öne çıkanları ona göre düzenleme yoktu.

Soluk kesen çılgın öpücükler yoktu.

Bunaltacak kadar sıkıcıydı.

Dün Jonathan, sayıları toplarken bir şeyler çevirmediğinden emin olmam için benim gözetimimde hesap yaparken, aralık ayı satışlarımızın önceki yıldan yüzde yirmi beş daha fazla

olduğunun ve benim kesinlikle önde olduğumun anlaşıldığı kısım hariç...

Aslında pek şaşırmamıştım, çünkü Jonathan hâlâ iyi satış yapmak için müşterilerle uğraşmasına rağmen bilgisayar ekranına kaşlarını çatarak ve çok yaklaştığımda beni kovalayarak epey zaman geçirmişti. O dizüstü bilgisayarını tıkırdatırken ben sahadaydım ve ondan daha fazla satış yapıyordum. Bu beni biraz şaşırtan bir stratejiydi. Bilgisayarla ne yapıyordu? Hayal bile edemiyordum, tabii gökdelenli şehir merkezindeki finans işlerine başvurmaya başlamadıysa...

Bu beni çok mutlu etmeliydi. Jonathan Frost'un etrafında *Ateş Arabaları* filminin müziğiyle zafer turu atıyor olmalıydım. Ancak kitabevi krallığıma bakarken zaferimin ihtişamını hissedemiyordum. Bunun yerine ağlayacakmışım gibi hissediyordum.

Bu da saçmaydı. İstediğim şey kitabevinin en azından şimdilik güvende olması ve benim de içindeki yerimin güvende olmasıydı. Jonathan'la barışmıştım ve iyi şartlarda ayrılacaktık. Birkaç gün içinde Bay Reddit'le tanışacaktım ve çevrim içi olarak hissettiğim bütün harika şeyleri yüz yüze de hissedeceğimi umuyordum.

Peki neden ağlamak üzereydim? Benim *sorunum* neydi?

Elimin tersiyle gözlerimi silerken Jonathan yanıma geldi, elleri kalçasında dükkânı inceledi. Sanki Noel Baba'nın atölyesiyle Zalim Kardan Adam'ın bir bebeği olmuş ve her yere kusmuş gibi göründüğünü itiraf etmem gerekiyordu.

Çiçekten süsler, simler, sahte kar, kâğıt hamuru ve kilden ev yapımı pırıl pırıl yıldızlar, kar taneleri, dört kenarlı topaçlar, renkli şamdanlar, yedi yıldızlı *piñata*lar, menoralar ve gün dönümü sembolleriyle tavandan ve dürüst olmak gerekirse herhangi

bir şeyin asılabileceği bütün yüzeylerden sarkan, kıvrımlı, parlak gümüş ve altın kurdeleler vardı.

Havaya pudra şekeri ve bitter çikolata, narenciye ve yeni kesilmiş çam kokusu hâkimdi. Kitap raflarının tepelerinde titrek ışıklar parıldıyor, rafları ve masaları parlak metal biblolar, ren geyikleri, minik hediye kutuları ve çam kozalakları süslüyordu. Şöminenin yanına yerleştirilen tren seti; beyaz ışıklar ve mücevher tonlarında kurdele, çiçek ve süslerle donatılmış Noel ağacının etrafına döşenmiş minik raylarda hafif bir düdük sesi eşliğinde dönüyordu.

Tür, klişe, tema, dönem ve "*Şu* kitabı beğendiyseniz buna bayılacaksınız," benzeri akıllı küçük etikederle süslenmiş olarak ön planda, ortada, erişilebilir yerlerde konumlandırılan rengârenk kitap yığınları dükkânda var olan bütün masaları aydınlatıyordu. Kenardaki vitrinin yanında büyük bir ikram masası, onun yanında da pamuk yumakları, kâğıt tabak, kardan adamla tavşan ve kutup ayısı gibi kış hayvanları yapmak için tutkal, zencefilli kurabiye evi malzemesi, kar tanesi yapmak için sim ve kahve filtresi, bir çocuğun isteyebileceği her türlü el sanatını yapmak için parmak boyası, el işi kâğıdı, insanların gönüllerince süsleyebilecekleri önceden kesilmiş tahta ayraçlar gibi el işi malzemelerinin bulunduğu başka bir masa vardı.

İç çeken Jonathan şakağını ovuşturdu. "Burası berbat hâlde."

"O *kadar* da kötü değil," dedim. En azından bu akşam kitabevi kapandıktan sonra temizlik yapmamız gerekene kadar kötü olmayacaktı.

"Öyle. Ve senin lanet olası canlı Noel şarkıcıların geldiğinde daha da kötü olacak."

Mutluluk, melankoli hissimi bastırdı. Eski çekişme rutinimize geri dönmek iyi gelmişti. "Onlar *caz üçlüsü*."

İşte o tanıdık, onaylamayan kaş kaldırma hareketi karşımdaydı. "Noel ilahileri söyleyecekler."

"Ve bir sürü başka kış şarkısı." Kaburgasını dürttüm. "*Grinch'lik* etme. Yalnızca küçük bir bayram eğlencesi."

"Bayram eğlencesi mi?" Dönüp bana dik dik baktığında geriye doğru sendeledim. Ama arkamdaki sert ahşap sütuna çarpmadan önce Jonathan uzanıp belimden tutarak beni kendine çekti. Bir an birbirimize baktık ve etrafımızdaki diğer her şey solup gitti.

Jonathan kasıdı bir yavaşlıkla belimi bıraktı. Ama gerilemedi. Ben de gerilemedim. "Pırıltı, Gabriella," dedi sonunda. "Tutkal. Konfeti. Zencefilli kurabiye. Şekerli kurabiye. Pasta süslemesi... Bunların hiçbiri kitaplarla uyumlu değil."

Neşeyle gülümsedim. "Dolaylı olarak öyle. Müşterileri dükkâna çekiyor ve kitaplarımızı almaya itiyor."

Jonathan kendi kendine homurdanarak arkasını döndü ve arka odaya doğru yürümeye başladı. "Kendimi uyuşturacağım. Başım ağrımaya başladı bile."

"İş için iyi!" diye seslendim arkasından.

"Biliyorum!" diye karşılık verdi. "Yine de hoşlanmama hakkımı saklı tutuyorum!"

Gülerek dönüp ana salonu inceledim, sonra son dakika düzenlemeleri yaptım. İkram masasına bir paket ıslak mendil daha koydum, insanların bunu fark edip kitaplara dokunmadan önce ellerini temizlemelerini umut ediyordum. El sanatları masası girişe daha yakındı, böylece yoldan geçerken vitrinlere bakanlar müzisyenlerle birlikte, diğer pencerenin önünde konuşlanacak olan Noel hediyesi yapma eğlencesini eylem hâlindeyken görebilecekti.

Caz üçlüsü tam zamanında yerini aldı ve Vince Guaraldi'nin Charlie Brown Noel parçasıyla ısınmayı bitirdikleri sırada tabelanın "*Açık*" tarafını çevirdim. Bir dakika geçmeden koyu renk saçları olan bir çocuk dükkâna daldı, peşinden de aynı tondaki saçları omzunun biraz altına kadar inen bir kadın koşuyordu. "Jack!"

Çocuk, eli ikram masasının, özellikle de baston şekeri parçaları serpiştirilmiş kocaman bir çikolatalı kurabiyenin üzerindeyken donakaldı. "Ne oldu?"

"Ağır ol." Kadın onu önünde tutarak bana yorgun bir gülümsemeyle baktı. İkisinde de belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kemik yapıları, koyu renk dalgalı saçları... Ama onları nereden tanıdığımı çıkaramadım. "İçeri daldığımız için kusura bakmayın," dedi kadın. "Ben Liz. Bu da Jack." Oğluna bakarken kaşını kaldırdı ve *bu* hareket de tanıdıktı. "O da bir şey söyleyecek sanırım."

Jack utanarak bana baktı. "Kurabiye almaya çalıştığım için özür dilerim."

"Önemli değil," dedim çocuğun göz hizasında olmak için çömelirken. İlkokul çağında gibi görünüyordu ama yaşına göre uzundu. Gülümseyerek elimi uzattım. O da gülümsedi, sonra elimi sıkıca sıktı. "Ben Gabby."

"Ben Jack," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de, Jack."

Başını eğdi. "Galiba Noel'i çok seviyorsun?"

Çıngıraklı küpelerimi sallayıp ren geyiği boynuzlu saç bandımı düzelttim. Jack kırmızı kazak elbisemdeki beyaz, çift taraflı puldan kar tanelerine bakıyordu. "Nasıl anladın?"

Güldü. "Komiksin."

"Ya, teşekkürler." Başımı atıştırmalık masasına doğru eğdim. "Liz kabul ederse, istediğin kurabiyeyi alabilirsin."

Annesine bakınca onun gülümsediğini gördü. "Anne? Alabilir miyim?"

"Evet, alabilirsin."

Annesinin onayıyla, Jack'e kar tanesi damgalarıyla kendim süslediğim geri dönüştürülmüş küçük bir kâğıt tabak uzattım. Etrafta müşteri olmadığı her boş dakikamda onlarla uğraştığım sırada Jonathan, bana takılmamak için neredeyse çatlamıştı ve en tuhafı, onun sataşmalarını özlemiş olmamdı.

Jack maşayı ustalıkla kullanarak kurabiyeyi tabağına yerleştirdi. "Naneli çikolata benim favorim," dedim ona.

Çoktan kurabiyeyle dolan ağzıyla bana sırıttı. "Benim de."

Ağzındakini çiğnerken gözleri dükkânda gezindi, sonra çocukların erişebilmesi için özellikle alt rafları ayırdığım çocuk bölümündeki bir kitabı görünce gözleri tamamen açıldı. Çığlık atıp kurabiye tabağını ikram masasına bırakarak kitaba doğru koştu.

"Jack, bekle!" diye seslendi annesi. "Önce elini..." Jack çoktan kitabı raftan çekip yere koymuş, sayfalarını çeviriyordu. "Silseydin," dedi annesi çaresizce. "Kitabı satın alacağız, söz veriyorum."

"Hiç sorun değil. Kahve ister misin?" diye sordum hazırladığım sürahileri işaret ederek. "Ya da çay? Sıcak çikolata ve baharatlı elma şarabımız da var."

Liz bana yanıt veremeden Jonathan'ın sesi araya girdi, kar fırtınası kadar soğuktu. "Burası kütüphane değil, evlat. Ellersen satın alırsın."

Dönüp dükkânın diğer ucuna kaşlarımı çatarak baktım. "Jonathan Frost! Bu kadar da *Varyemez Amca* olma."

Kaşını kaldırarak ona dik dik bakan Jack'e, "Üff ne saçmalık," dedi Jonathan.

İçimdeki öfke nabız gibi atıyordu. Fikrimi söylemeye hazırlanarak hızla Jonathan'ın yanına yöneldim. Ama Jack'in yüzünde aniden bir sırıtış belirdi ve yerinden fırlayıp Jonathan'a doğru koştu.

"Jon Amca!"

Jonathan onu kucaklayıp kollarında havaya kaldırdı. "Selam, dostum."

"Havaya at!" dedi Jack. "Hadi, havaya at beni!"

Jonathan daha önce defalarca kez gördüğüm gibi gözlerini devirerek içini çekti. "Ah, bilemiyorum."

"Hadi, hadi, hadi!" diye bağırdı Jack.

Jonathan karar vermeye çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. Sonra Jack'i tamamen hazırlıksız yakalayarak havaya attı ve yeğeninin sevinçten çığlık atmasına sebep oldu.

Onları giderek artan bir telaşla izliyordum. Jonathan'ın yeğenine karşı bu kadar kendinden emin ve becerikli davranmasını, Jack'i keyifle daha da yükseğe fırlatmasını, sonra ona sıkıca sarılmasını izlemeye dayanamıyordum. Kalbim sıcak karamel gibi eriyip vücudumun her tarafını ısıtmıştı.

Yeğeninin çınlayan bir kahkaha atmasına neden olarak onu son kez havaya attıktan sonra Jonathan, Jack'i yere bıraktı. Solukları biraz olsun hızlanmamıştı bile. Otuz kiloluk bir çocuğu beş-altı kere havaya fırlattığının tek kanıtı yanaklarındaki hafif pembelikti. Göz göze geldik.

"Liz, Jack," dedi Jonathan gözleri üzerimdeyken kolunu Jack'in omzuna atarak. "Gabriella'yla tanıştığınızı tahmin ediyorum. Gabriella, bu benim ablam Liz ve oğlu, yeğenim Jack. Geleceklerini *bilmiyordum*."

Liz'e kardeşlere özel kınayan bir bakış atsa da Liz ona sırıtmakla yetindi, bunun yatıştırıcı bir bakış olduğu ortadaydı. Kadının iki yanağında da çukur şeklinde belirgin gamzeler vardı ve koyu mavi gözleri parlıyordu. Jonathan'ın gözlerinin de gülümserken daha çarpıcı olup olmayacağını merak ettim.

"Biz tanıştık," dedi Liz. "Gabby, pek kibar olmayan girişimiz karşısında çok nazikti."

Jack dayısına döndü. "Bana kurabiye ikram etti ve kitaplara bakmama izin verdi. Ve gerçekten çok güzel, tıpkı söylediğin gibi–"

Jonathan'ın eli Jack'in ağzının üzerine kapanırken yanaklarn daha da koyu bir pembeye döndü. "Sır diye bir şey duymuş muydun, Jack?"

"Seni uyarmıştım." Liz araya girip ıslak mendille oğlunun ellerini temizledi. "Dile getirmesini istemediğin hiçbir şeyi ona söylemeyeceksin."

"Ama sordu," diye söylendi Jonathan savunmacı bir tavırla, gözlerime bakmaktan özellikle kaçınıyordu. "Ne yapsaydım, yalan mı söyleseydim?"

Jonathan ailesine benden mi söz etmişti? O... Güzel olduğumu mu düşünüyordu? Yani öpüşmüştük, bu yüzden beni çekici bulduğunu biliyordum ama bunu duymak, bana böyle ciddi ve biraz utanarak baktığını görmek farklıydı.

Bakışlarını kaçırdı.

"*Temiz* ellerle birkaç kitap daha bulalım," dedi Liz, Jack'i çocuk bölümüne geri götürüp ikimizi yalnız bırakırken. Arka planda caz üçlüsünün *The Christmas Song* yorumu yumuşak bir şekilde çalarken Jonathan'la bakıştık.

"Gerçekten tatlı," dedim usulca.

Jonathan yeğenine bakıp ellerini ceplerine gömdü. "O bir kaos canavarı."

Onun mizah anlayışı böyleydi, bariz bir şekilde konuyu saptırıyordu. Jonathan'ın, gerçek hislerini ne sıklıkla sarkastik düşüncelerle gizlediğini merak ettim. "Onu seviyorsun. O da seni parmağında oynatıyor."

Tekrar bana baktı. "İnsafsızca."

"Şanslıymış," dedim fısıldayarak.

Jonathan'ın bakışları benimkilerdeydi. Şarkı sona ererken caz üçlüsünün müziği alçalıp aramızda yeni, ağır bir sessizlik bıraktı.

Ama sonra *Ocho Kandelikas*'ın neşeli melodisi ortamı renklendirdi ve dükkân, müşteri akınına uğradı. Sessizlik onların gelişiyle çiğnenmişti.

Bailey Kitabevi logosuyla damgalanmış, geri dönüştürülmüş kâğıt poşeti parlak gümüş bir kurdeleyle bağlarken Jonathan'ı arkamda hissettim. Büyük ve sıcaktı, odun dumanı ve Noel ağacı gibi kokuyordu.

Müşterim de onu hissetmişti ve biraz ürkmüş görünüyordu.

"Alışverişiniz için teşekkür ederim," dedim fişi poşetin içine koyarken. "Çıkmadan önce bardağınıza sıcak içecek ikramlarımızdan takviye yapmayı unutmayın ve mutlu Noeller!"

Dönüp arkamdaki *Grinch'e* baktım. Kaşları çatıktı.

"O suratının asıklığını düzelt, Jack Frost."

Kaşlarını daha da çattı. "Dükkânı açtığımızdan beri hiç ara verdin mi?"

Burnumu kırıştırarak düşündüm. "Olabilir?"

"Ye." Tezgâha baston şekeri parçacıklı bir çikolatalı kurabiye koydu, dirseğimden tutup beni bir tabureye oturttu. "Ve bunu iç." Büyük bir bardak buzlu suyu işaret etti.

"Vay canına." Kurabiyeyi çiğnemeye başlamıştım bile. Tadı cennet gibiydi. "Bu inanılmaz."

Sonraki müşteri için yüzüne nazik bir gülümseme yerleştirirken omzunun üzerinden, "Bu kadar aç kalınca kartonun tadı bile inanılmaz gelir," dedi.

Bedenimi sıcak bir his sardı. "Gözün benim üzerimde miydi?"

"Kesinlikle." Sonraki kitap yığınını kasaya okutmaya başladı. "Bayılıp beni bu parıltı bombası cehenneminde yalnız bırakamazsın."

Alayla güldüm. "Ah, yapma, Frost. O kadar da kötü değil."

Tek kaşını kaldırdı. Müşterinin kartını pos cihazından geçirip bana sert bir bakış attı. "Suyunu iç, Gabriella."

"Çok buyurgansın," diye söylendikten sonra bardağı bir dikişte bitirdim.

Yanıt olaraksa sadece bir homurtu duydum.

"İşte buradasınız!" Eli'ın sesi tam arkamdan geldi. Dönünce onu Luke ve June'la omuz omuza buldum.

"Şu ikisine bakın," dedi Luke, Jonathan'la bana hayranlıkla bakarken. Keyifle iç çekti. "Mesleki mutluluğun portresi."

Jonathan arkadaşına ölümcül bir bakış atarken Eli'la kucaklaştık. Ben tam olarak ne olduğunu anlayamadan June bana sarılmıştı bile. "Burası harika görünüyor," dedi.

"Teşekkürler," dedim ben de ona sarılırken fısıltıyla. "Şey... Evet." Ayrılırken boğazımı temizledim ve başparmağımla omzumun gerisini işaret ettim. "Onu parçalama ama bu, Jonathan Frost. Jonathan, bu benim sevgili arkadaşım June Li."

June ona baktı, bu oldukça uzun bir yolculuktu. Zira June'un boyu taş çatlasa 1.57'ydi ve Jonathan ondan en az 30 santim uzundu. June dudaklarını büzerek boş boş baktı. "Hım," dedi.

"Ateşkes yapmıştık," dedim ağzımın içinden. "Hatırladın mı?"

Eli iç çekti. "June. Kibar ol. Noel zamanındayız."

"Üff ne saçmalık," diye söylendi June.

Jonathan kaşlarını kaldırdı. "O benim repliğim."

June'un dudakları seğirdi. Gülümsememek için direniyordu. "Artık ona kraliçe gibi davrandığın için," diye söylendi elini uzatırken.

Jonathan elini tutup sıktı. "Elimden geleni yapıyorum."

"Bugün melek gibiydi," dedim. "Bana kurabiye ve su getirdi."

June başıyla onayladı. "Takdir ettim. Gabby kendini ihmal ediyor."

"Gördün mü?" dedi Jonathan haklı çıkmış gibi sinir bozucu bir sesle.

"Hey." Bakışlarımı ikisinin arasında gezdirdim. "Bazen dikkatim dağılıyor. Kendimi ihmal *etmiyorum*."

"Hiçbir şey yemeden altı saat aralıksız çalışmaya böyle mi diyorsun, Gabriella?" Jonathan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hı?"

"İnan bana," dedi Eli. "Her şeyi biliyoruz."

"Tamam." Tabureden kalkıp kurabiyenin kalanını ağzıma tıktım. "Gabby'ye karşı takım olma saati bitti. June'a etrafı gezdiriyorum."

Eli'ın suratı asıldı. "Ben ne olacağım?"

Şakayla omzuna vurdum. "Hikâye saati için geldiğinde etrafı gezmişsin zaten. Sen git kendi tatlınla takıl. Ah, bir de Frost'la."

Jonathan beni dikkatle süzdü. "Di Natale."

"Satışlarımı çalmaya kalkışma. Adil ve dürüst bir hesap yapacaksın, söz mü?"

Dudağı belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İzci sözü, Gabriella."

"İyi." June'u koridorda sürükleyerek dışarı, arka sokağa çektim ve kapıyı arkamızdan çarptım.

June kaşlarını çattı. "Gezdirileceğimi sanıyordum."

"Çıldıracağım."

Gözleri kocaman açıldı. "Tamam," dedi yavaşça. "Sorun ne?"

"Jonathan. Ve Bay Reddit. Şöyle ki beynim birbirine dolanmış dev bir Noel ışığı yumağı gibi ve neyin kimin için yandığını anlayamıyorum ve suçlu hissediyorum; çünkü Bay Reddit'e ihanet ediyormuş gibiyim ve Jonathan konusunda korkuyorum; çünkü her şey, onunla arkadaş olmamız filan çok yeni ama nedense hiç de yeniymiş gibi gelmiyor ve yanındayken tuhaf bir şekilde mutluyum ve–"

"Vay canına." June ellerini omzuma koyup sıktı. "Derin bir soluk al, Gabby."

Bir soluk aldım.

"Şimdi ver," dedi sakince.

Soluğumu verdim.

"İyi. Bak." Kapıyı sertçe açıp beni yeniden içeri çekti. "Dışarısı şeytanın taşakları kadar soğuk. Hadi, gidip konuşmak için bir yer bulalım."

"Ama cehennem sıcaktır."

"Dante'ye göre değil," diye söylendi June beni önünden yönlendirerek. "İçine girebileceğimiz bir malzeme dolabı filan bul, olur mu? Dante'nin *Cehennem*'inde şeytan, beline kadar donmuş durumdadır, öfkeyle kanat çırpar ama ironik bir şekilde bu

yalnızca gölü dondurur. Cehennemin en iç çemberi kendini sabote etmektir ve taşaklar buz topu gibidir."

"Vay canına. Bunu unutmuşum." Temizlik malzemelerini koyduğumuz, dolap kadar küçük odanın kapısını açıp sanayi tipi bir temizlik malzemesi kutusuna yaslandım. June arkamdan girip kapıyı kapadı.

"Kendini sabote etmekten söz etmişken," dedi bana dönerek. "Otur."

Oturdum. "Etrafım patronluk taslayanlarla çevrili."

"Biri Eli'ı dengelemeli," dedi tuvalet kâğıdı kutusunun üzerini kendine yer açmak için boşaltırken. "O çok şefkatli. Dinle." June eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Biraz rahatlaman lazım. İş yerinde kıçını yırtıyorsun, burayı kurtarmaya çalışıyorsun. Tatilden önceki son günün, harika gidiyorsun ve gününü, gerçek hayatta tanışmadığın bir adamla neredeyse bir yıldır nefret ettiğin ve yeni yeni medeni davranmaya başladığın bir adam için kendini hırpalayarak geçiriyorsun. Onlara bir şey borçlu değilsin, Gabby.

"Bu Bay Frost, seni gerçekten gözeten, mutlu eden ve doğru kişiyse, o zaman olması gereken budur; Bay Reddit de bir zamanlar senin için doğru olan, daha sonra olmayan biri olarak kalır ve bu sorun olmaz. Bay Reddit'le şahsen tanıştığında, son on iki ay boyunca yakın temasta olduğun için iş arkadaşınla yoğun bir bağın olmasına rağmen Bay Reddit'le her gece yaptığın sohbetlerde kurduğun bağın çok daha derin olduğunu anlarsan o zaman gereken işaret budur ve yine *sorun olmaz*. Ya da ikisi de dövmem gereken pislikler olabilir ve bunu yaparım ve bu da sorun olmaz."

"June. Saldırmak yok."

"Tamam," diye homurdandı, "ama yalnızca Noel olduğu için." Gözleri benimkileri süzdü. "Demek istediğim, kendine karşı çok sertsin."

"Ama mantıklı değil," diye inledim yüzümü ovuşturarak. "Kafa karıştırıcı ve ben duygusalım ve–"

"Hey." June bana sarılırken ilk gözyaşı damlaları yanaklarımdan aşağı akıyordu. "Hadi, bunu parça parça ele alalım, tamam mı? Harika gidiyorsun."

Geri çekilip gözlerimi sildim. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bundan eminim. Burada yaptığın şeyle gerçekten gurur duymalısın. Muhteşem. Çok kalabalık. Kalbini buraya adadın, Gabby ve bu belli oluyor. Hadi bunu kutlayalım. Bugün, buradaki inanılmaz profesyonel başarına odaklan. Bay Reddit'le üç gün sonra ilgileniriz. Ondan sonra da oradaki uzun boylu, esmer, asık suratlıyla ilgileniriz. Şimdi–" Ayağa kalkıp kapkara saçlarıyla neredeyse bütünleşen siyah beresini düzeltti. "Bana gerçek bir tur attırma zamanın geldi."

June'la dolaptan çıkıp kitabevine adım attık ve o an kalbim sevinçle kasıldı. Saatlerce meşgul olmamın ardından etrafı yeni gözlerle görebilmiştim. Parıldayan ışıklar, mücevher tonlarında süsler, ışıltılı süslemeler, cilalı ahşap ve sıra sıra gökkuşağı dizileri. Dumanı tüten fincanlarını yudumlayan müşteriler, el işi yapan çocuklar ve yetişkinler, kapının önünde dans eden küçük bir müşteri grubuyla caz üçlüsü. Hayal ettiğim her şey buradaydı.

Sonra, kasada Jonathan'ın yanında duran ve Baileylerle sohbet eden Eli'la Luke'a baktım. Bu hayallerimin de ötesindeydi ama çok doğruydu. Hepsi, *hepimiz*, bir aradaydık.

Bayan Bailey benimle göz göze gelerek göz kırptı. June'u büyük tura çıkarmadan önce ona gülümsedim.

Attığım her adımda Jonathan'ın gözlerini üzerimde hissediyordum. Yeni müşterileri karşılarken, başkalarının sorularını yanıtlarken... Parmak uçlarımda doğrularak en sevdiğim Noel temalı aşk romanına uzanabilecek kadar June'dan uzaklaştım, çünkü bu müşterinin ihtiyacı olan şey tam olarak bu kitaptı. Sonunda June'a her şeyi gösterip kasanın yanına döndüğümüzde kalbim pır pır ediyor, bilmediğim bir hissin etrafında kıvrılarak havaya sıçrıyor, dönüyor ve dönüyordu.

Göz göze geleceğimizi bilerek bakışlarımı kaldırdım ve onunla bakışırken kalbim güvenle, sağlam bir şekilde yere kondu. Jonathan'ın bakışlarına yakalanmak, sıcak ve sabit bakışlarının hedefi olmak böyle bir şeydi: Bir hediye.

Bende kalmayacağından korktuğum bir hediye.

On İkinci Bölüm

Have Yourself a Merry Little Christmas

▲ Birdy

"Bayan Di Natale." Jonathan çöpleri çıkardığı son turdan sonra arka kapıyı kapayıp dükkânı kilitledi.

Şöminenin önündeki berjerlerden birine çöktüm ve inleyerek botlarımı ayağımla iterek çıkardım. "Bay Frost."

Jonathan bana doğru yürürken saatler önce sırtına yapıştırdığım kâğıdı sökmüş, baş ve işaret parmaklarının arasında tutuyordu. "Ne zamandır ön taraftaki isim etiketimde *Bay Frost*, arkamda–" Dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "*Aslında, Bay Grinch* yazıyor?"

Dudağımı ısırdım. "Galiba şeyden beri... Aşk romanı setini satmak üzere olduğum çifti benden çaldığından beri–"

"Çalmadım." Kâğıdı buruşturup çöp kutusuna fırlattı ve isabet edeceğinden çok eminmiş gibi düştüğünü görmek için bile beklemedi. Çöp tabii ki sinir bozucu bir şekilde tam kutuya girmişti. Ardından inleyerek karşımdaki berjere çöktü. "Eklemeler yaptım. Sen satışını yaptın, sonra da ben satışımı yaptım. Aşk romanı setini satın aldılar–"

"Stephen King'in eski kitaplarının yarısını da."

Jonathan uzun bacaklarını gerip ayaklarını üst üste atarken iç çekti. Başını koltuğa yaslayarak boynunun uzunluğunu, âdemelmasının belirgin çıkıntısını ortaya çıkardı. Muhteşem görünüyordu. Ve büyük cumartesi indirimi fikrimi gerçeğe dönüştürmek için kendini paralamış gibiydi.

Çocukça hareketim yüzünden biraz suçluluk duydum.

"İsim etiketi şakası için özür dilerim."

Gözleri kapalı kaldı. "Sorun değil. Ben de saatler önce senin sırtına bir tane yapıştırmıştım."

Ağzım açık kaldı. "Ne?" Kâğıdı bulmak için önce omzumun üzerinden, sonra da altından deneyerek sırtımı yokladım. Ulaşamayacağım tek noktadaydı. "Alamıyorum."

Dudakları bastırdığı yeni bir gülümsemeyle seğirdi. Bir gözünü açıp bana baktı. "Amaç o zaten, Di Natale."

"Alsana, hain şey." Berjerlerimizin arasındaki küçük alanı geçip eşek şakası önünde olacak şekilde sırtımı ona döndüm.

Uzun süre sessiz kaldı, omzumun üzerinden baktım. Jonathan bana bakıyordu, şöminenin parlaklığı yüzünü yıkıyor, göz rengini koyulaştırıyordu.

Koltukta yavaşça doğruldu, oturuşunu düzeltip beni bacaklarının arasına aldı. Ellerini kalçama koyup beni kendine doğru

çekti. Bir eli belimdeyken diğeriyle yavaşça kâğıdı çıkardı. Sonra arkasına yaslanıp kâğıdı buruşturarak top hâline getirdi.

"Haksızlık ama!" diye bağırıp eline yapıştım. Jonathan da geri çekti.

Kendimi kucağında buldum. Ciğerlerindeki hava boşaldı. "Aman Tanrım, kadın," dedi inleyerek. "Karaciğerimi parçaladın."

"Affedersin," diye söylendim gönülsüzce. Top hâlindeki kâğıdı elinden kurtarıp dikkatlice düzelttim. Tüylü kazak elbisemle geçirdiğim uzun günün ardından kâğıdın arkasında fazla yapışkan kalmamıştı, bu yüzden birkaç dikkatli manevradan sonra buruşuk olsa da kâğıdı yırtmadan açmayı başardım. Üzerinde, *Ökse Otunun Altında Yaklaşmayınız* yazıyordu.

Ona ters bir bakış attım. "Vay be. Ataerkil hamleler."

"Bugün en az beş kişinin sana sulandığını gördüm. İstenmeyen girişimleri savuşturmak için bunu yapmadım, yalnızca işini yapmak ve bundan keyif almak için burada olduğunu vurgulamaya çalışıyordum."

"Kim bana sulanıyordu? Fark etmedim bile."

Bana bıkkın bir bakış attı. "Bilmiyormuş gibi yapma, Gabriella."

"Ciddiyim! İnsanların benimle flört ettiğini fark edemiyorum."

Bir an bana baktı, ifadesi gergindi. Sonra boğazını temizledi. "Eh, bana güven. Ediyorlardı," dedi.

"Hım." Elimdeki kâğıda baktım. "Yani, sonuçta satışlarımı sabote etmişsin."

"Bugün satışlarda beni ezip geçtin ve bunu biliyorsun."

"Evet, aynen öyle." Ona doğru eğilerek fısıldadım. "Bir. Sürü. Çocuk. Kitabı."

Bakışları dudaklarıma kaydı. İşte o zaman hâlâ kucağında olduğumu fark ettim, yüzlerimizin arasında yalnızca birkaç santim vardı. Biraz daha yaklaştım. Jonathan da yaklaştı. Ve sanki içimden bir parça koptu. Korkunç, sancılı bir irade savaşı gibiydi.

Üç gün sonra, yani Noel'in ertesi sabahı, saat tam 10.00'da seradaki Kış Harikalar Diyarı sergisinin önünde Bay Reddit'le buluşacaktım. Söz verdiği gibi planı, Telegram sohbetimizde önerdiği planların içinden ben seçmiştim. Günleri sayıyordum, hem heyecanlı hem de sonunda buluşacağımız için gergindim.

Ama şimdi, Jonathan Frost'la öpüşmemize saniyeler kala, kendime Bay Reddit'i; sonunda bulduğum ve daha fazlası olabileceğini umduğum o beklenmedik arkadaşımı beklediğimi hatırlatmak daha zordu.

Güçlü ol, Gabriella, dedi omzumdaki melek fısıltıyla.

Diğer tarafımdaki şeytan devreye girip beni baştan çıkarmadan önce Jonathan'ın kucağından fırlayıp kar taneli elbisemin pullarını düzelttim. "Bir fincan çay ister misin?"

Jonathan da doğruldu ve boğazını temizledi. Yanakları kızarmıştı. "Bir fincan çay mı?"

"Birkaç damla viskiyle. Sanırım bunu hak ettik."

"Ya, yani Bayan Bailey'nin ay sonu hesabı yapması gerektiğinde kullanmak üzere dolapta sakladığı şeyden senin de haberin var."

Güldüm. "Sen gelmeden önce o viski şişesi haftada en az bir kere çayımıza dâhil olurdu."

"Bundan eminim. Öyleyse çay içelim."

Jonathan muhtemelen çay yapımına katkıda bulunmak için ayağa kalktı ama nazikçe omuzlarından tutup onu geri ittim. "Sen otur. Bugünün gerçekleşmesi için çok şey yaptın."

"Sen de yaptın," dedi. "Yardım edebilirim."

"Bir kez olsun benimle tartışma, olur mu, Frost? Sen çok şey yaptın. Şimdi çay yapmama izin ver."

"En azından eşlik edeyim," dedi kalkabilmek için dirseğimden nazikçe tutup beni geri çekerek.

Arka odaya birlikte yürüdükten sonra Jonathan postacı çantasını karıştırıp glukometresini çıkarırken ve mola odasındaki masada parmağını delerek test yaparken ben de mutfakta çayı hazırladım.

Glukometresinde gördüğünden memnun olmuş gibi görünen Jonathan setini toplayıp çantasına kaldırdı. Arkamdan yaklaştı. "Yardım istemediğine emin misin?"

Bu dayanılmaz ölçüde keyifliydi. Sesi alçak ve sakindi, iri vücudu hemen arkamdaydı, çayı koyarken neredeyse kendimi yakacaktım. Ona yaslanmak, başımı omzuna yaslamak, kollarının beni sardığını hissetmek istiyordum. "Ha- Hayır. Her şey kontrolümde."

Bir an tereddüt ediyormuş, karar vermeye çalışıyormuş gibi göründü. Ama bu her neyse, geçti. Jonathan başka bir şey söylemeden şöminenin karşısına döndü, sonra iç çekerek berjere yerleşti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum çaylarımıza özenle viski katarken.

Berjere, tahtında oturan bir kral gibi yayılmıştı. Uzun bacaklarından birini uzatmış, bir kolunu başının arkasına atmıştı. Ateşin ışığı yüzünü, burnunun uzun hattını, yanak çukurlarını aydınlatıyordu. Gözlerimiz buluştu ve başını eğerek beni süzdü. "İyiyim, Gabriella."

Saçlarının koyu renk dalgalarına, serin yeşil gözlerine ve uzun burnuna baktım. Elmacık kemiklerinin keskin hattını ve dolgun dudaklarını inceledim. Bu sert hatlara sahip yakışıklılığına

rağmen, o bana bakarken ve ben ona bakarken ifadesi yumuşuyordu.

Elimde süt ve viski eklediğim iki bardak *darjeeling* çayıyla dikkatle koltuklara dönüp onunkini uzattım. "Çay tabağına bir kesme şekerle fıstık ezmeli kurabiye koydum. Şu anda biraz desteğe ihtiyacın olup olmadığını bilemedim."

"Teşekkür ederim." Bardağı benden aldı, kesme şekeri bıraksa da kurabiyeyi ısırdı.

Karşısına oturup bacaklarımı altıma aldım.

Çayımızı içtik, sessizce kurabiyelerimizi yedik, ateşi izledik. Ta ki ona doğru bakıp Jonathan'ın beni incelediğini fark edene kadar. "Ne oldu?"

Çayını bitirmeden önce bir süre daha bana baktı, sonra fincanı elinden bıraktı. "Sonuçlar belli oldu. Tebrikler, Bayan Di Natale. Sen kazandın," dedi.

Midem kasıldı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden? Gurur duymalısın, Gabriella. Benden daha fazla satış yaptın. Bundan hiç kuşkum yoktu."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Göğsüme bir buz kıracağı saplanmış gibi hissettim.

Çayımı bitirdim, bunun vücuduma yayılan ürpertiyi geçireceğini ummuştum ama viskinin yakan tadını bile hissetmiyordum. "İstifa etmeyeceksin, değil mi?" diye sordum açık açık.

Jonathan ellerini karnında kenetleyerek beni dikkatle inceledi. "Anlaşmamız böyleydi."

"Ya fikrim değiştiyse?" dedim boğazımı tıkayan gözyaşlarının arasından fısıldayarak. "Ya kalmanı istiyorsam?"

Çok hareketsizdi. Çok sessizdi. Sonunda, "Bunu ister miydin?" dedi.

Ona baktım, içim daha da derinden parçalandı. Jonathan'ı yakınımda istemeli miydim? Ona çekilirken, çekişmelerimizi özlerken ve onu tekrar öpebilmeyi dilerken; Bay Reddit'le, daha fazlası olabileceğini umduğum arkadaşımla tanışmak üzereyken?

Sözcükler boğazımda düğümlendi. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne istediğimi bilmiyordum. Parçalanıyormuş gibi hissediyordum.

"Ben–" Sözcükler boğazımda düğümlendi ve sonunda dudaklarımdan döküldü. "Arada kaldım."

"Hangi konuda?" diye sordu Jonathan usulca.

Başımı çevirip ateşe baktım. "Çünkü aramızda olan bu şey her neyse aklımı karıştırıyor. Ve önemsediğim biri var ama... Karmaşık. Şu anda yalnızca arkadaşız. Hep öyleydik."

"Arkadaş," diye tekrarladı yumuşak bir sesle.

"Onunla daha fazlası olabileceğimizi umuyordum, sanırım o da umuyordu ama şimdi–" Gözlerimi kırpıştırarak yaşları bastırdım. "Ne umduğumu veya ne düşündüğümü bilmiyorum. Daha önce hiç görüşmedik. Yalnızca çevrim içi konuştuk. Yani bir yıldan fazla oldu, bu yüzden en azından bazı yönlerini çok iyi tanıdığımı hissediyorum ama bu, birini gerçek hayatta tanımakla aynı şey değil, öyle değil mi?"

Parmak eklemlerini dudaklarında gezdirdi. "Nasıl tanıştınız?"

"Bunu 'sakın gülme' diye uyararak anlatmak zorunda kalmadığım tek kişi sensin, çünkü o bedensel dürtüye sahipmiş gibi görünmüyorsun. Onunla Reddit'teki bir kitap kurdu forumunda tanıştım. O... Mükemmel," dedim kasvetli bir tonla. "En azından sohbetimiz sırasında öyle. Ve o sohbetlerde ben de mükemmelim. Gerçek hayatın gerginlikleri yok, ona güvenmem ve iyi karşılamasını ummam gerekmediği için otistik özelliklerimden neredeyse hiçbiri gündeme gelmedi. Kendime bunun büyülü bir

şey olduğunu, ne kadar iyi anlaştığımızı söyleyip duruyordum ama bu gerçek değil ve bir ekranın arkasına saklandığımı, tam olarak olduğum gibi tanınmaktan ve sevilmekten kaçtığımı biliyorum. Bu yüzden kendime cesur olacağımı söyledim. Ve şimdi onunla buluşma planı yaptık."

"Ne zaman?" diye sordu Jonathan gece karda yapılan bir yürüyüş kadar yumuşak ve karanlık bir sesle.

"Noel tatili için dükkân kapalıyken. Üç gün sonra."

Ağzının üstündeki eli yumruk oldu. "Onunla nerede buluşacaksın?"

Ona bir bakış attım. "Korumalık yapmayı aklından bile geçirme. Zaten gelmek için ısrar eden June'u sakinleştirmek zorunda kaldım. Uzaktan, çaktırmadan gözlem yapmaya razı ettim. Çok fazla *Criminal Minds* izliyor–"

"Gabriella," dedi aynı soruyu gözlerini gözlerime sabitleyerek tekrarlarken. "Nerede buluşacaksınız?"

"Seradaki Kış Harikalar Diyarı sergisinde."

Jonathan'ın yumruk hâlindeki eli kucağına düştü, bakışları bana kenetlendi. "Senin hoşuna gidecek bir şeye benziyor."

"Öyle," diye itiraf ettim. Bakışlarında öyle bir yoğunluk vardı ki koltuğumda huzursuzca kıpırdanmaya başladım. "Peki ya–" İçimi tırmalayan kıskançlık kükremesine karşı koydum. "Ya senin? Biri var mı?"

"Bir... Arkadaş," dedi sonunda. "Aslında internette tanıştığım biri. Bir tür mektup arkadaşı."

Gülümsedim. "Gerçekten mi? Şahsen tanıştınız mı?"

"Hayır." Bakışlarını kaçırıp ateşe baktı. "Henüz değil."

Yavaşça dizini dürttüm. "Neden? Bay Frost, çevrim içi sohbet odalarının güvenilir duvarı ardında hakkındaki neleri gizliyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Bakalım. Sıcak veya eğlenceli olmayan bir ilk izlenim. Özellikle Noel'de karamsar ruh hâlleri. 'Diyabet hastasıyım' sohbetinden kaçınmak."

"Lütfen. Grinch maskesi takıyor olsan da aslında altından bir kalbin var. Ve iş birliğine yanaşmayan pankreasına gelince, kız buna bozulursa–" Peş peşe yumruk atıyormuş gibi yaptım. "İcabına bakarım."

Beni gördüğünden emin değildim. Ateşe bakarken düşüncelere dalmıştı. "Peki," dedi usulca. "Ya tanıştığınızda o adam hayal ettiğin gibi çıkmazsa? Ya hoşuna gitmeyecek biriyse?"

"Bilmiyorum. Keşke aylar önce buluşsaydım, o zaman böyle bir sorun olmazdı. Keşke unutmaya ve atlatmaya çalışmak zorunda kalacağımız bu kusursuz uyum beklentisi olmasaydı."

"Yani *keşke* kötü gerçekleri bilseydim diye düşünüyorsun." Bakışları bana doğru kaydı. "Sevilmesi zor taraflarını."

"Sen? Sen de o kıza karşı böyle hissetmiyor musun?"

Gözleri benimkileri süzdü. "Evet. Fazlasıyla."

"O zaman cesur ol," dedim ona karşı hissettiğim mantıksız sahiplenme duygusuyla mücadele ederken parçalanmış bir hâlde aramızdaki mesafeyi kapayıp elini sıkarak. "Bana onunla buluşacağına söz ver. Seninle tanıştığında gerçek seni, *tamamını*, Jonathan Frost'u görecek kadar şanslı olacak."

Bana baktı, elini çevirip benimkini sıkmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Sence bundan hoşlanacak mı?"

"Jonathan. Sen aksi ve huysuzsun ama aynı zamanda tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Kendini buraya adadın. Bailey için her şeyi yaparsın. Son on bir gündür benim için iyi bir arkadaş ve olağanüstü bir ortak yönetici oldun. Yeğenini çok seviyorsun, ikinizi birlikte görmek yumurtalıklarımı harekete geçirdi–"

"*Ne* yaptı?"

"Şşt, şiirsel konuşuyorum. Bırak da sana moral konuşması yapayım. Sen havalı bir dayı ve kardeşsin. Kar yağdığı için buradan çıkmadan önce ablanın arabasını temizledin, seni gördüm. Zekisin, tanıdığım herkesten daha sarkastik bir mizah anlayışın var ve seks rüyalarımda olduğun gibiysen harika bir sevgilisin– Aman TANRIM, ben ne dedim!"

Ellerimi ağzıma bastırdım.

Jonathan'ın gözleri kocaman oldu. "Az önce ne dedin?"

"Hiçbir şey." Yanaklarım bir kızarıklıkla ısındı. Onun yanakları da kızarmıştı. "Gitsem iyi olacak."

Ayağa kalktım, gazlı şömineyi kapayıp arka odaya kaçtım ve eve doğru yürüyüşüme hazırlanmak için kendimi sarmalamaya başladım. Paylaştığımız bu kırılgan, güzel şeyi parçalayacak başka bir şey söylemeden veya yapmadan önce buradan çıkmalıydım.

Yani, arkadaşlığı...

Ama sonra onu arkamda hissettim, sıcak ve yakındı. Baştan çıkarıcı derecede yakındı. "Gabriella–"

"Söylemek istediğim şey," dedim dükkânın yarı karanlığında ondan uzağa doğru fısıldayarak. Gözlerimi yumdum ve derin, sakinleştirici bir soluk aldım. "Sana layık biriyse, seni tam olarak tanımaktan *hoşlanmayacaktır*, Jonathan." Elimdeki montuyla arkamı dönüp montu nazikçe kollarına bıraktım. "Sana bayılacaktır."

Jonathan montunu yavaşça giydi. Ben de benimkini giydim. Eldivenimi takana kadar önümü iliklemediğimi fark etmedim.

"Kahretsin," diye söylendim.

Eldivenimi çıkarmaya yeltenince Jonathan ellerimi itti ve bana yaklaşarak düğmeleri teker teker ustaca iliklediği. Her zamankinden daha ciddi görünüyordu, gözleri işindeydi ve ben

de onu boğazımda bir düğümle izliyordum. Kış ormanının kokusunu içime çektim, görüntüsünü hafızama kazıdım. "Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Bir düğmeyle boğuştu. "Yakında. Dükkânda halledilmesi gereken çok şey var."

"Tamam," dedim fısıldayarak.

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Beni özleyecek misin, Di Natale?"

"Apseli bir dişi özlediğim kadar."

Dudakları biraz daha kıvrıldı. Gülümsemeye en yakın hâli buydu. "İyi."

Sonra karlı sokağa adım attık. Jonathan dudağını büzüp konsantre olarak dükkânı kilitledi. "Seni evine bırakacağım," dedi.

"Jonathan, buna gerek yok."

"Geç oldu ve tek başına yürümen güvenli değil." Bana döndü, sonra kulaklıklarımı boynumda durdukları yerden nazikçe kaldırıp kulağıma yerleştirdi. "Konuşmamıza gerek yok," dedi boğuklaşan sesiyle. "Yalnızca..." Karlara baktı, sonra yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı.

"Olsun," diye tamamladım onun yerine.

Bana baktı, gözleri sıcaktı. "Evet."

Tam olarak öyle yaptık, karla kaplı kaldırımda uzun, sessiz adımlarla yürüdük. Dirseklerimiz çarpıştı, gözlerimiz birbirlerinin yolunda dans etti. Kendi kendime mırıldanıyordum. Jonathan sessizdi, karşıya bakıyordu, savaşa giden bir asker gibiydi. Çok ciddi görünüyordu, aklını kurcalayan şeyi merak ettim. Ama sormadım. Çünkü bilmek istememeliydim. Onu dairemin içine çekip ısıtmayı ve içini dökmesini istememeliydim.

Binanın önünde durunca dönüp Jonathan'a baktım. "Refakatiniz için teşekkür ederim, nazik beyefendi."

Bana sert bir bakış attı. "Tek başına yürümen doğru değil, özellikle de o kulaklıklar takılıyken, anlıyor musun?"

Omzumu silktim. "Hayatı heyecanlı kılıyor."

"Heyecanlı." Burnunun üstünü ovuşturdu. "Tanrım, Gabriella."

Dikkatle yaklaşıp ona gülümsedim, yağan karı ve gözyaşı tehdidini gözümü kırpıştırarak bastırdım. "Mutlu Noeller, Jonathan."

Şaşırtıcı bir sevinç ve buruk bir şaşkınlıkla Jonathan bana sarılarak yanağını başımın tepesine yasladı. Uzun ve yavaş bir soluk verdi. "Mutlu Noeller, Gabriella."

Birbirimizden ayrılıp aramıza o gerekli mesafeyi koyduk. "Çevrim içi arkadaşınla buluşacağına söz ver, tamam mı?" dedim.

Başıyla onayladı. "Söz. Peki ya sen?"

"Evet." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Umarım tam istediğin gibi biridir."

Jonathan bana baktı, gözlerimi inceliyordu. "Öyle olduğunu zaten biliyorum."

Gözlerimi devirdim. "Çok küstahsın. Ama anonim çevrim içi mektup arkadaşlarımızla buluşacak olan bazılarımız titriyoruz."

"Asıl titremesi gereken kişi senin Bay Reddit'in. Sana layık olmak için kanıtlaması gereken çok şey var."

Yanaklarım bir kızarıklıkla ısındı. "Onun, *benim* hakkımdaki fikirlerinden söz ediyordum. Gerginim. En çirkin Noel kazağımla gidip ateşle vaftiz olmayı düşünüyorum. Kazak müzik bile çalıyor. Onu kaldırabilirse her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Jonathan'ın yüzünde öyle yıkıcı bir gülümseme belirdi ki ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Gülümsemesi genişledi,

yanaklarında iki belirgin gamze ortaya çıktı, gözlerinin kenarı çekici bir şekilde kırıştı. Yüksek sesle ve içtenlikle gülerken âdemelması oynuyordu. Sonra beni tekrar kollarına aldı, saçlarıma bir şeyler fısıldarken bana sıkıca sarıldı.

"Hey!" diye ciyakladım. "Beni boğmayı kes! Sonunda gülümsedin ve bunu kaçırıyorum!"

Geri çekilip sertçe soluk verdi. Gülümsemesi gitmiş, yerini hassas ve sert bir ifadeye bırakmıştı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Ama yanıt vermedi. Binanın kapısını açıp beni içeri itti. Sonra eldivenli elini kapının camına dayadı. Ben de elimi koydum.

Bir an sonra geri çekildi, döndü ve karlı gecede kayboldu.

"Ne tuhaf, sevimli bir adam."

Görüşüm bulanıklaştı, yanağımdan tek bir damla gözyaşı aktı ama merdivenden çıkarken kendi kendime gülümsüyordum.

On Üçüncü Bölüm

You and Me at Christmas

▲ Why Don't We

Belki de biriken yorgunluğun etkisiydi ama haftalardır ilk kez uykum ağır ve rüyasızdı. Noel arifesi sabahı dinlenmiş olarak uyandım ve bayramı kutlamak için ailemin yanına gitmeden önce Eli ve June'la hızlı bir *brunch* yaptık. Kahkaha, güzel yemekler ve müzik sevdiğim mutlu kaoslardan olsa da aynı zamanda kulaklık takmamı gerektiriyordu.

O gece de rüya görmemiştim ve mükemmel beyaz bir Noel tablosuna uyandım.

Gökyüzünden karlar dökülürken ve ailemle birlikte ağacın yanında hediyeleri açarken Bing o ünlü ve duruma çok uyan şarkıyı söylüyordu. Sonraki şarkı başladığında kalbim buruldu.

Little Jack Frost, get lost, get lost.

Jonathan'ı aklımdan atmam için çok çabalamam gerekiyordu, çünkü yarın Bay Reddit'le tanışacaktım. Ama o gece, uzun kutlama gününün ardından yatağıma serilip dairemin rahatlığını ve sokulgan Gingerbread'imin tadını çıkardıktan sonra son iki geceki kadar şanslı değildim.

Bu kez rüyalarım farklıydı. Bana sıkıca sarılan, beni seven, beni dolduran eller ve beden, ilk seferimizmiş ve aramızda keşfedilecek bir dünya varmış gibi daha nazik ve daha özenliydi. Jonathan değildi... Yine de zihnimin derinliklerinde bir his bu kişinin o olduğunu söylüyordu. Kopmaya başladığım rüya, Jonathan'la apartmanımın önündeki büyük indirim gününden sonraki vedalaşmamıza dönüştü. Jonathan bana bakıyordu, bakışlarında güçlü ve ateşli bir şey vardı ve bana o akşam söylediği şeyi söylüyordu.

"Asıl titremesi gereken kişi senin Bay Reddit'in. Sana layık olmak için kanıtlaması gereken çok şey var."

Bay Reddit... Bir düşünce beynimi kurcaladı, düşüncelerime saplanıp beni rüyadan uzağa, uyanıklığın yüzeyine doğru itti.

Bay Reddit...

Ona bu ismi hiç söylememiştim. Yalnızca Bay Reddit'in kendisine söylemiştim.

Hafızayla rüyaların karıştığı dalgaların arasında çırpındım, boğularak ve tek kelime etmeden Jonathan'a uzandım.

Gitme, demek istedim ona. *Seni yeni bulmuşken gitme!*

Vedalaşırken yaptığı gibi gece yarısı karanlığında çözünüp gitmesinden çok korktum. Ama bunun yerine Jonathan beni sıkıca tutup yüzeye çıkardı, bana sarıldı, dudaklarını dudaklarıma örttü, beni sözcüklerle ve umutla doldurdu. *Benim,* dedi fısıldayarak. *Her zaman bendim.*

Yatakta birden doğrulurken çığlık attım. Kalbim hızla çarpıyordu.

İnanamıyordum. Yine de inanabildiğim tek şey buydu.

Bu kadar olası olmayan bir şeyin gerçek olabileceğini idrak etmek zordu ama Jonathan'ın yanında "Bay Reddit" adını hiç kullanmadığımı *biliyordum*. O olmalıydı. Başka açıklaması yoktu.

Etrafta telaşla koşuşturup Bailey'yi kapadığımız geceki konuşmamızı, sorduğu soruları, tereddüdünü ve şefkatini, ifadesindeki tedirginliği tekrar tekrar düşünürken aklımdaki şeyden giderek daha da emin oldum. Oydu. Jonathan, benim Bay Reddit'imdi.

Delirmiş gibi polar astarlı taytımla en çirkin tüylü, şeker kamışı çizgili çoraplarımı giyerken çirkin Noel kazağımı hiçbir yerde bulamayınca bocaladım.

Kazağı en son ne zaman gördüğümü anımsamam biraz zaman aldı ama sonra hatırladım. Bailey'de bırakmıştım. Duyusal rahatlıklarım her gün değişebiliyordu, bu yüzden giydiklerimin birden beni rahatsız etme olasılığına karşı dükkânda her zaman yedek giysi bulundururdum. Son iş günümde o iğrenç kazağı ve şimdi giydiğime benzeyen polar astarlı bir tayt götürmüş, sonra eve getirmeyi unutmuştum.

Başka bir şey giyebilirdim. Ama sonra Jonathan'ın soluk kesen gülümsemesini, çirkin Noel kazağımı giymeye söz verdiğimdeki o içten, güçlü kahkahasını hatırladım.

Kazağın altına giyeceğim uzun kollu pamuklu tişörtü üzerime geçirirken, dişlerimi fırçalarken ve dağınık saçlarımı düzeltirken, sonra koşarak evden çıkarken kalbim hopluyor, peş peşe artistik patinajlar yapıyordu. Aklıma binlerce soru üşüşmüştü. Ne zamandır biliyordu? Ne zaman anlamıştı? Ve neden bana söylememişti?

Kulaklığım dünyayı huzurlu bir sessizliğe boğup kar tenimi bir lütuf ve vaat gibi öperken yanıtları almak için sabırsızlanarak, onu görmek için sabırsızlanarak, karda kayarak ve kürenmiş kar birikintilerinin etrafından hızla geçerek koştum.

Ona çevrim içi arkadaşının tam istediği gibi biri olmasını umduğumu söylediğimde verdiği cevap kafamda yankılanıyordu.

Öyle olduğunu zaten biliyorum.

Kalbim resmen uçuyordu, kanatlarım vardı. Bailey'nin sokağına girdiğimde ayaklarım neredeyse yere değmiyordu, sonra kendimi dükkâna attım. İçerisi sessizdi, sevdiğim boş sessizlik kulaklıklarımla buluştu. Gün ışığı içeri süzülüyordu, ışıklar yanmıyordu. Kitap ve ahşap cilası kokusu burnumu gıdıkladı.

Hızla arka tarafa doğru yürüdüm ve giysi askımdan sarkan bez çantayı gördüm. Çantayı kaldırıp açtım, çirkin Noel kazağımı çıkardım, sonra onu üzerime geçirdim. Bu sırada kulaklığım düştü ve kulaklarıma bir ses doldu.

"Neden ona söylemedin?" Bayan Bailey'nin sesi muhasebe odasından geliyordu.

Dondum. Soluğum olması gerekenden bin kat daha yüksek geliyordu.

"Nedenini biliyorsun." Midem kasıldı. Bu Jonathan'dı. "Bunun için benden nefret edecek."

Kanım kulaklarımda uğulduyordu. Soluk almaya çalıştım, söylediklerini anlamaya çalıştım.

"Belki başta," dedi Bayan Bailey usulca. "Ama bunun kitabevini kurtarmanın tek yolu olduğunu görünce anlayacaktır."

Altımdaki zemin çöküyormuş gibi hissettim. Gözümde canlanan sahneyle yıkılmamak için bir şeye tutundum: Bayan Bailey yeni yıldan sonra tekrar açıldığımızda beni kibarca ofisine

çağırıyor, elimi tutuyor, burası için yaptığım her şey için bana teşekkür ediyor, üzgün olduğunu ama öncelikle işi ve Jonathan'ın buraya kattıklarını düşünmesi gerektiğini söylüyordu.

Jonathan'ın sözleri yüreğime işlemişti. *Bunun için benden nefret edecek.*

Bir an önce kaçma isteğiyle olabildiğince sessizce dükkânın içinden geçtim ve dışarı çıktım. Sonra koşmaya başladım, kaldırımda hızla ilerledim, buzda ve karda kayıyordum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu–

Bir arabanın korna sesi beni yaya geçidinde daha fazla koşamadan tam zamanında durdurdu.

İşte o zaman gürültü önleyen kulaklığımın dükkânda kaldığını fark ettim.

Sendeleyerek kaldırıma dönerken aralık ayında haftada altı gün naneli sıcak çikolatamı aldığım, Trey'in beni sıkıştırdığı ve Jonathan'ın koşarak gelmesiyle her şeyin değiştiği yerden çok da uzak olmayan kahve dükkânının vitrinine doğru yığıldım. Soluk almak için çırpınarak gökyüzüne baktım, minik kar taneleri aşağı doğru süzülüyordu.

"Ne yapacağım?" diye fısıldadım. Gözlerimi kapayıp serin rüzgârın tenimi öpmesine izin verdim. Kalbimin yavaş ve istikrarlı bir şekilde atmasına izin verdim.

Sonra zihnim, yeni yağan karın pürüzsüz güzelliği gibi berraklaştı. Ben... Gülünç davranıyordum. Güvenimi hak ettiklerini ve bana ihanet etmeyeceklerini defalarca kanıtlayan iki kişinin arasındaki bir sohbetin ortasına dalmıştım. Ne maksatla böyle kaçıp gitmiştim? Baileyler ve Jonathan'la güvendeydim. Bir nedeni olmalıydı. Bir açıklaması–

"Gabby!" Jonathan'ın sesi sokağın ilerisinden duyuldu.

Ve tıpkı o sabah olduğu gibi bana doğru koşuyordu. Yine koşuyor, karları aşıyor ve kaldırımda gezinen çiftlerden kaçınıyordu. Onu bana doğru koşarken, rüzgâr koyu renk saçlarını savururken, o kış yeşili gözlerinde ateş yanarken izledim.

Sonra ayaklarımın dibinde durup bana yoğun bir ifadeyle baktı, elinde kulaklıklarım vardı. "Bunu gördüm," dedi. "Ve oraya geldiğini anladım, ne duyduğunu bilmiyorum, Gabby ama yemin ederim ben senin tarafındayım–"

"Biliyorum." Yaklaşıp elini tuttum. "Biliyorum."

Gözleri benimkileri süzdü. "Biliyor musun?"

Hafifçe gülümsedim, kulaklığımı alıp boynuma taktım. "Evet. Ve ben de senin tarafındayım. Ne konuda konuştuğunuzu bilmiyorum. Yalnızca bana söylemekten korktuğunu biliyorum."

"Ben..." Ellerini omzuma koydu. "Birçok kez denedim ama benden nefret etmenden çok korktum."

"O kısmı duydum. Ama ben sana güveniyorum, Jonathan."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Kaşlarını çattı. "Bu kadar mı?"

Başımla onaylayıp yaşları gözlerimi kırpıştırarak bastırdım. "Evet. Yani, senden nefret edeceğimden emin olduğun ama orayı kurtarmak için alınacak acımasız kapitalist önlemlerle ilgili daha çok şey duymak isterim ama sana güveniyorum."

Çenesi seğirdi, gücünü topluyormuş gibiydi. "Bu... Kitabevinin çevrim içi versiyonu. Basılı kitaplar, sesli kitaplar, e-kitaplar. Aşk romanı okurları bizim asıl hedefimiz, bir numaralı hedef müşterilerimiz. Web sitesine onlar trafik çekecek, geleneksel bir dükkân olması şart değil ve bundan nefret ettiğini biliyorum. Gabby, eskiden olduğu gibi insanlarla dolu bir yer

olmasını istediğini biliyorum ama ya bu tür bir kitabevi olacak ya da hiç olmayacaktı." Gözleri benimkileri süzdü. "Senin işinin güvende olmasını, Bailey'nin yıllarca açık kalmasını isterdim. İdeal olmadığını biliyorum ama tek yol bu–"

"Jonathan," dedim fısıldayarak.

Bana kocaman açılmış gözlerle soluk soluğa baktı. Biraz korkmuş görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim elimi yüzüne götürüp eldivenli baş parmağımla yanağını hafifçe okşayarak. "Bunu açıkladığın için. Yaptığın her şey için. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlatamam ve çok daha fazlasını duymak istiyorum ama mesele şu ki..."

Jonathan'a baktım ve ikiye bölünen kalbim o iki erkekte; baş düşmanım ve arkadaşım, sert gerçekliğim ve en tatlı kaçışımda hayran olduğum ve sevdiğim her şey; tek bir soluk kesici, kusursuzca kusurlu gerçeklikle iyileşti.

Oydu.

"Aslında bir randevum var," dedim yanağını okşamaya devam ederken fısıldayarak. "Ve onu bekletmek istemem."

Bana çok dikkatli baktı, ifademi inceliyordu. "Ne tesadüf, benim de."

Gözlerime dolan yaşlar beni taşmakla tehdit ediyordu. "Bana nerede olduğunu söyle."

Bana daha da sokuldu. "Seradaki Kış Harikalar Diyarı'nda," dedi usulca. "Tam 10.00'da. Hayallerimdeki MargaretCATwood'la tanışacağım. Ve tek umudum–"

Kendimi ona doğru ittim, dudaklarımı onunkilere bastırdım; sıcak, sert ve çılgınca. Derin, sert iniltisi ayak parmaklarımın kıvrılmasına, kıvılcımların tenimde dans etmesine neden oldu. Jonathan'ın dudakları benim için aralandı, dili benimkini

buldu. Bu öpüşmede açlık, bekleyiş, özlem ve rahatlama vardı. Ateşli ve hararetliydi, dünyanın sonu geliyormuş gibi birbirimize sarıldık ve soluksuz kalarak canımız pahasına birbirimize tutunduk.

"Gabriella." Elleri sırtımdan aşağı kayıp kalçamı kavradı, beni kendine bastırdı.

"Jonathan," dedim ona sıkıca tutunup gözyaşlarımın arasından fısıldayarak. "Sensin."

Başıyla onayladı, elleri sırtımda dolaşıyordu. "Hayal kırıklığına uğramadın mı?"

"Hayal kırıklığı mı?" Gözyaşları içinde güldüm ve dudağının kenarını, çenesini öptüm. Sonra boğazının çukuruna burnumu dayayarak kokusunu içime çektim ve kalçasının bana doğru yaslanmasına neden oldum. "Sence hayal kırıklığına uğramış gibi miyim?"

"Hayır," dedi sertçe. Elini saçlarımın arasına daldırıp başımı okşadı, diğer eli belimden yukarı uzanıyordu. Beni yoğun bir sıcaklıkla tekrar öptü. "Hayır, değilsin."

"*Rahatladım.*" Ellerim arka ceplerini buldu ve kumaşın üstünden yuvarlak, sert poposunu sıktım. "Heyecanlıyım. Çok mutluyum. Kalbim parçalanıyordu. İkinizi de istiyordum ve artık seçim yapmak zorunda değilim çünkü ikisi de... Sensin."

Öpüşmemizin arasından gülümsedi. "Kapitalist hilelerime ve çevrim içi kitapçıya rağmen mi?"

Başımla onaylayıp yüzümü boynuna gömdüm, odun dumanının ve kış ormanının kokusunu içime çektim. "*Özellikle* kapitalist hilelerin ve çevrim içi kitapçıya rağmen. Sen Bailey'yi kurtardın."

"Senin için."

"Benim için."

Bana sokulurken gülümsemesinin derinleştiğini hissettim, sonra boynumdan köprücük kemiğime kadar öptü. "Orada çalışmam," dedi, "eğer istemiyorsan. Hepsi senin olabilir–"

"Ne?" Üzerime bir kova buzlu su dökülmüş gibi oldu. Ellerimi ceplerinden çıkarıp başımı kaldırdım. Burunlarımız birbirine değdi ama bu sefer öpüşme yoktu yalnızca kaş çatma vardı. "Seni yeni buldum ve hemen beni terk mi edeceksin?"

Beni tekrar kollarına çekip ellerimi arka cebine geri koyarken Jonathan'ın gülümsemesi tatlı ve nazikti. "Ben her zaman yanındaydım, Gabriella. Ve kalmayı çok isterim ama seni mutlu etmeyecekse..."

Jonathan'ın elleri belimde rahatlatıcı daireler çizerek inip sonra şefkatle popoma dokunurken kollarının arasında eridim. "Beni inanılmaz mutlu eder," dedim ona. "Biz mükemmel bir takımız, sen ve ben." Gözlerimiz birbirinde gezindi. Bir elimi cebinden çıkarıp yüzüne düşen koyu renk tutamı düzelttim. "*Sen* ne zaman anladın?" diye sordum.

Yüzünü elime doğru yaslarken gözleri kapandı. "Baileylerle yaptığımız toplantıdan sonraki kavgamızda. Aşk romanını elime aldığım ve Jane Austen'la ilgili o yanlış bulduğun şeyi söylediğinde. Neredeyse kelimesi kelimesine benim söylediğim şeydi, sohbetimizde konuştuğumuz gibi. Bir an aklımı kaçırdığımı, hayal gördüğümü sandım ama sonra en sevdiğin aşk romanlarını sordum ve gösterdiğin kitaplar MCAT'in bana saydıklarıydı. Sonra eve gittim ve daha fazla ipucu elde etmek için Telegram'da seninle işin hakkında konuşmaya çalıştım. Seni mutsuz eden ve Noel'den nefret eden bir iş arkadaşın olduğunu söylediğinde sen olduğunu *anlamıştım*. En azından olabildiğince emindim."

"Bu yüzden," dedim fısıldayarak. "Öpüştüğümüzde *Bunu yapmamalıyım, henüz,* dedin."

İç çekerek gözlerini açtı. "İkimiz de öğrenene kadar, her şey ortaya çıkana kadar beklemek istedim. Yalnızca sen çok mükemmeldin, orada durup dilinle kar tanelerini yakalıyordun, gülümsemen seni aydınlatıyordu ve arada kalmış olsan bile beni istediğini biliyordum. Arabamda seninle otuz dakika geçirmiş, boğuk sesini dinlemiş, küçük poponu koltukta oynatmanı ve parmaklarını bacaklarında gezdirmeni ve dudaklarıma bakmanı izlemiştim ve– Tanrım, Gabby, kendimi tutamadım. Sen tam yanımda dururken yapamadım."

"Ve öpüştüğümüzde?" Dillerimizin ve ağızlarımızın sıcak, ıslak kayganlığını, ellerinin paltomun içine gömülüşünü ve bacaklarımızı birbirine nasıl dayadığını hatırlayınca dudağımı ısırdım.

Bir an sessiz kaldı, bana baktı, sımsıkı sarıldı; bıraktığı anda kaybolmamdan korkuyormuş gibi beni kollarında tutuyordu. "İşte o zaman dua ettim, çünkü seni öpmek çöldeki suydu, ufukta parlayan güneş ışığıydı ve kendimi sana kaptırmıştım, geri dönüşü yoktu. Ben dua eden biri değilim, Gabriella ama bunun korkunç bir şaka olmaması için çok dua ettim. Onun ben olduğumu anladığında sevinmen için, bana hayatına tökezleyerek girme armağanını veren kozmik güç neyse beni hep oraya ait olmaktan alıkoyacak kadar zalim olmaması için."

"Jonathan." Geri çekilip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Benim Bay Reddit'im. Benim huysuz Varyemez Grinch Amcam. Sendin. Öyle olmak zorundaydı."

"*Sen* nereden anladın?" diye sordu usulca.

Yüzümü acıtacak kadar gülümsedim. "Ağzından kaçırdın. Dükkânı kapadığımız gece Bay Reddit'ten söz ettin."

Gözleri kocaman açıldı. "Kahretsin. Öyle mi yaptım?"

Başımla onayladım. "Dün geceye kadar fark etmemiştim, yani bu sabahın erken saatlerine kadar. Rüyama kadar."

Gülümsemesi yavaş ve tembeldi ama o kadar kibirli bir şekilde şehvetliydi ki, bu ifadeyi yüzünden öperek silmek istedim. "Rüyalarında beni görüyorsun, değil mi, Di Natale?"

Onu şakacı bir tavırla ittim. "Kapattığımız gece bunu itiraf etmiştim zaten." Gözlerini süzerken alaycılığımız kaybolmuştu. "Neden şüphelendiğin anda bana *söylemedin*?"

Parmağı yanağımdan aşağı kaydı, kaşları çatıktı. Çok ciddiydi. "Başta sersemlediğim için. Kafamda çözmek için zamana ihtiyacım vardı. Ve benden nefret ettiğin için, Gabriella. Özellikle de bunun işe yaramasını ne kadar çok istediğimi fark edince daha az kötü özelliklerimi görmen için zamana ihtiyacın olduğunu fark ettim..." Yavaşça bir nefes verdi. "Ve çevrim içi kitabevi düzenlemesini tamamlamak için zamana ihtiyacım vardı, sonra sana anlatacak cesareti toplamam gerekiyordu. Sana dükkân da dâhil her şeyi anlatmadan önce kim olduğumu, kim *olduğumuzu* ortaya çıkarma fikri doğru gelmedi."

"Senin olmana çok sevindim," dedim kollarımı sıkıca boynuna dolayıp fısıldayarak. "Senin olmanı çok istiyordum."

Beni kendine çekti ve dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirdi. "Kendine bir bak."

İğrenç titrek ışıklarıyla çirkin Noel kazağımı inceledim, yalnızca şarkı söylemesini sağlayacak gizli düğmeyi çevirmemi bekliyordu. "Acımasızca, değil mi?"

"Güzel," dedi fısıldayarak. Elleri belimi okşadı, beni kendine çekti. "En güzeli. Burası." Eğilip şakağımı öptü. "Burası." Kalbimin üstünü. "Ve burası." Sonra dudakları dudaklarıma değdi.

Beni kollarıyla daha sıkı sararken dudaklarım aralandı. Bu öpücük sakin ve nazikti ama uzun süre öyle kalmadı. Daha ne olduğunu anlamadan Jonathan beni geriye doğru yürüttü ve bir duvara çarptık. Montunu yırtar gibi çıkarmaya başladım, benimkini de çekiştiriyordum.

"Bekle," dedi. Elimi sert uyluğunda yukarı kaydırıp onun da benim kadar acı çektiğine dair açık bir kanıtla karşılaştığımda, bu söylemek istediği son şeymiş gibi gelmişti. "Yavaşla. Gabriella." Tanrım, o kalın ve buyurgan ses. Tam da benim pis aristokrat, çarşaf buruşturan, saatlerce süren sevişme fantezilerimdeki gibi. Beni çılgına çeviriyordu.

"Seni istiyorum," dedim ona.

"Tanrım, Gabby." Beni daha da yakınına çekti ve elleri popomdan uyluklarıma doğru kaydı, beni kaldırıp bacaklarımı beline doladı. "Ben de seni istiyorum."

"Peki... O randevu?" dedim ona. "Başka bir yere alsak nasıl olur? Yatak olan bir yere. Ve bizden lanet bir şey isteyecek kimsenin olmadığı bir yere. Günlerce."

"Benim evim," dedi. "Ev arkadaşı yok. Rahatsız edecek bir şey yok."

Onu sertçe öptüm, sonra yavaşça bacaklarımı belinden ayırdım. "Senin evin." Bir adım geri çekildim.

"Hey." Kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun? Randevumuz var."

"Yalnızca... Çabucak evime uğramam gerekiyor? On beş dakika?"

"On beş dakika!" diye bağırdı sanki on beş yıl demişim gibi.

"Yalnızca birkaç temel ihtiyaç almak için. İpucu: İç çamaşırı almayacağım."

Gözleri koyulaştı. Bana doğru yürümeye başladı. "Seni arabayla götürürüm. Daha çabuk olur."

Yüzümde utangaç bir gülümseme belirdi. "On beş dakika dedim, Frost ve ciddiyim."

Eğilip beni omzuna atarak nazikçe popoma vurduğunda kahkahalarla güldüm. "Tamam. Yalnızca kaybettiğin zamanı telafi etmeye hazır ol."

"Aman Tanrım." Çıkan sese bakılırsa June göz kalemini düşürmüştü. "*Varyemez Amca,* Bay Reddit miymiş? Jonathan Frost muymuş?"

"Bu tam kitap kurgusu gibi," dedim dünyanın en kaotik pijama partisine hazırlanırken. Kendi yastığım. Tüylü çoraplar. Sıfır iç çamaşırı. Bir sürü kazak. Aşk romanları. Naneli kurabiyeler. "Yine de bu benim gerçeğim. Kendimi çimdiklemekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Birbirinizi duvardan duvara vuracaksınız, değil mi?"

"Günlerce." Yatağımdaki Gingerbread'in yanına çöküp ona bir avuç dolusu ödül maması verdim. "Beni çok özleme," dedim. "Ve endişelenme, yakında Jonathan'ı da getiririm, böylece onunla tanışmış olursun."

Gingerbread susturucusu olmayan bir motor gibi mırlıyordu, sebebi muhtemelen ona normalden üç kat fazla ödül maması vermem olsa da ben, arazi aracında sabırsızlıkla bekleyen adamla tanışmanın heyecanından dolayı mırladığına inanmayı seçtim.

"Gabby?" June'un sesi yatak odalarımızı birbirine bağlayan ortak banyomuzdan geliyordu.

"Evet?"

"Böyle bir şeyin olma olasılığı nedir? Bunu kafanda oturtabildin mi?"

Caddeye bakan pencereye ve aşağıdaki Jonathan'ın arabasına bakarak onu hayal ettim. Siyah saçlarını, sert yüz hatlarını, kış yeşili gözlerini, yalnızca bana özel olan o yumuşak, sıcak gülümsemesini hayal ettim.

"Korkunç derecede düşük," dedim ona. "Dünyanın en şanslı insanıyım."

Yataktan yavaşça kalkıp çantamı omzuma attım. Sanki yine Noel sabahıymış gibi hissediyordum.

June bakışlarımı aynadan yakaladı; sersemlemiş gülümsememe, gözlerimde dans eden kalplere baktı. "Vay canına," dedi. "Sen uçmuşsun."

Daha da çok gülümsedim. "Evet."

"Eh, sana layık olsa iyi olur," diye mırıldandı göz kalemine dönerek.

"Yeterince kâr getirecek bir çevrim içi mağaza kurduğunu ve Bailey'nin sonsuza kadar güvende olacağını ve bütün bunları benim için yaptığını düşünürsek–"

"*Kahretsin.*" Siyah göz kaleminden akan bir çizgi şakağına bulaşmıştı. June kalemi elinden fırlatıp bana döndü, gözlerinde yaşlar vardı. "Bu kadar acıklı şey yeter artık. Kedi gözü makyajımı mahvettiniz. Neden makyajımı mahveden duygusal saçmalıklarla bana işkence ediyorsun?"

"Çünkü desteğini istiyorum. Seninle Eli'ın desteğini."

Alayla güldü, gözlerini sildi. "Eli'ın buna bayılacağını biliyoruz."

"Doğru. Şimdiden Luke'la birlikte çifte düğünümüzü planlıyordur. O çok mutlu. Senin de öyle olmanı istiyorum, June."

Aramızdaki küçük mesafeyi kapatarak bana sıkıca sarıldı, şakağımdan öperken sesi boğuktu. "Mutlu bir sonu hak eden biri varsa, o da sensin." Banyodan hızla çıkarken popoma şaplak attı. "Hadi, git de yaramazlık yap!"

On Dördüncü Bölüm

Under the Christmas Lights

▲ Gwen Stefani

Binanın merdiveninden kalbim resmen ışıldayarak indim, kapıdan dışarı fırlayıp kendimi Jonathan'ın kollarına attım.

Yanaklarıma, burnuma ve dudaklarıma öpücükler kondururken sıcak ve içten bir şekilde gülüyordu. "Seni özledim," dedi. "Hayatımın en kötü on beş dakikasıydı."

"On beş gün gibi geldi." Ona gülümseyerek kar yığınının üzerinden adımladım ve arazi aracındaki koltuğuma oturabilmem için uzattığı elini tuttum.

Jonathan arabayı kullanırken didişip durduk. Yolda yalnızca biraz kar olmasına rağmen hız limitine uymasından şikâyet

ediyordum, şimdiden soyunmuş hâlde onun evinde olmak istiyordum. Bana kendisinin de çoktan çıplak hâlde evinde olmaya fazlasıyla istekli olduğunu ancak öncesinde evine uğramak isteyenin *ben* olduğumu hatırlatmıştı. Dürüst olmak gerekirse, iki hafta uslu durmanın üzerine bu harika gelmişti. En yumuşak tişörtümü giyip en rahat battaniyemin altına girmek gibi tanıdık, güvenli ve doğruydu.

"Memnun musun?" dedi arabayı park ederken.

"Henüz değil." Ortadaki konsolu aşıp beni eve ilk bıraktığı zaman yapmak istediğim gibi kucağına oturdum. "Ama yakında olacağım."

Ellerimi tişörtünün altına kaydırırken, kalçasının üzerindeki infüzyon bölgesine dikkat ederek karnını ve göğsünü tahrik eden dokunuşlar yaparken Jonathan gülümsemesini gizleyemiyordu bile. Öpücüklerim boynuna, çenesine, elmacık kemiklerine, sonra dudağının kenarına doğru ilerlerken gözleri kapandı. "Az kalsın kırmızı ışıkta geçiyordum," diye söylendi ellerini kalçamdan aşağı doğru kaydırarak beni yoğururcasına okşarken. "Sen ve cinsel taleplerin yüzünden."

"Cinsel taleplerim hoşuna gidiyor."

"Öyle," diye itiraf etti beni sertleştiği ve pantolonunu zorladığı yere doğru çekerek. "Ama bu talepleri yukarıda, şöminenin karşısındaki yatakta yerine getirmeyi tercih ederim."

Kendimi ondan koparıp yamuk bir kartopu gibi koltuğuma yuvarlanarak kapıyı ardına kadar açtım. "Acele et!"

Jonathan gülerek arabanın etrafından dolanıp beni kucağına aldı. Apartmanın kapısını açıp merdivenden koşarak çıktığı sırada ona kocaman bir koala gibi sarılıyordum. "Etkileyici bir kondisyon," dedim.

"Hokeyin faydaları."

"Cinsel açıdan talepkâr bir kadınla, bir kat merdiveni soluk soluğa kalmadan çıkmak mı?"

Evinin kapısını açarken kaşlarını kaldırdı. "Evet ama genel olarak–" Kapıyı arkamızdan ayağıyla kapadı. "Dayanıklılık."

Uzaktan kumandanın düğmesine basınca dairesinin oturma odasındaki şöminede alevler canlandı.

"Vay canına," dedim fısıldayarak.

Sırıttı. "O düşünceyi aklından çıkarma," dedi.

Jonathan etkileyici bir güç gösterisiyle stüdyo tarzı dairedeki ayaksız, alçak, rahat battaniyelerle örtülü yatağını tam şöminenin karşısında duracak şekilde odanın karşı tarafına çekti.

Ben ağzımı açamadan Jonathan paltomu omuzlarımdan itip çıkardı ve sonra astı. Boynuma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu, derin bir solukla beni içine çekti. İç çekerek başımı omzuna yasladım, tam istediğim gibiydi. Kolları arkamdan bana dolandı, ben de uzanıp sert, kalın ereksiyonuna dokundum.

"Seni o kadar çok istiyorum ki önümü bile göremiyorum," dedi boğuk bir sesle.

"İş yerindeki o aşırı enerjik arkadaşın seni azdırdı mı?" diye fısıldadım. "Dolgun kalçası, yataktan kalkmış gibi kıvrılan saçları ve sinirini bozma eğilimiyle?"

Gülerek homurdandı. "Tecrübe konuşuyormuş gibi. Yoksa senin de çok arzuladığın bir meslektaşın filan mı var?"

"Beni çıldırtıyorsun." Kollarında döndüm ve öpüşürken sözcükleri dudaklarına doğru homurdanarak dudağını ısırdım. "Sen beni vahşileştirmek için yaratılmışsın."

Yüzümü kavrayıp beni tekrar öptü, sert ve açtı, yatağa doğru yürüdük. "Tahmin bile edemezsin."

"Öğrenmek istiyorum."

"MCAT'in sen olma olasılığını istatistiksel olarak fark ettiğim andan itibaren," dedi öpücükler arasında, "tüm örtüşen koşullar ve kanıtları değerlendirince *kendimi kaybettim*. Gabriella, senin yanındayken bastırdığım her şey–" Bir öpücük daha. "MCAT'le hayal etmekten kendimi alıkoyduğum her şey–" Bir öpücük daha. "Birleşti. Mahvoldum. Dükkânda dolaşıp bana dik dik bakmanı izlemek zorundaydım, bir yandan da kendimden nefret ediyordum. Sonra, eve gidip her gece duşta mastürbasyon yapmak zorunda kaldım, çünkü beni kızdırıyor ve çok sertleştiriyordun."

Ağzım açık kalmıştı. "Daha sonra izlemek isterim."

"Sen olduğun için çok mutluyum, Gabriella." Erotik sohbetinden romantizme geçmişti, beni kendine doğru çekip kazağımın üzerinden meme uçlarımı okşadı. "Başka türlü olmasına dayanamazdım."

"Jonathan," diye fısıldadım. Bana dokunduğu için çılgınca bir mutluluk hissediyordum. "Ben de."

Elimi tutarak yatağa oturdu ve beni de yanına çekti, ateş arkamızda dans ediyordu.

Kucağına düştüm, yüzüme dökülen bukleleri düzeltip bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdığı sırada Jonathan'a baktım. Elimi tişörtünün altından göğsüne kaydırdım, kalbinin üzerine koydum, sonra onu öptüm. Dillerimiz çakmak taşıyla çelik misali birbirine değdi, ciğerlerimizdeki hava boşaldı. İkimiz de ayakkabılarımızı çıkarıp tekrar yatağa döndük, birbirimizin giysilerine saldırdık.

"İnanılmaz kokuyorsun," dedim burnumu boynuna gömüp onu içime çekerken. "Nasıl bu kadar inanılmaz kokabiliyorsun?"

Alaylı bir kahkaha attı ama âdemelmasını yalayıp teninin tadına baktığım sırada kahkahası kesik ve boğuk bir hâl aldı.

"Yalnızca vücut losyonu. Ağır kokuların başını ağrıttığını fark edince parfüm kullanmayı bırakıp buna geçtim."

Zevkle iç çektim. Utanmadan ona sürtündüm, dokundum, tadına baktım. "Bu kabul edilemeyecek kadar tatlı."

"Denedim," diye itiraf etti boynumdaki çılgınca hassas bir noktayı öpüp kulağımı hafifçe dişlerinin arasına alırken. "Çok sinsi yöntemlerle."

"Giysiler," diye sızlandım. "Çıkar. Hepsini."

Kazağımı bel kısmından tutup kaldırmaya başladı. "Bana söyleyeceksin, Gabriella. İstediklerini. Ve istemediklerini. Söz ver."

"Söz veriyorum," dedim çenesini öptüğüm sırada. Sertleştiği için pantolonunun kumaşının zorlandığı yeri avuçladım.

Jonathan kazağımı, sonra altındaki tişörtü çıkardı, sutyen giymediğim için göğüslerim ortaya çıkmıştı. Zaten çıkaracakken giymemin ne anlamı vardı ki?

Belimden yukarı uzanıp göğüslerimi nazikçe kavrayan elleri titriyordu. Başparmakları meme uçlarımda daireler çiziyordu. Boynumu, çenemi, dudaklarımı öptü. "Nasıl bu kadar güzel olabilirsin?"

"Çünkü seninim."

"Benimsin," diye fısıldadı. Eğilip göğüslerimi öptü, meme uçlarımı tek tek ağzına aldı ve uzun, yavaş hareketlerle karnımdan aşağı, ıslandığım ve dokunmasını arzuladığım yere zevk dalgaları gönderdi.

Beni tekrar yatırarak taytımı indirdi. Ve beni gördüğünde kesik soluklar almaya başladı. Elleri çıplak sırtıma uzanıp beni kendine daha da yaklaştırdı. "Seni çıldırtmak istiyorum," diye söylendi.

Onu daha iyi görebilmek, ellerinin vücudumda gezinmesini izlemek için dirseklerime dayandım. "Lütfen. Son iki hafta fazla kibardın. Yoksunluk çekiyorum."

Gülerek kalçama, sonra karnıma bir öpücük kondurdu. Klitorisime temas eden ilk, nazik öpücüğünde kıvranarak yatağa geri düştüm.

Son derece hoşnut görünerek sırıttı. "Bu kadar etkileyici, öyle mi?"

Tekrar doğruldum. "Biraz ağır ol, Bay Frost. Benim de çıkarmam gereken birkaç parça şey var."

Önce koyu yeşim rengi, gece yarısı yeşili, kış ağacı tonundaki kazağını çıkardım. Sonra koyu renk tüylerle kaplı kaslı, güzel vücudunu örten dar, beyaz atletini çıkardım. Sert göğsüne ve düz, esmer meme uçlarına dokundum. Sonra onları öpüp emerek inlemesine neden oldum.

Pantolonuna geldiğimde kendimi durdurdum. Elim kalçasında, infüzyon yerinin yanında, infüzyon pompasını gördüğüm cebin yakınındaydı. "Gösterir misin?"

"Ben–" Boğazını temizledi. "Tüpü çıkarmayı tercih ediyorum, böylece yerinden çıkmasından endişelenmem gerekmeden rahatça hareket edebiliyorum." Pompasına bağlı ince şeffaf boruyu cildine yapışık küçük diskten ayırmasını ve sonra elinde toplamasını dikkatle izledim. "Yalnızca beni yorduktan sonra uyuyakalmama izin verme." Bana sırıttı. "Bunu tekrar takarsam daha iyi olur."

"Uyumana izin vermem," dedim kasıklarındaki V hattını, kaburgalarına doğru çıkan güçlü kaslara kadar usulca takip ederek.

İnfüzyon pompasını cebinden çıkaran Jonathan, onu tüple birlikte özenle kenardaki sehpaya koydu. Döndüğünde dudaklarına uzun ve yavaş bir öpücük kondurdum.

"Neden?" dedi.

"Çünkü istiyorum."

Gülümsedi. Beni eve bıraktığı gece, her şeyin değişmeye başladığı gece kendi söylediği sözleri anımsamıştı. "Arabama binmene yardım etmekten çok daha fazlasını yapmak istiyordum, Gabriella."

"O his karşılıklıydı," dedim Jonathan'ı itip sırtüstü yatırırken. Fermuarını indirdim, sonra pantolonunu ve *boxer*ını aşağı çektim. Tanrım, çok güzeldi. O uzun, güçlü kasları ve kalın ereksiyonu... Kaslı uyluklarını, sıkı kalçalarını, sıcak teninin ötesinde sert olan her santimini öptüm.

"Gabriella," dedi beni kendine çekerek boynumu, köprücük kemiğimi öpüp dudaklarıyla meme uçlarımdan birini, sonra diğerini nazikçe çekiştirirken. "Boşalmanı istiyorum."

"Ben ikimizin de boşalmasını istiyorum." Beni sırtüstü yatırıp vücudumda aşağı doğru yöneldiği sırada gülümsedim.

"Önce sen," dedi bacaklarımı utanmadan açmamı sağlayan o hırıltılı, buyurgan tonla. "Böyle olur mu?" diye sordu uyluklarımdan yukarıya doğru öpücüklerle çıkarken.

"Tanrım, evet. Ve yakın zamanda tahlil yaptırdım. Cinsel yolla bulaşan bir hastalığım filan yok."

"Aynen. Benim de aynı şekilde," dedi yumuşak bir sesle. Parmak uçlarıyla beni okşarken arzulu bir inilti kulaklarıma doldu. "Kahretsin, ıslaksın. Ve yumuşaksın. Ve muhteşemsin." Sonra aşağı yöneldi ve kalçamdan tutup beni tam yüzüne denk gelecek şekilde, dilinin tam olmasını istediğim yerde olacağı şekilde aşağı çekti.

Klitorisimin üzerinde yumuşak, ritmik turlar atmaya başladı. Sonra bir parmağını tamamen içeri kaydırdı. Beni istikrarlı bir

şekilde uyarıyor, beni izliyor, beni eriten ve inleten şeyleri öğreniyordu.

Benim için fazla hızlı değildi ama Jonathan hiç umursamıyormuş gibi görünüyordu. Yalıyor, tadıyor, tahrik ediyor, parmaklarıyla içime girip çıkıyordu. Söyleyeceğini bildiğim bütün pis şeyleri ve beklemediğim, belimi büken, arzuya damarlarımda şarkılar söyleten bazı şeyler söyledi.

Sıcak olmasına rağmen titriyordum. Haz derinlerimde taklalar atıyor, göğüslerime ve boğazıma, parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma yayılıyordu. "Çok iyi," dedim fısıldayarak.

Boğazından derin, tatmin olmuş bir uğultu yankılandı. "İyi."

"*Çok* iyi," dedim ağzıyla elleri o mükemmel ritmi yakalayıp diliyle klitorisimde daireler çizerken iki parmağıyla da G noktamı okşadığı sırada. Yataktan yay gibi fırladım. "Durma. Aynen öyle. Lütfen durma."

Jonathan tekrar inledi, *beni* tahrik ederken tahrik olduğu çok açıktı. Parmak hareketleriyle aynı ritmi tutturarak pelvisini yatağa bastırdı, gözleri transtaymış gibi kapalıydı. Beni çok arzuladığı için yatağı becermesini izlemek istiyordum ama o içimde daha sert, daha hızlı hamleler yaptıkça gözlerim kapandı ve zevk, uzuvlarımda yoğun bir sıcaklıkla dolaştı. Bacaklarımı büküp omuzlarında kenetledim. Kalçamı ağzına yaklaştırıp parmaklarımı saçlarına gömdüm. "Tanrım, çok yakınım. Lütfen, çok–"

Çığlık atarak titrediğim sırada tenimi diliyle keşfetmeye devam ediyordu. Orgazmımı daha fazla uzatmaması için yalvararak onu nazikçe ittiğim âna kadar işkencesine devam etti.

"Gabriella," dedi üzerime eğilerek.

"Jonathan," dedim kalçasını kendime doğru çekerken soluk soluğa. "Cinsel yolla bulaşan hastalığımız yok. O kısmı hallettik. Her sabah hap alıyorum."

Sertliğinin koyu ve ıslak ucu bana sürtünüyordu. "Prezervatife gerek yok mu?" dedi dişlerinin arasından.

"O histen hoşlanmıyorum. Önemini anlıyorum ve gerekirse kullanabilirim ama senin için de sakıncası–"

"Olmaması bana uyar." Göğüslerimi avuçlayıp bana doğru yaklaştı, klitorisimin üzerinde kendinden emin, yavaş darbelerle beni yeni bir orgazma hazırlıyordu.

Çok yakındım, ona sürtünerek anlamsızca yalvarıyordum. Sonunda, "İçimde. Seni içimde istiyorum," diyebildim.

Jonathan beni aç bir kurt gibi öptü ve içime girmeyi denedi ama çok dardım ve paniklemeye başladım. Eli saçlarıma uzanıp kafa derime masaj yapmaya başladı. Yanağımı, burnumu, üst dudağımın orta kıvrımını öptü. "Benim için rahatla, Gabriella."

Sesindeki buyurgan tonla inledim, vücudumun buna tepki vererek gevşediğini hissedebiliyordum. Kendini yavaşça, birazz daha derine itti.

"Nefes al, güzelim," dedi kulağıma. Ardından boynuma uzun, ateşli bir öpücük kondurdu. O kocamandı, bense dar ama ıslaktım, çok ıslaktım. Tamamen içime yerleştiğini hissedene kadar beni öptü ve övmeye devam etti.

Omuzlarından tutup ona doğru yükseldim. "Seni istiyorum."

"Buradayım." İçimde gidip gelirken inledi, kalçamdaki tutuşu sert ve sahipleniciydi. "Tam buradayım ve sen kahretsin ki muhteşemsin. Siktir, çok iyi hissettiriyorsun. Çok dar ve sıcaksın."

Jonathan beni kendine çekti, içimde nefesimi kesecek kadar derinlerde bir yere temas edip çılgınca ona sokulmama sebep oldu.

Kollarıyla beni sıkıca kavradı. Ağırlığı beni yatağa bastırıyor ve her darbesi, pelvisinin klitorisimdeki sabit sürtünmesini hissetmemi sağlıyordu. Boynumu, dudaklarımı, göğüslerimi

öpüyordu. Hızlı ve sabırsızdı. Altında titremeye, kıvranmaya ve ağlamaya başladım, sonra öyle güçlü dalgalar hâlinde boşaldım ki yalnızca onun bedeni beni sabit tutabilirdi.

"Gabby," dedi fısıldayarak. "Aman Tanrım, seni hissediyorum."

Geri çekildi ve içime doğru daha hızlı, daha sert hamleler yaptı. Derin bir nefes verdi. "Geliyorum, Gabby."

Tekrar kendini iterken kollarını belime, sırtımla yatağın arasına kaydırırken onu sıkıca tuttum. İçime gömüldü. Boğuk ve sancılı inilti leriyle hareket ederken beni yatakta biraz daha yukarı itti. Kendini bıraktığını hissettim, ona sıkıca sarılırken bedenini bana teslim ettiğini hissettim.

"Aman Tanrım, Gabby. Ah siktir–"

"Hepsini istiyorum," dedim sert bir öpücükle, parmaklarımı poposuna gömüp onu teşvik ettim. "Hepsini."

Bir bağırışla kendini sonuna kadar itti ve adımı söylerken sert ve sıcak, çılgın darbeler indirmeye başladı. Ta ki tükenene kadar. Sessiz bir ânın ve şefkatli, soluk soluğa öpücüklerin ardından Jonathan içimden çıkıp beni kollarına çekti. Memnun ve sersemlemiş bir hâlde birbirimizin gözlerine baktık.

"Vay canına," dedim fısıldayarak.

"Vay canına," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. Eli belimdeydi. O yumuşak gülümsemesi artarken bana çok dikkatli bakıyordu.

"Ne oldu?"

Mutlulukla iç çekti. "Buradasın."

Şimdi gülümsemem onun gülümsemesini yansıtıyordu. "Buradayım. Az önce harika bir seks yaptık. Bunu hak etmek için ne yaptım? Yaramazlık mı yaptım? Yoksa uslu muydum?"

Derinden, güçlü bir şekilde güldü ve ardından beni kollarının arasına çekip yavaşça öptü. "İkisi de."

Geri çekilip ellerimi saçlarının arasına daldırarak onu inceledim. "Ne kadar şanslı olduğumuzun farkında mısın? Birbirimizi bir değil, iki kez bulduğumuz için?"

Gözlerime baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Daha şanslı olamazdık."

"Neden bu seni üzüyormuş gibi görünüyorsun?"

Beni kendine çekip tekrar öptü. "Olasılık ve istatistiklere fazlasıyla aşinayım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Tek bir yanlış hamle anlamına geliyor," dedi alnını alnıma dayayarak usulca. "Tek bir yanlış adımda seni kaybederim. Ve ben o dünyayı istemiyorum. Asla sensiz bir dünya istemem."

"Jonathan." Yüzünü avuçlayıp gözlerine baktım. Islaktı. "Hayır. Her şey yolunda. Ben buradayım."

Beni sıkıca kollarına alarak yüzünü boynuma gömdü. "Şekerleme," dedi fısıldayarak. "Erikli turta ve tarçınlı şeker kokuyorsun ve bu dünyadaki en güzel koku."

Gülümseyip onu rahatlatmayı umarak saçlarını okşadım. "Biraz stresliydin, değil mi? Bütün bu bilgi ve kaygıyı, o sert adam ifadesinin altında biriktiriyordun."

Burnunu bana sürterek boynumun kıvrımına saklandı, orayı hafifçe öptü. "İşteki son gece, bana benimle nerede buluşacağını söylediğin zaman sana söylemeyi çok fazla istedim. Ve üç gün ayrı kaldığımız dönemde sana neredeyse mesaj atacak, neredeyse arayacak, neredeyse Telegram'a girip her şeyi anlatacaktım ama..." Gözlerime bakarak geri çekildi. "Ama yapamadım. Delirmiş gibiydim, sana söylersem ve dükkânla ilgili yaptığım şey için benden gerçekten nefret edersen ve seni kaybedersem—"

"Asla," dedim ona.

"Artık biliyorum," dedi kendi kendine konuşur gibi usulca. Bir tutam saçımla oynuyordu. "Bu yüzden sana söyleme cesaretini nasıl bulacağım konusunda tavsiye almak için Bayan Bailey'yle buluştum."

"Hallettin." Ona gülümsedim. "İkimiz hallettik."

"Evet." Gözleri benimkileri inceledi. "Hallettik."

Ve uzun bir süre, konuşmadan yattık. Şöminenin alevlerinin yumuşak dansından, soluklarımızın sesinden ve birbirimize dokunup bakarken fısıldanarak söylenenlerden, kahkaha ve gülümsemelerden, önceki yılı toparlarken kendimizin ve geçmişimizin bütün parçalarıyla umut verici tek bir görkemli bütün oluştururken başka hiçbir şey yoktu.

Tatlı, yavaş bir öpücüğün ardından Jonathan çenesini şöminesinin rafında duran ve minik, titrek ampullerle ışıldayan minyatür Noel ağacına doğru salladı. "Bana yaptığın bu," dedi homurdanarak. "Noel ağacım var. İş zekâma rağmen Noel'in boş tüketici dürtülerinden nefret eden bir agnostiğim ve işte bu hâldeyim, şömine rafımda bir Noel ağacı var."

"Bence yeterince küçük değil. Ve kesinlikle tırnak büyüklüğünde bir ağaç tepesi süsü olmalıydı." Onu usulca öptüm. "Bu çok tatlı bir şey, Jonathan ama bil diye söylüyorum... Noel'i sevmek zorunda değilsin. Ben ikimize yetecek kadar seviyorum."

Bir an sessizlik oldu. Parmak ucuyla göğüslerimi okşadı, meme uçlarımı sertleştirip hassaslaştırdı. "Noel'den *nefret* ettiğimden değil," dedi. "Onunla ilgili pek fazla mutlu anım yok. Annemle babam iyi geçinemezdi. Her zaman çok kötü kavga ederlerdi ama Noel en kötü zamanlarıydı. Bağrışmalı kavgalar, çarpılan kapılar, gece arabaya binip gitmeler ve ertesi güne kadar geri dönmemeler.

"Tanıştığın ablam Liz, benden büyük ve yılın o zamanlarında çok büyük bir yük üstlenir, annemle babamın düşmanlığını dengelemeye, her şeyi benim için daha *coşkulu* ve *mutlu* kılmaya çalışırdı. Büyüdükçe bu baskı ve suçluluk duygusu bana çok haksız ve bunaltıcı gelmeye başladı, yalnızca aralık ayı olduğu için ve Noel geliyor diye her zaman *neşeli* olamamak."

Ona bakıp parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Üzgünüm. Şimdi çok daha iyi anlıyorum."

Başını çevirip avucumu öptü. "Üzülmene gerek yok, Gabriella. Noel'le ilgili pek olumlu çağrışımlarım olmasa da..." Göğsümü nazikçe avuçladı, sonra beni yavaşça öptü. "Sanırım bundan sonra olacak."

Öpüşmemizin arasında iç çektim ama sonra geri çekilerek gözlerine baktım. "Zor olduğu için yine de üzgünüm. Seninle Liz için."

"Teşekkür ederim, Gabby."

Beni tekrar tekrar öperek o ânı atlatmaya çalıştı. Ama anlamıştım. Ve bunu bilmesini istiyordum. Doğrulup Jonathan'ı iterek sırtüstü yatırdım ve sonra üstüne oturdum. Ellerimi omuzlarına koyup tek kaşımı kaldırarak aşağı baktım.

Bana keyifli, şefkatli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ne yaptığının farkındayım. Ama *tam* olarak olmadı." İşaret parmağıyla kaşımı nazikçe daha yukarı kaldırdı. "Daha iyi oldu."

"İyi. Şimdi dinle, şampiyon."

"Şampiyon, ha?"

"Beni duydun." Rol yapmayı bırakıp bütün ağırlığını verince Jonathan sertçe soluk vererek belimden tutmak zorunda kaldı. "Özellikle Noel'in neden en sevdiğin şey olmadığını artık bildiğime göre bana inanmanı istiyorum ve evet, Noel neşesini ve coşkulu kutlamaları seviyorum ama..." Bu kadar doğru

bir şeyi bu kadar erken söylemekten korkarak gözlerine baktım. Bunun yerine başka bir şey söylemeye karar verdim. "Benim için değişmeni istemiyorum. Seni olduğun gibi istiyorum, Jonathan Frost. Bu fazlasıyla yeterli," dedim.

Gözleri gözlerimde gezindi. "Sana inanıyorum. Ve asla değişmemi beklemeyeceğini biliyorum. Yalnızca artık seninle paylaşabileceğim için Noel'i *biraz* olsun sevmemenin neredeyse olanaksız olduğunu düşünüyorum."

Ağlamamak için dudağımı ısırdım. "Bu... Saçmalık derecesinde tatlı, Jonathan."

Gülümseyerek beni aşağı çekip kollarına aldı.

"Gabriella," dedi bacağımı beline atarken usulca.

Tekrar sertleşmişti, uyluklarımın arasında sımsıkı ve sıcaktı. "Jonathan," dedim fısıldayarak.

Dudakları dudaklarıma değerken bana, "Gabriella, seni seviyorum. Bunu senin de söylemeni beklemiyorum ama sen gerçeği öğrenmeden daha fazla dayanamazdım," dedi.

Neşeli ve heyecanlı küçük bir çığlık attım ama ben tek kelime edemeden dünyamı altüst eden bir öpücükle beni öptü. "*Her şeyi başlatan saati,*" dedi usulca, "*ya da yeri veya bakışı ya da sözleri ayırt edemiyorum. Çok zaman önce. Başladığını anlamadan kendimi ortasında buldum.*"

Ona dokunurken sıcaklık kalbimden ellerime, onu öperken dudaklarıma aktı. Aşkım sert, karlı zemine dökülen parlak bir gün doğumuydu. "*Gurur ve Önyargı,*" dedim fısıldayarak.

Başıyla onayladı. "Austen'ın en iyisi."

"Evet, gerçekten öyle."

"Romantik türde çok daha fazlası var, sen de biliyorsun ama *Gurur ve Önyargı* bayağı iyi. Çok fazla hayal kırıklığı," dedi tenime doğru homurdanır gibi, "ve özlem ve *çalışma*—"

"Ama sadece yargılarını ve ön yargılarını bir kenara bırakmaya hazır olana kadar." Gözlerine baktım. "Cesur davranıp gardlarını indirene kadar. İşte o zaman birbirlerini net olarak görüyorlar. Ve çılgınca âşık oluyorlar."

Beni yavaşça öptü. Arzusunun yoğunluğunun tadını alabiliyordum. "Ve mutlu bir sonu hak ediyorlar."

"Artık karşılıksız arzu yok," dedim.

"Artık tek başına cesur davranmak yok," dedi. "Artık birlikte cesuruz."

"Birlikte." Gülümseyerek gözlerine baktım. "Ben de seni seviyorum, biliyorsun."

Sırıttı, saçımdan bir tutamı parmağına doladı, sonra bir öpücük kondurmak için dudaklarına götürdü. "Biliyorum."

Onu inceledim, göz göze geldiğimizde daha da parlak bir gülümsemeyle aydınlanan sert yüz hatları yumuşadı. Siyah, güzel saçlarını karıştırdım. Yanaklarında bir kızarıklık vardı. Soluk yeşil gözleri parlıyordu. Bu yüze bakacak ve onu sevecek yüzlerce ömür istiyordum.

"Seni seviyorum," dedim fısıltıyla. Elimi aramızdan uzatarak onu okşadım. "Ve seni istiyorum. Bu şekilde. Binlerce şekilde."

"Tanrım, evet," dedi inleyerek. Yan yatıp birbirimize bakarken ve bir eli belimde, diğeri aramızda klitorisimi okşarken içime girdi. Ona tutundum, içimdeyken hareket ettim, gözlerinin içine baktım. Ateşin ışığında, buruşuk çarşaflarda, vücudunun benimkine değen sıcaklığıyla mest oldum.

Bu seferki çılgınca değildi, enfes bir şekilde yavaş ve sabırlıydı, bitmesini istemediğimiz için çok uzun sürdü. Jonathan'ın kalçası benimkiyle birlikte hareket ediyordu, tutuşu güçlendi. Ve başparmağı klitorisimi *tam* olarak olması gerektiği gibi okşarken onun etrafında kasılmaya başladım.

Jonathan gözlerime bakarak beni sıkıca kavradı ve kendisi de boşalırken içime gömüldü. Sonrasında birbirimizin kollarında, soluk soluğa, ateşin ve en küçük Noel ağacının titrek ışığında yıkanarak yattık.

Elim onun hızla atan kalbinin üzerinde, onun eli benimkinin üzerindeyken sevdiğim adamı öptüm. Bu benim en güzel mutlu sonumdu.

O da beni öperken öpücüğü yağan kar kadar yumuşak ve serindi. İliklerime kadar bildiğim şeyi fısıldadı.

Benim de onun mutlu sonu olduğumu...

Ninova

Son Söz
Jonathan

Merry Christmas, Marry Me

▲ Crofts Family

Gabriella kapıdan dışarı uzanmıştı. Kış rüzgârı bal rengi buklelerini okşuyor, kırmızı kazak elbisesini dolgun vücuduna yapıştırıyordu. Hediyelere meraklı biri zaten değildim ama artık daha da az ihtiyaç duyuyordum. Gabriella yeterli bir hediyeydi.

"Mutlu Noeller!" diye bağırdı tadı eski anıları ve nostaljik bir sahneyi çağrıştıran tüylü beyaz kulaklık takan son çocuk müşterisi kaldırımdan.

"Mutlu Noeller!" diye seslendi Gabriella neşeyle gülümseyerek el salladığı sırada.

Ve coşkusu beni her zamanki gibi kalbime saplanan bir ok misali vurmuştu.

Ve her zamanki gibi üzerinde onu sıcak tutacak incecik bir elbiseden başka bir şey olmadan çok uzun süre dışarıda kalmıştı.

"Bayan Frost."

Omzunun üzerinden bakarken bukleleri uçuşuyor, ela gözleri parlıyordu. Yanaklarında belirgin, tatlı gamzeler vardı. Tanrım, çok güzeldi. "Evet, Bay Frost?"

"Bu gece yeni yılı karımla birlikte *donmamış* ellerle karşılamak istiyorum–"

"Aman Tanrım. Gün dönümü yürüyüşünde yalnızca azıcık titredim. *Hipotermi* geçirmedim."

"June öyle söylemedi."

Gözlerini devirip arkasını döndü ve dışarıdaki çocuğa bir kez daha el salladı. "Sen ve June, yan yana duran iki aşırı korumacı bezelye tanesi gibisiniz."

"Ayrıca belimize kadar gelen karda yürümeye olan mantıksız bağlılığına rağmen seni seven pragmatistler olarak da biliniyoruz." Arkasına geçip kollarımı beline doladım. "Sıcak bir yerde bana katılmaya ne dersin?"

Gabby iç çekip onu döndürerek içeri almama izin verdi, sonra kapıyı arkamızdan kapadı. Ve tahmin ettiğim gibi titriyordu. Belime sarılıp ısınmak için göğsüme sokuldu.

"Müşteriler için kıçını donduruyorsun," diye söylendim.

"Onları uğurlamak müşterilere değerli ve özel hissettiriyor," dedi ciddiyetle. "Pazar araştırmalarımızdan çıkan sonuca göre bu, müşterilerin geleneksel dükkânlara tekrar gelmelerinin başlıca nedeni olan olumlu müşteri deneyimi denen şey. Burada birinin bunu yapması gerekiyor çünkü etrafta dolaşan diğer adam Grinch'in ta kendisi."

"Hımm." Ellerimi kollarında gezdirerek onu ısıttım. "Onu kovmalısın."

Soluk kesici gülümsemesi bütün şiddetiyle geri döndü. "Sanırım onu burada tutacağım. Kitaplarını karıştıran müşterilere kaşlarını çatarak iyilikten çok zararı dokunuyormuş gibi görünse de–"

"Kitaplarımızı. Ve burası kütüphane değil. Göz gezdiren satın alır."

"Kitaplarımız," diye kabul etti parmakları saçlarımda gezinirken. "Ama bu görünüş yanıltıcı. Başta *tam bir Varyemez Amca*, diye düşünmüştüm. Meğer altın gibi bir kalbi varmış. İyi yatırımlar yapmış ve bu kitabevini on yılda sağlam kâr getiren bir yere dönüştürmüş, sonra bilin bakalım ne yapmış? *Bağış yapmaya* başlamış!"

Bunun onu güldüreceğini bildiğim için alayla tezahürat yaptım.

"Daha da beteri," dedi kahkahaların arasında, "benimle birlikte bir yardım kuruluşu kurma cüretini göstermiş ve asıl bomba..." Komplocu bir tavırla eğildi. "Kış ihtiyaçları için. Evlerini ısıtmak ve aydınlatmak konusunda yardıma muhtaç insanlar için. İhtiyacı olanlara palto, bot, şapka ve eldiven sağlamak için. *Ve* aileleri alamayan çocuklara hediye dağıtılması için devasa bir fon kurmuş."

"Gerçek bir baş belası gibi duruyor."

"Evet, öyle." Kollarını boynuma dolayıp bizi iki yana doğru salladı. "Ama onu seviyorum. Çok, çok seviyorum."

Ellerim belinden aşağı kaydı ve onu sırtı kapıya yaslanana dek ittim. "Jonathan!" dedi dişlerinin arasından. "Ne yapıyorsun? Kitap almak için içeri giren zavallı bir çocuğu travmatize edeceğiz–"

"Dükkân kapalı." Tabelayı çevirdim, sürgüyü çektim, sonra Gabby'yi kucaklayıp dükkânın en yeni eklentisine kadar taşıdım. Yerleşik kitap raflarının üzerinden uzanan sağlam, ahşap kayan merdivenimize kadar. Bu merdiven, Gabriella'nın *Güzel ve Çirkin*'deki Belle sahnesini canlandırma fantezisini, benim de ateşin yanında otururken elbisesinin altını görme fantezimi gerçekleştiriyordu.

"Dükkânı öylece kapatamayız," dedi. "Korumamız gereken bir alt sınır var, Bay Frost. Önemli bir satış kaçıracağız."

"Tanrım, bana paradan söz ettiğin zamanlara bayılıyorum. Neyse ki, uzun ve sıkı–" Onu merdivenin basamağına oturttum, sözlerimdeki imayı fark edebileceği şekilde elbisesini uyluğundan o enfes dolgun kalçalarına kadar kaldırdım, sonra bacaklarını araladım. "–bir hesaplamanın ardından on beş dakikalık satış kaybetmeyi göze alabileceğimize karar verdim."

"On beş dakika mı?" Tek kaşını kaldırdı. "Bunca yılın ardından baştan çıkarma becerine fazla güveniyorsun, Jonathan Frost."

"Kesinlikle haklısın."

Boynunu öperken, elbisesinin yakasını indirip göğüslerini serbest bırakırken başı merdivene doğru düştü. Meme uçlarını sert ve ritmik hareketlerle, dilimle okşadım. Başparmaklarım uyluklarının ipeksi iç kısmında onu çılgına çeviren yavaş daireler çizdi.

"Öğleden önce orgazmını hak etmek için ne yaptım?" diye sordu muhteşem yüzünde hayalperest bir gülümsemeyle.

"Yaramazlık yaptın, Gabriella."

Dudağını ısırdı. "Yalnızca küçük bir Noel şakasıydı."

"Vergi Dairesi'nden çok gerçekçi görünen bir denetim bildirimiydi, ta ki Jonathan Varyemez Grinch Amca'ya hitaben yazıldığını görene kadar."

Kıkırdadı. "Seni tetikte tutmam gerekiyordu, Frost."

Boynunu ısırdım, sonra aynı yeri ıslak ve ateşli bir öpücükle örttüm. "Seni sevdiğim için şanslısın."

"Çok şanslıyım," dedi elleri sırtımdan kayıp daha aşağı inerken ve beni kendine çekerken. "Şimdi lütfen bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlat."

"Şanslı olan benim," dedim. Kemerimin tokasını, kenardaki infüzyon yerime ve kalçamdaki tüpe dikkat ederek açtım.

Boyun çukuruma sıcak, yavaş bir öpücük kondurup infüzyon pompamı seksi bir yankesici gibi ön cebimden arka cebime kaydırarak yolumdan çekti. Sonra pantolonumun fermuarını indirdi ve sert, nabız gibi atan, onun için sızlayan penisimi serbest bıraktı.

İçine gömüldüğüm anda ikimiz de rahatlayarak inledik.

Bunu kaç kez yapmıştım? Kaç farklı yerde ve şekilde? Yine de onunlayken her zaman sabırsız ve dağılmış hissediyor, içinde olduğum anları özlüyordum.

Kendimi derinlerine ilk itişimde gözleri kapandı. Ellerini tişörtüme daldırıp dudağını ısırdı. Sertçe. Görüntüsü boğazımdan sert ve boğuk bir inlemenin yükselmesine sebep oldu.

Gabby etrafımda kasılarak beni tahrik etmeye başladı, çünkü bunu seviyordu ve bunsuz yaşayamazdım. Merdiveni sıkıca tutarak onu diğer kolumla sıkıştırmama neden oldu. "Uslu dur."

Soluk soluğa güldü. "Hiç niyetim yok."

Kendini bir kez daha kasması beni kendine çekmeye yetti. "Siktir, Gabby."

Dolgun dudaklarının zevkle aralanmasını, o kedi gibi ela gözlerinin açılıp benimkileri bulmasını izliyordum. Her santimimle onu tahrik ederek ve üstümde sertçe gidip gelmesine neden olarak klitorisine sert ve hızlı daireler çizmeye çalışıyordum.

Ona tam da sevdiği gibi dokunuyordum. Merdiven gıcırdıyordu. Gabby'nin boğuk ve soluksuz çığlıkları etrafımızda yankılanırken hareketleri daha da hızlandı. Adımın sabırsızca her söylenişinin, her soluğundaki *evet*, *lütfen* ve *seni seviyorum*larının, sert ve soluk soluğa boşalana ve beni de beraberinde getirene kadar her ânın tadını çıkardım.

Temizlenip üstümüzü başımızı düzelttikten sonra Gabby'yi tekrar kucaklayıp ateşin karşısındaki berjerlerden birine taşıdım.

"Nedir bu taşıma olayı?" Kolları boynuma dolanmış, başı bütün ağırlığıyla omzuma düşmüş hâldeydi. Sesi uyuşuk ve tatmin olmuş gibi çıkıyordu. Sesindeki o ton için yaşıyordum.

"Çünkü evlendikten sonra seni kucağıma alıp evin kapısından geçirmek kesinlikle yeterli değil."

Güldü. "Merdivendeki o performanstan sonra, daha önce yapmamış olsam senin o güzel kıçınla hiç düşünmeden evlenirdim, Jonathan Frost."

"Biliyorum," dedim onu bırakırken. "Ama benimle yıllar önce, seni çikolatalı süt ve hayata hazırlayan acımasız kapitalist entrikalarımın gücünden daha fazlası için evlendiğini bilmek güzel."

"Sıcak çikolata," diye homurdandı şakacı bir tavırla. Belime sarılıp beni tekrar öptü. Gözleri gözlerimdeydi. "Acımasız kapitalist entrikalarından söz etmişken, düğünden sonra yaptığın o numarayı affettiğimden emin değilim."

"Gabriella." Berjerlerden birine oturup onu kucağıma aldım. "Yaptığım 'numara' düğün hediyesiydi."

Botlarını ayağıyla çıkarıp göğsüme doğru kıvrılarak tam istediğim yere yerleşti. Parmak uçlarını alyansımın çevresinde gezdirdi, içinde kar taneleri olan beyaz altından kalın bir halkaydı, onun parmağını süsleyen daha zarif halkanın aynısıydı.

"Bize burayı satın alman affedilemez derecede romantik bir şey, Bay Frost. Ama geçmişi geçmişte bırakmak için elimden geleni yapıyorum." Bana bakarken ifadesi ciddileşti. "Bu şimdiye dek aldığım en iyi hediyeydi. Sana karşılığında asla böyle bir hediye veremeyeceğim."

"Gabriella, hayatımın aşkı, çoktan verdin."

Başını eğdi, gülümsemesi yumuşak ve meraklıydı. "Ne hediye verdim?"

Elini kalbimin üzerine yerleştirip tüm varlığımla onu öptüm. "Kendini."

SON